

திருச்சிற்றம்பலம்

சைவசித்தாந்த
சந்தானுசாரியர்களும்
அவர்களின் அருள் நூல்களும்
சைவசித்தாந்த விளக்கமும்

ஆசிரியர் :

உயர்திரு கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்கள்,
எம் ஏ, எம் எல், அட்வகேட்

கழக

விவளியீடு

**சைவசித்தாந்த சந்திராசாரியர்களும்
அவர்களின் அருள் நூல்களும்
சைவசித்தாந்த விளக்கமும்**

தாசூர் சட்ட விரிவுரையாளர்,
திருவாளர் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை,
எம். ஏ., எம். எல்.,
அவர்கள் எழுதியது

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்.,
திருநெல்வேலி :: சென்னை-1.

First Edition: Dec., 1925.

Reprint: Oct., 1958.

SAIVA SIDDHANTHA
SANTHANACHCHARIARKALUM
AVERKALIN ARUL NOOLKALUM

SAIVA SIDDHANTA VILAKKAMUM

[All Rights Reserved]

Published by

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,
1/140, BROADWAY, MADRAS-1.

Head Office:

98, EAST CAR STREET, TIRUNELVELL.

பதிப்புரை

“சைவசித்தாந்த சந்தானுசாரியர்களும், அவர்களின் அருள் நூல்களும்” என்னும் பகுதியும், “சைவசித்தாந்த விளக்கம்” என்னும் பகுதியும் இதன் கண் அடங்கியுள்ளன.

இதன் ஆசிரியர் உயர்திரு. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை, எம். ஏ., எம். எல்., ஆவார்கள். இவர்கள் ஆராய்ச்சிகள் அகப்புறச் சான்றுகளுடன் தீட்பதுட்பஞ் செறியச் சுருக்கமும் விளக்கமும் பொதுள நடுநிலை வழாது முடித்துக் காட்டுவன.

இதுபோன்று, “பட்டினத்தார், தாயுமானவர், குமரகுருபார்” முதலிய செந்தமிழ்ச் சான்றோர் பலருடைய திருவருள் நூல்களுக்கு வரலாறுகளும், ஆராய்ச்சிகளும் பிறவும் செம்மையாக அமைத்துள்ளார். அவை நம் கழக வாயிலாகச் சிறந்த பதிப்புரையுடன் வெளிவந்துள்ளன.

“உந்திகளிறு....முற்று” என்னும் வெண்பாவின் படி சித்தாந்த நூல்கள் பதினான்காகும். இவற்றுள் “உந்தியும், களிறும்” மெய்கண்ட நாயனார் திருவருள் நிறைவால் தனித் தமிழ் முதல் நூலாகிய சிவஞானபோதச் செழுமுறைக்கு முன்னே வழங்கியன. அவர்கள் காட்டியருளிய முறைப்படி அவை திருமுறைகட்குப் பிந்தியன. திருமூல நாயனார் அருளிய தமிழ்த் திருமந்திரத் திருமுறை இவற்றிற்குப் பன்னெடுங்காலங்கட்கு மிகவும் முற்பட்டன. அதற்கும் பல ஆயிரம் யாண்டுகளுக்கு முற்பட்டுள்ள தொல்காப்பியத் தும் இலைமறை காய்போல் தென்னாட்டுக்கே உரிய சித்தாந்த சைவ நுணுக்கங்கள் ஆங்காங்கு மெய்யுணர்வின்னில் புலனா மாறு காணப்படுகின்றன. சங்க மருவிய நூல்களிலும் அங்ஙனமே காணப்படுகின்றன. திருக்குறளின்கண் வெளிப்படையாகப் பாயிரத்துள்ளும், முப்பொருள் உண்மையினைச்

செம்மையுறச் செப்பும் “ துறவு, மெய்யுணர்தல், அவா வறுத்தல்” என்னும் மூன்றும் முறையே “ உயிர், இறை, தலை” யென்னும் மூன்றினையுங் குறிக்கும் குறிப்பாகும். இம்மூன்றுமே துறவற இயலாகும். பரிமேலழகர் “ பன் மூன்று” தூய துறவறம் எனக் கொண்டது பொருந்தாது. ‘பன்மூன்று’ பன்னப்படும் மூன்றென்பது பொருள். “ மெய்கண்டார்” காலந்தொட்டு வழிவழியாக வரும் சித்தாந்த நூல்களை எண்ணினால் அவையும் பன்னிரண்டே யாகும். இவை திருமுறைகளுடன் எண்ணளவான் ஒத்து நிற்பன கண்டு இன்புறுக.

சிவஞானபோதம் இரளொளரவ ஆகமத்துள்ளது என மயங்குவார் அருணந்திசிவநாயனார் ஏதுங் கூறாமையும் உணர்க. இதன்கண் சிவஞானபோதப் பன்னிரு சூத்திரங் களும் நன்றாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. முக்கூற்றுப் புறச் சமயங்களும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. சிவஞானபோதம் மொழிபெயர்ப்பு நூலாயின் இத்துணை முதன்மை அருணந்தி சிவநாயனார் கொள்ளார்.

இத்துணைச் சிறந்த இந்நூல் சமயத்துறையின்கண் பொதுநூலாகவும் பெருநூலாகவும் கொண்டு ஆசிரியர் மாணவர் பெருமக்கள் அனைவர்களும் ஒருங்கு வாங்கிக் கற்றும் கற்பித்தும் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்து இன்புறுவார்களாக.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

சைவசீத்தாந்த சந்தாரசாரியர்களும் அவர்களின் அருள் நூல்களும்

முழுமுதற் கடவுள் சிற்றுயிர்களுக்கு அருள் செய்யும் முறை பலவாக இருப்பினும் அவற்றுள் இருமுறைகள் தெளிவாக விளங்குகின்றன. அவர், ஒவ்வொரு மக்கட் பிரிவினார்க்கும் அவரவர் தகுதிக்கு ஏற்ப வெவ்வேறு வடிவங்கள் வாயிலாக அருள் செய்திருக்கின்ற முறைமை பல சமய வரலாற்றினாலும் நன்கு அறியலாகும். கிறிஸ்துமதம், மகமதிய மதம் முதலிய கடவுள் உண்டென்று கூறும் ஒவ்வொரு சமயத்திலும் அவ்வச்சமயப் பெரியார் வாயிலாகவே சமய அறிவு புகட்டப்பட்டதாக அறிகிறோம். அத்தகைய சமயங்களில் கடவுளையும் அவரது திருவருளையும் தொழுது போற்று மரபும் காணப்படுகின்றது. ஆதலினாலன்றோ,

“வேறுவேறுருவும் வேறுவேறியற்கையும்
நூறுநூறுயிரம் இயல்பினதாகி
ஏறுடையீசனீப் புவனியை யுய்யக்
கூறுடை மங்கையுந் தானும்வந் தருளி.”

என்று மணிவாசகப் பெருமான் கீர்த்தித் திருவகவலில் திருவாய் மலர்ந்தருளியதூஉ மென்க. அங்ஙனம் அருள் செய்த முறைகள் பலவும் இரண்டு வகையின் வைத்து ஆராய்ச்சி செய்தல்கூடும். அவ்வகைகள் அன்பு வழியும்

அறிவு வழியும் ஆகும். சிறந்த அன்பு நெறியிற் பயின்ற பண்டை நற்றவத்தினர்க்கு இறைவன் தானே வெளிப்பட்டு ஞானம் நல்கி வீட்டின்பத்தை அருளுவன். சைவசித்தாந்த சமயத்தில் திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனார், திருநாவுக்கரசு நாயனார், சந்தாமூர்த்தி நாயனார் என்னும் பெரியோர்க்கும் ஏனை அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்க்கும் அருள்செய்த முறையால் அஃது இனிது விளங்கும்.

“ பண்டைநற் றவத்தாற் றேன்றிப் பரமனைப் பத்திபண்ணுந் தொண்டரைத் தானே தூய கதியினிற் றெகுப்பன்.”

என்ற சிவஞானசித்தித் திருவாக்குங் காண்க. அங்ஙனம் அன்பு வழியிற் செல்வதன்முன் அறிவினாலே கடவுள், உயிர், உலகம் என்பவற்றின் இயல்பையும் தொடர்பையும் பற்றிய உண்மையை யுணரவேண்டுமென்ற விருப்பமுடைய உயிர்களின் பொருட்டு அவ்வுண்மை ஞானத்தைக் கடவுள் தக்க தவத்தினர்க்கு முதற்கண் உணர்த்தி அவர்கள் பரம்பரை வாயிலாக ஏனை உயிர்கள் அதனை யுணர்ந்து உய்யுமாறு கருணை செய்யுமுறை அறிவு வழிப் பாலதாகும். இந்த அறிவுமுறையைச் சிவபெருமான் முதன் முதல் நான்கு முனிவர்க்கு ஓர் ஆலநீழற்கீழ்க் காட்டி யருளிய தாகத் திருமுறைகள் முழங்குகின்றன. அஃது,

“ ஓரானீழ லொண்கழ லிரண்டு முப்பொழு தேத்திய நால்வர்க் கொளிரெறி காட்டினே.”

என்ற ஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருவெழு கூற்றிருக்கைத் திருவாக்கினால் இனிது விளங்கும். அந் நான்கு முனிவர் உலகத்திற்கு வெளிப்படுத்திய நெறி திருநெறி யென்றும், மறைவழி யென்றும், பொதுநெறி யென்றும் கூறப்படும். அஃது அறம், பொருள், இன்பம், வீடென்னும் நான்கினையுந் தருவது. அந் நெறிக்குரிய கருத்துக்கள் பலவும் பிற்காலத்தில் தமிழிலே சித்தர் நூல்களுள் வரையப்பட்டன.

இனி வீட்டின்பத்தையே விழைந்து அதற்குரிய நெறியை அறிய விரும்பிய ஐந்து பெரியோர்க்குத் தென்றமிழ் நாட்டிற் றிகழ்ந்தோங்கிய பெருமணிமலை யென்னும் மகேந்திரத்தில் சிவபெருமான் அந் நெறியை உணர்த்தின தாகத் திருவாசகம் கூறுகின்றது.

“மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனிற்
சொன்ன வாகமந் தோற்றுவித் தருளியும்,”

“மற்றவை தம்மை மகேந்திரத் திருந்து
உற்றவைம் முகங்க ளாற்பணித் தருளியும்.”

(கீர்த்தித் திருவகவல்.)

என்றமையால் அது விளங்கும். (இதைப்பற்றிய விரிந்த ஆராய்ச்சிக் குறிப்பு நமது கழகப் பதிப்பாகிய தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரம் - நச்சினூர்க்கினியம் - முகவுரையில் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.) அவ்வைம் முனிவரது மரபில் வந்தோரே பண்டைத் தமிழ் நாட்டில் பார்ப்பார் என்ற பெயர்பெற்றுச் சிறந்தனர். அம்மரபினர்க்கு இக் காலத்து ஆதிசைவர் என்ற பெயர் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அவர்களது நெறியே ஆகம நெறியாகும். அவ் ஆதிசைவ மரபில் தோன்றிய மாணிக்கவாசகப் பெருமானுக்குத் திருப் பெருந்துறையில் சிவபெருமான் ஞானோபதேசஞ் செய்த முறையும் ஆகம முறையே யாகும். அவ்வாறே திருக்கைலாய மலையின்கண் சிவபெருமான் திருநந்தி தேவர்க்கு அறிவு நெறியினை அருளிச்செய்து அவர் வாயிலாக எண்மருக்கு வெவ்வேறு காலத்தில் ஞானத்தை நல்கி யருளினர். அவ்வெண்ம ராவார்: சனகர், சனற்குமாரர், சனந்தனர், சனாதனர், சிவயோகமாமுனி, பதஞ்சலி, வியாக்கிர பாதர், திருமூலர். அது,

“நந்தி யருள்பெற்ற நாதரை நாடிடில்
நந்திகள் நால்வர் சிவயோக மாமுனி

மன்று தொழுத பதஞ்சலி வியாக்கிர
ரென்றிவ ரென்றோ டெண்மரு மாமே.”

என்ற திருமூலர் திருவாக்கானும் உணரப்படும். இவருள் சனற்குமார மகா முனிவரே மெய்கண்ட சந்தானத்திற்குத் தலைவர். இவரையே சமயப் பொதுக் கழகத்தார் (Theosophical Society) தங்கள் பெரியோர் உட்கழகத் (Esoteric Society) திற்குத் தலைவராகக் கொள்ளுகின்றார்கள். வெள்ளி மலையில் அவரும் அவரைச் சார்ந்தாரு மிருப்பதாக நம் புராணங்கள் கூற வெள்ளி மண்டலத்தில் அன்றோர்கள் இருப்பதாக அக் கழகத்தார் கூறுகின்றார்கள். இவர் வாயிலாக விஞ்ஞான தேவர் சந்தானம் மெய்கண்ட தேவர் சந்தானம் என்ற இரண்டு பரம்பரை முதற்கண் ஏற்பட்டுப் பின் பலவாயினவென்று அறிகின்றோம். அப்படியே திருமூலர் முதலிய பிற எழுவர் வாயிலாகவும் பல பரம்பரைகள் உலகத்தில் சைவசித்தாந்த ஞானத்தை வெவ்வேறு காலங்களில் பரவச் செய்தன. அவற்றின் விவரம் கீழ்க்குறித்த அட்டவணையிற் காண்க.

திருமூலதேவராற் பிரமதேவர், இந்திர தேவர், விஷ்ணு தேவர், உருத்திரதேவர், கந்துரு மகா விருடிகள், காலாக்கினி யுருத்திரர், கஞ்சனூர் மலையமான் என எழுவர் சந்தான மேற்பட்டன.

வியாக்கிரபாத முனிவரால் சத்தியோஜாத தேவர் சந்தானம் ஏற்பட்டது.

பதஞ்சலி முனிவரால் நிறைந்த நாயனார் சந்தானம் ஏற்பட்டது.

சிவயோக முனிவரால் வாழமதேவர் சந்தானம் ஏற்பட்டது.

சனுகனராற் பிரமதேவர் சந்தானமும், சிங்கநாத தேவர் சந்தானமும் என இரண்டு ஏற்பட்டன.

சனந்தனராற் சிவமண்ணிய தேவர் சந்தானம், பரமதேவர் சந்தானம், சிவானந்தபோதர் சந்தானம் என மூன்று ஏற்பட்டன.

சனற்குமாரரால் விஞ்ஞானதேவர் சந்தானம், மெய்கண்ட தேவர் சந்தானம் என இரண்டு ஏற்பட்டன.

சனகராற் சம்பு சந்தானம், மலையமான் சந்தானம் என இரண்டு ஏற்பட்டன.

ஏறக்குறைய எட்டு நூற்றாண்டுகட்குமுன் இத் தமிழ் நாட்டிலே தோன்றி நிலைபெற்ற மெய்கண்டதேவர் சந்தானமே நமது ஆராய்ச்சிக்கு உரியதாகும். உலகந்தோன்றிய காலந்தொட்டுப் பலபல காலங்களில் பலபல சந்தானங்கள் சித்தாந்த ஞானத்தை உலகிற்கு விளக்கியபோதினும் அதன் ஒளி பல காரணங்களால் சில நூற்றாண்டுகட்கு முன்னே நமது நாட்டிற் குன்றுவதாயிற்று. புத்த சமயம் மிகுந்தகாலத்தே யூமணிவாசகப்பெருமான் தோன்றியருளித் தமது அருள் நூலாலும் அருள் வாழ்க்கையாலும் சித்தாந்த ஞானத்தைத் தமிழ் நாட்டிலே நிலைநாட்டினார். தேவார முதல் வர்கள் அன்பு நெறியில் நின்று தம் திருவருட் பாடல்களினாலே சித்தாந்த சமயத்தை நிலைநாட்டிச் சமண சமயத்தால் வந்த இடர்களை நீக்கியருளினார்கள். அவர்க்கு முன்னே பின்னே திருமூலமா முனிவரும் பதஞ்சலி முனிவரது பரம்பரையில் நிறைந்த நாயனார் சந்தானத்தில் வந்த ஞானமீர்த நூலாசிரியராகிய வாஶீச முனிவரும் சைவசித்தாந்த உண்மைகளை உலகிற்கு வெளிப்படுத்த இயற்றிய நூல்கள் இன்றும் உள்ளன.

ஒன்ப்தாவது நூற்றாண்டிற்குப் பின்னே, வேத வியாச ரியற்றிய பிரம சூத்திரத்திற்குச் செய்யப்பட்ட

நால்வகைப் பேருரைகளாகிய நீலகண்ட பாடியம், சங்கர பாடியம், இராமாநுஜ பாடியம், மாத்துவ பாடியம் என்னும் மாறுபட்ட விரிநூல்கள் தமிழ்நாட்டிலே பரவிச் சமயக் கொள்கைகளைப் பற்றிப் பெருங் குழப்பத்தைக் கிளப்பின மையால் சைவ நன்மக்கள் திருமுறைகள் முதலிய சித்தாந்த நூல்களின் உண்மைப் பொருளுணராது அலமந்தனர். ஆதி மறைக் கருத்துக்களைச் சிறுபான்மை யுள்ளடக்கிய வடமொழி உபநிடதங்களுட் போந்த அத்துவித மென்னும் சொல்லிற்குப் பொருள் இன்னதென்று தெரியாமல் அறிவு நூல் கற்போர் பலரும் மயங்கித் தியங்கினர். அம் மயக்கந் தீர்த்தற்பொருட்டும் திருமுறைப் பெருமையை உலகில் நாட்டற் பொருட்டும் சிவபெருமானது திருவருளி னால் மெய்கண்ட சந்தானம் இத்தமிழ் நாட்டில் ஏற்பட்ட தாகத் தெரிகின்றோம்.

“ நல்வியாத முனியுரைசெய் சூத்திரத்தின்
 பாடியமோர் நான்குங் கொண்ட
 சொல்வாய்மை பொருள்வாய்மை தெளிதலுற்ற
 தோராது சோக முற்றே
 ரெல்லாரு மத்துவித ஈத்தநிலை
 யினிதெய்திச் சோக மேயப்
 பொல்லாத சமயிகளு மதிசயிப்பப்
 புவனிமிசைப் போத மேற.”

என்று ஸ்ரீமெய்கண்டார் பிறப்பிற்குக் காரணங் கூறும் சந்தானுசாரிய புராணசங்கிரகத் திருப்பாட்டால் அஃது இனிது விளங்கும். மெய்கண்டதேவநாயனாரால் சித்தாந்த ஞான பரம்பரை இந்நிலவுலகிலே பிற சந்தானங்கள் மறை வெய்தியபின் நிலைநாட்டப்பட்டது. அப்பரம்பரையிலுள் ளோர் மெய்கண்ட சந்தானத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றார்கள்.

மெய்கண்ட சிவாசாரியர் புராணம் பதினெண்புராணத்துள் பவிடிய புராணத்துள் கூறப்பட்டதாகச் சந்தானுசாரியர் புராண சங்கிரகம் என்னும் நூலியற்றிய சுவாமிநாத தேசிகரவர்கள் தெரித்துள்ளார்.

“ பம்பீட நவில் புராணம் பதினெட்டுள் பவிடியத்தி
லெம்பெரு மக்கள் காதை யிணையன திகழு மன்றே.”

பவிடியத்துள் அவர் வரலாறு கேட்கப்படுவதற்குக் காரணமில்லை. மெய்கண்டதேவர் காலம் ஏறக்குறைய 800 ஆண்டுகட்கு முன்னரென்று ஊகிக்க இடமுண்டு. ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரியர் தமது சங்கற்பநிராகரணத்துள் அந்நூல் இயற்றப்பட்ட காலம் “ஏழஞ்ச இருநூறெடுத்த வாயிரம், வாழுநற்சகனம் மருவா நிற்ப” என்ற விடத்துச் சாலிவாகன சகாப்தம் 1235-ஆவது ஆண்டெனக் குறித்துள்ளாராகலின் அவர் காலத்திற்குச் சுமார் இரண்டல்லது மூன்று தலைமுறைக்குமுன் ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவர் ஞானவொளி பரப்பத் தொடங்கினார் என்பது தெளிவாம். ஆயின் அவர் காலத்திற்குப் பின் பவிடிய புராணத்துள் அவர் வரலாறு கேட்கப்படக்கூடியது அவர் காலத்திற்கு முன்னேயே பவிடியம் அவரது வரலாற்றோடு தோன்றியிருக்குமென்று கோடல் சரித்திர வாராய்ச்சிக்குப் பொருத்தமானதன்று. எதிர்காலத்துச் செய்திகளை முற் கூறல் சோதிட நூலுக்கே பெரிதும் பொருத்தமாம். பவிடியபுராணம் சோதிட நூலுமன்று. பாரத முதலிய சில நூல்களுள் கால வியல்பு முதலியவற்றைக் கூறியிருத்தல் காலத்தின் பொதுவியல்பு கூறியதாகுமே யன்றி வருங்கால மக்கள் சரித்திரங்களை விதந்தோதியதாகாது. தமிழ்ப் பெரியோரின் சாத்திரங்கட்கு வடநூன் மூலம் வேண்டுமென்ற தப்புக் கொள்கை சில நூற்றாண்டுகளாக நம்மவர் மனதில் புகுந்து நிற்பதே இங்ஙனம் மெய்கண்ட

தேவர் முதலிய சந்தான குரவர் சரித்திரத்திற்கு வடநூல் மேற்கோள் கூறியதற்குக் காரணமாகும். இவ்வாறே உண்மையில் வடநூல் மேற்கோளில்லாத தல மான்மியங்களுக்கு வடநூல் மேற்கோள் கூறும் பொய் நெறியும் நமது நாட்டில் நிலவுவதாயிற்று. இங்ஙனம் தமிழையும் தமிழ்ப் பெரியோரையும் வடநூலுக்கும் வடநூலாசிரியர்க்கும் தாழ்ந்த நிலையில் வைத்துப் பேசும் பொய் வழக்கத்தைத் தமிழ்ப் பற்றுடையார் கைவிடுதல் வேண்டும். உண்மையாக வடநூலிலுள்ளவற்றைத் தமிழில் மொழி பெயர்ப்பதனால் அம் மொழிபெயர்ப்புக்கு வடநூல் மேற்கோள் கூறுதலைப்பற்றி ஒருவருங் குறைகூறார். வடநூல்களில்லாததைத் தமிழினின்றும் அதனுள் மொழி பெயர்த்து அவ்வடநூல் மொழிபெயர்ப்பையே தமிழ்மூலத்திற்கு மூலம் என்று கூறுதலே அறிவுடையாரால் கடியப் படத்தக்கது. தில்லையம்பலவ ரடியெடுத்துக் கொடுக்கத்திருத்தொண்டத் தொகையையும் நம்பியாண்டார் நம்பி திருவந்தாதியையுங் கருவியாகக் கொண்டு சேக்கிழார் சுவாமிகளருளிச் செய்த பெரிய புராணம் முதலானாக விருப்பவும் அதன் மொழிபெயர்ப்பாகிய உபமன்னிய பத்த விலாசம் அதற்கு முதலானென்று கூறும் பொய்யுரையும், அவ்வாறே சிவரகசிய மென்னும் வடமொழி நூலுள் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார் சரித்திரங்களைச் சிவபெருமான் உமையம்மையார்க்குத் தெரிவித்ததாகப் புகுத்திக் கூறுங் கட்டுமொழியும் உண்மைக்கும் சேக்கிழார் சுவாமிகள் பெருமைக்கும் நேர் பகையாம். ஸ்ரீமத் உமாபதி சிவாசாரியர் அவர்கள் சிவப்பிரகாச அவை யடக்கத்துள் “தொன்மையவா மெனும் எனையும் நன்றாகா இன்று தோன்றிய நூலெனு மெவையுந் தீதாகா,” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளியதை நம்மவர்கள் கடைப்பிடிக்கவேண்டும். அங்ங

னம் கடைப்பிடித்துத் தமிழுக்கு உண்மையிலுள்ள பெருமையைக் காவாவிடின் திருவள்ளுவர் குறள் முதலியனவும் வடநூலின் திரிபென்னும் பொய்க் கொள்கையானது தமிழ் நாட்டில் நிலைபெற்றுவிடும். அதற்கிப்பொழுதே பலர் கங்கணங் கட்டிக்கொண்டு திரிகின்றனர். ஒளவையாரது ஆத்திநூடிக்கும் கொன்றைவேந்தனுக்கும் திருவள்ளுவரில் ஒரு பகுதிக்கும் ஆரியத்தில்(வடமொழியில்)மொழிபெயர்ப்புகள் ஏற்பட்டுவிட்டன. இப்பொழுது அவை மொழிபெயர்ப்பு நூலென்றே கூறப்படுகின்றன. இன்னுஞ் சில்காலந் தமிழ் மக்கள் தூங்குவார்களென்றால் அம் மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் தமிழ் மூல நூல்களுக்கு மூல நூலாதலுங் கூடும். இது நிற்க.

சைவசித்தாந்த சந்தானகுரவர் வரலாறு புராண வடிவமாகத் திருவாரூர்ச் சுவாமிநாத தேசிகரவர்களால் இயற்றப்பட்டதென்று மேற்கூறினும். அவர் காலம் தெளிவாக விளங்கவில்லை. சந்தான குரவரைப்பற்றித் தருமபுரா ஆதீனத்தைச் சார்ந்த சண்முக சுவாமிகள் என்பவர் சந்தான தேசிகர் போற்றிக் கலிவெண்பா வென்னும் நூல் செய்துள்ளார். சந்தானகுரவர் நான்மணிமாலை யென்ற நூல் காலஞ் சென்ற திருமயிலை வித்துவான் சண்முகம் பிள்ளையால் பாடப்பட்டது. சந்தானகுரவர் தோத்திரம் பல புராணங்களுள்ளும் காணப்படுகின்றது. முதற்கண் மெய்கண்ட தேவர் சரித்திரம் ஆராயற்பாலது.

மெய்கண்டதேவர் புராணம்

தொண்டை நாட்டிற்குஞ் சோழ நாட்டிற்கும் நடுவே யுள்ளதாய்த் திருநாவுக்கரசு நாயனானுஞ் சுந்தரமூர்த்தி நாயனானுந் தோன்றியிலங்கிய திருமுனைப்பாடி என்னும் நடுநாட்டிலே திருப்பெண்ணுகடம் என்னுமூரிலே சைவ

வேளாள குலத்திலே அச்சுத களப்பாளர் என்னும் குல திலகருக்குத் தவப்புதல்வராக ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேவர் தோன்றி யருளினர். பண்டைத் தமிழரது செந்நெறிக் கொள்கையாகிய சித்தாந்த ஞானத்தை உலகில் நிலை நாட்டுவான் வந்த அருட்பேராசிரியர் பண்டைத்தமிழ் மக்களது சிறந்த நாகரிகத்தைப் பழுதுபடாவண்ணம் போற்றிவரும் சைவ வேளாளர் மரபிலே உதித்தல் மிகவும் பொருத்தமுடையதே, அவர் தவங்கிடந்து பெற்ற தனிப் புதல்வ ரென்பது யாங்ஙனமெனின், கூறுதும்.

நாயனாரின் தந்தை அச்சுதகளப்பாளர்க்குப் பன்னா ளாகப் பிள்ளைப்பேறில்லாக் குறையேற்பட்டிருந்ததால் தம் குலகுருவாகிய திருத்துறையூர் அருணாந்தி சிவாசாரி யாரிடம் சென்று அக்குறை நீங்குதற் பொருட்டுச் செய் வது யாதென அவர் வினாவினார். அப்போது ஆசிரியர் திருமுறையைப் பூசித்துக் கயிறு சாத்திப் பார்த்தனர்.

“பேயடையா பிரிவெய்தும் பிள்ளையினே டுள்ளநினை வாயினவே வரம்பெறுவ ரையுறவேண் டாவொன்றும் வேயனதோ ஞமைபங்கள் வெண்காட்டு முக்குளநீர் தோய்வினையா ரவர்தம்மைத் தோயாவாந் தீவினையே.”

என்னுந் திருப்பாட்டு அகப்பட்டது. அச் செய்யுளுள் திருவெண்காட்டிலுள்ள முக்குள நீரில் நீராடுபவர்க்குப் பிள்ளையினேடு எண்ணிய யாவும் கைவருமென்று அறுதியிட்டுக் கூறியிருத்தலின், ஆசிரியர், அச்சுத களப்பாள ரைத் திருவெண்காட்டிற்குச் சென்று முக்குளநீரில் முழுகி அங் கெழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானையும் அம்மையை யும் வழிபட்டு வரும்படி கட்டளையிட்டார். அக் கட்டளையைச் சென்னிமேற்கொண்டு அச்சுத களப்பாளர் தம் மனைவியாரோடும் திருவெண்காட்டிற்குச் சென்று ஆசிரியர் விதித்தபடி யொழுகி அறங்கள் பலவுஞ் செய்து

வந்தனர். அங்ஙனம் ஓராண்டு அவர் வதியுங் காலத்து ஒரு நாள் அவருக்குக் கனவில் சிவபெருமான் றேன்றி 'அன்ப, இப் பிறவியில் மகப்பேறெய்தும் பான்மை நினக்கு இல்லை' என்றுரைத்தனர். அதுகேட்ட அச்சுத களப்பாளர் 'ஞான சம்பந்தப் பெருமானது திருவருட் பாடலை நம்பி ஈண்டுத் தவங் கிடந்ததின் பெரும்பயனாக இம்மையிலேயே நற்புதல்வனை நீவிர் அடியேற் கருளுதல் வேண்டும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்து பன்முறை பணிந் தனர். அப்போது அம்மையப்பராகிய சிவபெருமான் கருணை கூர்ந்து 'ஞானசம்பந்தன் நம்மைத் துதித்த பாட்டின்கண் உறுதி வைத்து எம்மை வழிபட்டமையால் அன்னவன் போன்ற மகவினை நீவிரும் பெற்று வாழ்திர்' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். அதனைக்கேட்ட அச்சுத களப்பாளர் அளவில்லாத மகிழ்ச்சியடைந்து நனவெய்திய பின் முன்போலவே சிவபெருமானை வழிபட்டு அறநெறியில் ஒழுகுவாராயினர்.

கனவிற கண்டதெல்லாம் பொய்யென்று ஒதுக்கி விடு தல் தவறு. கனவென்பது நுண்ணுடம்பின் நுகர்ச்சியாக வுள்ளது. நமது கண்ணிற்குப் புலனாக நின்ற வுடம்பே தூல வுடம்பென்று கூறப்படும். அவ்வுடம்பு கொண்டு நனவிலே உயிர் போதல் வருதல் முதலியன செய்யும். தூங்கும்போது கட்புலனாக நுண்ணுடம்பு பலவித நுகர்ச்சி களை யடைதல் கூடும். அருந்தவத்தினரது கட்புலனுக்கு அருள் செய்யுங் கடவுள் அவரது நுண்ணுடம்பிற்கு மாத்திரையே புலனாகும் வண்ணம் தோன்று தலுமியல்பே. தமது நுண்ணுடம்பைப் பருவுடம்பினின்றும் வேறு பிரிக்கு மாற்றலுடைய யோகிகள் கூட ஏனையோரது நுண் ணுடம்பிற்குப் புலனாகும் வன்மையுடையாரென்பது இவ் வாராய்ச்சியில் (Psychic Research) வல்ல மேலைநாட்டுப்

பண்டிதர் சிலரும் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியதே. நனவிற கண்டது கனவில் உருவெளித் தோற்றம்போல் புலனாவது இதனின் வேறாகும். கடவுளும் யோகிகளும் கனவில் தோன்றும் முறை வேறு. பின்னது பிற்பயன் விளைப்பது, முன்னது கைகண்ட பயனொன்றும் விளைப்பதில்லை. கனவில் தோன்றிய பெருமக்கள் தாம் அங்ஙனம் தோன்றி யதை நனவில் உரைத்தல் கூடுமாதலின் அன்னவர் தோற்றத்தைக் கனவின் பொய்த்தோற்றத்தோடு பிறழக் கொள்ளாதல் தவறாகும். இதன் நுட்பங்கள் இவண் விரிக் கிற் பெருகும். இது நிற்க, வரலாற்றின் தொடர்ச்சியை நோக்குவோமாக.

பின்னர், அச்சுத களப்பாளரின் மனைவியார் வயிறு வாய்த்ததறிந்து பத்துத் திங்களிலும் செய்யற் பாலன வாகிய சடங்குகளைத்தையும் அவர் உவகையோடு செய்து முடித்தனர். சைவசித்தாந்த இளஞ் செஞ்ஞாயி ருகிய மெய்கண்டதேவர் நல்வேளையிலே நிலவுலக முய்ய உதித்தருளினார்.

“பண்டைமறை வண்டரற்றப் பசுந்தேன் ஞானம்
பரிந்தொழுகச் சிவகந்தம் பரந்து நாறக்
கண்டவிரு தயகமல முகைக ளெல்லாங்
கண்டிறப்பக் காசினிமேல் வந்தவருட் கதிரோன்
விண்டமலர்ப் பொழில்புடைகுழ் வெண்ணெய் மேவு
மெய்கண்ட தேவன்மிகு சைவ நாதன்
புண்டரிக மலர்தாழச் சிரத்தே வாழும்
பொற்பாத மெப்போதும் போற்றல் செய்வாம்.”

(சிவஞானசித்தியார், பரபக்கம்)

அக்காலத்துச் செய்யவேண்டிய சடங்குகளையு முடித்துத் திருவெண்காட் டப்பரிடம் விடைபெற்று, சுற்றத்தார் புடைகுழப் பிள்ளையோடும் மனைவியோடும் அச்சுத களப்

பாளர் திருப்பெண்ணாகடஞ்சென்று தமது மாளிகையில் வதிந்தனர். அவ்வூராரெல்லாம் பிள்ளைப்பேறெய்திய நற் செய்தி கேட்டுக் களிப்படைந்தனர். அவ்வருட் குழந்தைக்கு முதலில் சுவேதவனப் பெருமாளென்ற திருவெண்காட்டடிகள் திருப்பெயரிடப்பெற்றது. சிலநாட் சென்ற பின் திருவெண்ணெய்நல்லூரிலுள்ள நன்மாமனார் குழந்தையை எடுத்துத் தமதில்லத்திற்குக் கொண்டுபோய் வளர்த்து வந்தனர். அங்ஙனம் வளர்ந்துவரு நாளிலே சுவேதவனப்பெருமாள் முற்பிறவியிலேயே சரியை கிரியையோகம் முதலியன முடித்துச் சிவஞான மடைதற்குரிய பெருந்தவத்தினராதலின் இரண்டு வயதளவிலே 'அடிசேர் ஞானம்' அடைதற்குரிய சாமு சித்திக நிலை எய்தினர். முற்பிறவியில் உறுதியாகப் பயின்ற கல்வி இப்பிறவியில் இளமையில் எளிதாகத் தழைத்தோங்கி ஒளிர்வதை இயற்கையிலேயே கணித நூல் வன்மை பெரிதும் படைத்திலங்கும் சில பிள்ளைகளிடம் கண்கூடாக இன்றுங் காண்கின்றோம். இலக்கியங்களை மூன்று அல்லது நான்கு வயதில் படித்துப் பொருள்கூறும் குழந்தை ஒன்று சமீபகாலத்தில் பர்மாவில் தோன்றியதாகக் கேள்விப்படுகிறோம்.

“ஒருமைக்கட் டான்கற்ற கல்வி யொருவற்கு
எழுமையு மேமாப் புடைத்து.”

என்றார் திருவள்ளுவர். ஒரு பிறவியிற் கற்ற கல்வியின் பயனாகிய நல்லறிவு பல பிறவிகளிலும் உயிரோடு கலந்து வளர்ந்து நிலைபெறுதல்போலப் பலபிறவியிற் கற்ற பெரும் பயன் ஒரு பிறவியிலே இளம்பருவத்திலேயே அளவிலடங்காது பொங்கி மிளிர் தல்கூடும். அத்தகைய கல்விபோலப் பல பிறவிகளிற் கடவுள் மாட்டு அன்புசெலுத்தி இயற்றப்படும் அருந்தவமானது ஒரு பிறவியிலே அத்தவத்தின்

எல்லையற்ற பயனாகிய கடவுளது அருட்காட்சியை யளிக்க வல்லது. சைவசித்தாந்த சமயத்திற்கு முதற்றலைவராகிய ஞானசம்பந்தப் பெருமானும் சித்தாந்த ஞான பரம்பரைக்கு முதற்றலைவராகிய மெய்கண்டதேவ நாயனும் உலகமுய்யவே தோன்றியருளினார் என்பது அவர்கள் குழவிப் பருவத்திலேயே உலக நெறி செல்லாது கடவுளது அருள் ஞான நெறியிலேயே நிற்கும் உயர் நிலை எய்தினமையால் விளங்கும்.

சுவேதவனப் பெருமாள் திருவெண்ணெய் நல்லூரி லிருந்த காலையில் திருக்கைலாயத்திலிருந்து சனற்குமார முனிவரின் ஞானப்புதல்வராகிய சத்திய ஞான தரிசனிக ணிடம் உபதேசம்பெற்ற பரஞ்சோதி மாமுனிவர் என்பார் ஆகமத்தலைவராகிய ஐம்முனிவருள் தலைசிறந்த அகத்திய முனிவர் வீற்றிருக்கின்ற பொதியமலை நோக்கிச் செல்லுங் காலத்தில் அவரது ஒளிவிமானமானது திருவெண்ணெய் நல்லூருக்கு நேராக வந்தவுடன் நின்றுவிட்டது. அதன் குறிப்பை யுணர்ந்த பரஞ்சோதியார் சுவேதவனப் பெருமானைக்கண்டு அவருக்கு மெய்யுணர்வளித்து மெய்கண்டார் என்ற தம் ஞானத் தந்தையின் திருநாமத்தைச் சூட்டி யருளினார்.

சிவபெருமான் தக்க பக்குவமுடையார்க்குக் குருவாய் வந்துணர்த்துவது பெரும்பான்மையும் தம் பேரன்பரை நிலைக்களமாகக் கொண்டேயாம். பரஞ்சோதிமா முனிவர் மெய்கண்ட தேவர்க்கு மெய்யுணர் வளித்தகாலே அவர் கடவுளோடு இரண்டறக் கலந்து நிற்கும் நிலையினின்று அருள் செய்தாராகலின் சிவபெருமானே நம் நாயனருக்கு உண்மைப் பொருள் உணர்த்தியதாகக் கொள்ள வேண்டுமே யொழியப் பரஞ்சோதி முனிவர் தாமே அவ்

வாறு உணர்த்தினர் என்று கோடல் பொருந்துவதன்றும். இவ்வாறே உபமன்னியர் கண்ணனுக்கு உபதேசஞ் செய்ததாகவும் கண்ணன் பார்த்தற் கறிவுறுத்தியதாகவுங் கூறுப.

மெய்கண்டார் கலைஞானமனைத்தையும் திருவெண்ணைய் நல்லூரில் எழுந்தருளிய பொல்லாப்பிள்ளையாரிடங் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்தனர். பின் அவர் தாம்பெற்ற இன்பம் இவ்வையகம் பெறவேண்டுமென்ற திருவுள்ளக் கருத்தால் சிவஞானபோதமென்னும் சைவசித்தாந்தத் தலைமணி ஞான நூலினை இயற்றி யருளினர். அச் சிவஞான போத நுண்பொருளை அவர்பால் கேட்டுத் தெளிந்தோர் நாற்பத்தொன்பது மாணவராவர். அந்நாற்பத்தொன்பது தின்மரது பரம்பரை வாயிலாகவே இத் தமிழ்நாடெங்கும் சித்தாந்த அறிவுச்சுடர் கொளுத்தும் ஒளி நிலையங்களாகிய திருமடங்கள் ஏற்பட்டன. முதல் மாணவர் பரம்பரையில் வந்த ஸ்ரீநமசிவாய தேசிகரால் நிலைபெறெய்திய மடம் திருவாவடுதுறை யாதீனமாகும். அதே பரம்பரையில் வந்த ஞான சம்பந்த தேசிகரால் தருமபுரவாதீனம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவருடைய மாணவருள் முதல் நின்றவர் அவர் தந்தையார்க்குக் குலகுருவாகிய அருணாந்தி சிவாசாரியார் என்பது அவர் வரலாற்றுள் விரித்துரைக்கப்படும். பதினான்கு சித்தாந்த நூல்களுள் ஒன்றாகிய உண்மை விளக்க வாசிரியராகிய மனவாசகங்கடந்தவரும் அவர்களுள் ஒருவர். சிற்றம்பலநாடிகளும் அவருள் ஒருவரென்ப. மெய்கண்டதேவ நாயனார் தம் மாணவருக்கு உண்மைப் பொருளுணர்த்திய பின்னர் நனவிலேயே அதீதத்தைப் புரிபவராய் இடையறாது சமாதி நிலையிலிருந்து ஐப்பசித் திங்களில் சோதி நாளில் சிவபெருமாளோடு இரண்டறக் கலத்தலாகிய பரமுத்தியை யடைந்தனர்.

அருணந்தி சிவாசாரியார் புராணம்

அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் ஆதி சைவ மரபினர். அவர் நடுநாட்டிலேயுள்ள திருத்துறையூரிலே வதிந்தவர். அவர் மெய்கண்டதேவ நாயனாருடைய தந்தையார்க்குக் குலகுருவென்றும் மெய்கண்டதேவர் பிறப்பதற்குக்காரணமான தேவாரத் திருப்பாட்டினைக் கயிறு சாத்திக்கண்டவர் என்றும் முன்னமே கூறப்பட்டது. அவர் சிவாகமங்களினைத்தையுங் கற்றுத் துறைபோகியவராதலால் சகலாகம பண்டிதரென்னும் உயர்ந்த பட்டம்பெற்றிருந்தார். அவர் வடமொழியில் வேத முதலிய கலைகள் யாவற்றையும் நன்கு கற்றதனோடமையாது செந்தமிழிலே பன்னிரு திருமுறைகள் முதலிய பன்னூல்களையும் நுட்பமாக ஆய்ந்து தெளிந்தவர். அவருக்குத் தேவாரத்தின்கணிருந்த பெரும்பற்று அச்சுத களப்பாளர் பிள்ளை வேண்டிய காலத்து வேறு வட நூல்களில் கயிறு சாத்தாது ஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருமுறைக் குறிப்பினை உணர்ப்புகுந்தமையால் இனிது விளங்கும். இற்றைக்காலத்திலே திருக்கோயில்களில் பூசனை புரியும் குருக்களாகிய ஆதிசைவர்களிற் பலர் தேவாரத்திருமுறைகளிற் சிறிதும் பற்றில்லாதவராய் ஆகமநூல்கிடந்த மூலையுந் தெரியாதவராய்த் தம் பெருமையுணராது காலங்கழிக்கும் நிலை எத்துணையோ பரிதாபத்திற்கிடமாக விருக்கிறது! அவர்கள் தங் குலமுதல்வராகிய அருணந்தி சிவாசாரிய மூர்த்திகளது சரித்திரத்தைக் கருத்துடன் கற்பார்களாயின் தமது நிலையைத் திருத்திக்கொள்ள முயல்வது திண்ணம். சைவ சமயத்திற்கு ஆசிரியர்களாய் விளங்கும் இவர்கள் இழிந்த நிலையிலிருப்பதனாலேயே தான் அச்சமயத்திற் பிறந்த பலருந் தந்நெறியீதென உணராது புறச்சமயங்களைத் தம்மதமெனக்கொண்டு மயங்குவதற்கு ஏதுவாயிற்று. அகந்தியர் முதலிய பெருமுனிவர்களும்

ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் முதலிய சமயாசாரியர்களும் ஆதிசைவமரபைச் சார்ந்தவர்களென்பது இக்காலத்திலுள்ள சைவக் குருக்கள் மனதில் பதியவேண்டியதொன்று.

அருணாந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் தம் நாட்டிலுள்ள சைவர்கள் பலருக்கும் குலகுருவாக இருந்து ஐந்தெழுத்து ஓதுவித்தும் தமது பெரும்போதனையால் சைவநெறி நிலை நாட்டியும் சைவசித்தாந்தத்திற்கோர் தலைவராய் விளங்கினார். அவர்பால் ஞான நூல்களைப் பாடங் கேட்டவர்கள் எண்ணில்லாதவர்கள். எவ்விடத்திற்குச் சென்றாலும் தம் மாணவர்க்கு நல்லது போதித்தற்பொருட்டும் சித்தாந்த உண்மைகளை நிலைநாட்டுதற்பொருட்டும் சிவாகமங்களைத் தனி வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு போவதாக அவர் புராணங் கூறுகின்றது. அவர் சரியை கிரியை யோகம் ஞானமென்னும் நான்கு பாதங்களையுங் கூறுமூலாகமங்களையும் உபாகமங்களையும் பாதுகாத்ததுபோல அவர்க்குப் பின் வந்தோர் பாதுகாவாமையால் இப்போது ஆகம இலக்கிய முழுதும் அகப்படாமலும் வெளிப்படாமலுமிருக்கின்றது. மூலாகமங்கள் இருபத்தெட்டு. உபாகமங்கள் இருநூற்றேழு. இவற்றுள் சிற்சிலவே இப்பொழுது கிடைக்கின்றன. அவற்றுள்ளும் ஒவ்வொரு பகுதியே அச்சிற்கு வந்துள்ளது. காமிகம், காரணம் முதலிய மூலாகமங்களுள் கிரியாபாத மாத்திரமே அச்சவாகனம் ஏற்றப் பெற்றன. ஏனைய பகுதிகள் கிடைக்கப்பெறவில்லை. உபாகமங்களுள் பெளஷ்கரம், மிருகேந்திரம், சர்வஞானேந்திரம், சிவதருமோந்திரம் என்னுஞ் சில நூல்களே வெளிவந்துள்ளன. வடநூல்களை அச்சிடுவோர் தமிழில் அவற்றிற்குச் செம்மையான மொழிபெயர்ப்பில்லாமல் வெளிப்படுத்துதல் தமிழ் மக்களுக்குப் பெரும்பயன் விளைக்காது. சிவாகம

சங்கங்கள் ஆகமநூல்களைத் தேடிக்கண்டுபிடித்தெழுதி அவற்றைச் செவ்வையான மொழிபெயர்ப்போடு திருத்தமான அச்சில் வெளிப்படுத்த முயலுமானால் தமிழ் மக்களுக்கு அது பேருதவியாகும். வைதிகப் பக்கத்திலே நூல்களைப்போற்றிப் பாதுகாப்பார்களைப் பார்த்து ஆகமிகளும் அவ்வாறு தங்கள் நூல்களைப் போற்ற ஊக்கங்கொளல் வேண்டும். வைதிகப்பக்கத்திலே வேத நான்கும் ஆயுர் வேத முதலிய உபவேதங்களும் வேதாந்த நூல்களும் வேதாங்கங்களும் உபநிடதங்களும் மிருதி பதினெட்டும் பதினெண் புராணங்களும் அவற்றைச் சார்ந்த பிற நூல்களும் பெரும்பாலும் செம்மையான அச்சில் வெளிப்பட்டு விட்டன. வேதாந்த சூத்திரமும் அதன் பாடியங்களும் பெரும்பான்மையும் மொழிபெயர்ப்போடு வெளிவந்துள்ளன. இவைகளால் தமிழ்மக்களுக்குப் பெரும்பயன் விளைவதில்லை. தமிழ் நாட்டிலுள்ள சிவாலயங்களிலுந் திருமடங்களிலும் செய்யப்படும் சடங்குகள் யாவற்றிற்கும் சைவர்கள் வீட்டிற் செய்யப்படும் எவ்வகைச் சடங்குகட்கும் ஆதாரமாகிய ஆநமங்களும் பத்ததிகளும் வெளிவராமலிருப்பது மிகவும் பரிதாபமெய்து தற்குரிய நம் நிலையைக் காட்டுகின்றது. அருணந்தி சிவாசாரியரைப்போல ஆகமக்கடலைக் கரைகண்டுணர்ந்த ஒருவர்கூட இக்காலத்தில்லை. இனியேனும் சைவர்களும் ஆதிசைவர்களும் ஒருங்குகூடி ஆகமங்களைப் பாதுகாக்க முயலவேண்டும். ஆகமங்கள் யாவற்றையு மொழிபெயர்த்து, கடவுட்டன்மை வாய்ந்த நமது செந்தமிழிலேயே சடங்குகள் யாவற்றையும் நிகழ்த்துதற்குரிய முறைகளை வகுத்துக் கொள்ளுதல் இன்றியமையாததொன்று. 'என்றுமுள தென்றமிழி'லே ஆகமங்கள் நிலைபெறுமாயின் அவைகள் சிதைவுண்டு பழுதுபடா. தமிழ் மக்களும் அவற்றின் நலனை யுணர்ந்து போற்றுவர்.

ஸ்ரீ அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் சரியை, கிரியை யோகங்களில் தலைநின்றவராய்த் தம் மாணவராகிய அச்சுதகளப்பாளரின் அருள்ஞானப் புதல்வராகிய மெய்கண்டாரிடம் ஞானோபதேசம் பெறும் பான்மையுடையவராயிருந்தார். ஆசிரியர் மெய்கண்டார் குழவிப் பருவத்தினராயிருந்தும் மாணவர் பலர்க்கும் ஞானநூல் கற்பிக்கின்றார் என்பதை ஆதிசைவ திலகர் கேள்வியுற்று வியப்புக்கொண்டு தூதர் சிலரை முன் விடுத்துத் திருவெண்ணைய் நல்லூருக்குத் தம் பரிவாரங்களோடும் விருதுகளோடும் புறப்பட்டார். அப்பதியிலுள்ள சைவ வேளாளர் யாவரும் தெருக்களெங்கும் வாழை, கமுகு, தெங்கு என்பவற்றால் தோரணம் நாட்டி வீடுதோறும் பூரணகும்பமெடுத்து மங்கல வாத்தியங்களொடு தங்கள் குருவை எதிர்கொண்டு வணங்கினார்கள். மெய்கண்ட முதல்வர் மாத்திரம் அருணந்தியார் வரவை எதிர்கொள்ளாது தமது இருக்கையில் வீற்றிருந்தனர். அதைக் கண்ட சிவாசாரியார் மெய்கண்டார்பால் நேரேசென்று அவர் தமது மாணவர்க்கு ஆணவ மலத்தினியல்பினை எடுத்து மொழிவதைக் கேட்டு அவ்வருள்ஞானச் செம்மலை நோக்கிச் செருக்குஞ் சீற்றமும் உடையவராய் ஆணவ சொரூபமாவதென்னை என்று அதிர்ச்சியோடு கேட்டவுடனே மெய்கண்டார் இன்முகத்தோடு அருணந்தியாரை நேர் நோக்கித் தமது விரலால் சுட்டிக் காட்டி அவர் தாம் நின்ற நிலையில் ஆணவவடிவத்தை விளக்கினார் என்பதைக் குறிப்பித்தருளினார். அந்தச் சிவஞானக் கதிரவனது அருளொளி நோக்கால் மலவிருள் அகலப்பெற்றாராய் உண்மையுணர்ந்து அச்சைவ நாதரது திருவடியில் தாழ்ந்திறைஞ்சித் தமக்கு ஞானம் நல்கவேண்டுமென்று குறையிரந்தார். அவ்வாதி சைவ முதல்வர்க்கு நம் சைவ குலதிலகர் உடனே திருநீறளித்து

மெய்யுணர் வருளி சிவஞான போதப்பொருள் தெரித்துத் தமது நாற்பத்தொன்பது மாணவருள் முதன் மாணவராகும் பெற்றி நல்கினர். மெய்கண்டார் தமக்குச் செய்த பெருநன்றியை அருணந்திசிவம் தாம் சிவஞான போதத்திற்கு வழிநூலாக இயற்றிய சிவஞான சித்தியார்ப் பாயிரத்துள்ளும் இருபாவிருபுகு என்னும் சித்தாந்த நூலினுள்ளும் மிகவும் அழகுபெற வியந்து துதித்துள்ளார்.

இவரியற்றிய சிவஞான சித்தியார் பதினான்கு நூல்களுள்ளும் விரிந்த நூலாய்ப் புறச்சமய மறுக்கும் பரபக்கமும் அகச்சமயம் விளக்கும் சுபக்கமுமுடையதாய்த் தாயுமானார் முதலிய பெரியோர்களால் பெரிதும் போற்றப் பெற்றதாயுள்ள அருந்தமிழ்நூல். அதன் பாயிரத்துட் புகுந்த செய்யுள் பின்வருமாறு :

‘என்னையிப் பவத்திற் சேரா வகையெடுத் தென்சித் தத்தே தன்னைவைத் தருளி னாலே தாளினை தலைமேற் சூட்டுடானூல் மின்னமர் பொழில்சூழ் வெண்ணெய் மேவிவாழ் மெய்கண் சென்னியிற் கொண்டு சைவத் திறத்தினைத் தெரிக்க லுற்றும்.’
(சித்தியார் சுபக்கம், செய்யுள்-உ.)

சில காலங்கழித்து, சிவாசாரிய மூர்த்திகள் தம் மாணவர்களுட் சிறந்தவராகிய மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியாருக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்தபின் பரசிவோகபாவனையால் அகண்ட பூரணமான நிலைமை எய்தினர்.

மறைஞான சம்பந்தர் புராணம்

திருப்பெண்ணுகடத்தில் பாசரமுனிவர் பரம்பரையில் தோன்றி மறைகளனைத்தையுங் கற்றுத் தெளிந்தமையால் மறைஞான சம்பந்தரெனப் பெயர் பெற்ற அந்தணர் தலைவர் மூர் அருணந்தி சிவாசாரியாரிடம் சென்று ‘அடிசேர் ஞானம்’ பெற்றுத் தில்லையில் ஞானபூசை இயற்றியிருக்கும் நாளில்

ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரியாரது பக்குவங் கண்டு அவர்க்குச் சித்தாந்த ஞானமுணர்த்தியபின் அத் தலத்திற்கு வடமேற் றிசையிலுள்ள திருக்களாஞ் சேரியில் வீற்றிருந்து சிவ பெருமானோடு இரண்டறக் கலந்தனர். ஞான நூல் போதித் தலையன்றித் தாமாக அத்தகைய நூலொன்றும் இவரியற் றியதாகத் தெரியவில்லை.

உமாபதி சிவாசாரியர் புராணம்

தில்லைப்பதியிலே வாழ்கின்ற திருவுடையந்தணர் மா யினில் உமாபதி சிவாசாரியர் பிறந்து வளர்ந்து, பொன்னம் பலவர்க்குப் பூசனைபுரியும் பேறுபெற்றுத் திகழ்ந்தனர் தில்லை மூவாயிரவருள் சிறப்பாக இவர் ஒருவரே சித்தாந்த ஞானத்தை உலகர்க்கு விளக்கினாராவர். தில்லையானது நாவலந்தீவிற்குச் சுழுமுனை நாடிபோன்றது. அதன் பிங்கல நாடி இமய நோக்கிச் செல்லும். இடைநாடி இலங்கைக்கு நேரே போகும். சுழுமுனைநாடியே நாடிகள் முன்றினுஞ் சிறந்து ஐந்தெழுத்தும் நிலைபெறும் ஆதாரங்களை ஒருமைப் படுத்தி நிற்கும் சிறப்புவாய்ந்தது. ஐந்தொழிலு மியற்று வதற்கு ஏதுவாகிய திருநடனம் செய்யப்படும் ஒளி நிலைய மாகத் தில்லை விளங்குவதால் அதனை எல்லாத் தலங்க ளினு முயர்ந்ததாகச் சைவநூல்கள் கூறும். இறைவன் தன் சத்தியையே நிலைக்களமாகக்கொண்டு ஐந்தொழில் நடாத்துதலாலே தில்லையானது சிவபெருமான் நடஞ்செய்யும் ஞானகாசமாகத் துதிக்கப்படும். இத் தில்லையின்கண் வியாக்கிரபாதருக்கும் பதஞ்சலி முனிவருக்கும் சிவபெரு மான் திருநடனங் காட்டிய காலத்தே அத் திருநடனங் காணவிரும்பி மூவாயிரம் தாபதர்கள் அம் முனிவர்களைச் சூழ்ந்திருந்தார்கள். அவர்களும் திருநடனங் கண்டு தில்லை யில் தங்கினார்கள். இங்ஙனம் பெருமுனிவர்களைச் சூழ்ந்து

தாபதர்கள் பலர் வீட்டுநெறி நின்றொழுகுதல் தமிழ் நாட்டு வழக்கமென்பது “அறுவகைப்பட்ட” என்னும் முதற் குறிப்பையுடைய தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தில்,

‘மறுவில் செய்கை மூவகைக் காலமு
நெறியி னூற்றிய வறிவன் நேயமும்
நாலிரு வழக்கிற் ருபதப் பக்கமும்.’

என்பதற்கு ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கிவியர் கூறிய உரையால் விளங்கும். “நாலிரு வழக்கிற் ருபதப் பக்கமும்” என்பதற்கு “அவ்வறிவர் கூறிய ஆகமத்தின் வழி நின்று வீடுபெற முயல்வார்க்கு உரியவாகிய எண்வகை மார்க்கத்துள் தவம் புரியும் கூறும்” என்று பொருள் கூறப்பட்டது. திருநடனங் கண்ட பெரியோரைக் கூறுமிடத்துச் சிவ பெருமானையே முழுமுதற் கடவுளாக வழிபடும் வைதிகரையும் தாபதராகிய மூவாயிரவரையும் வேறு பிரித்துக் கூறினார் கோயிற் புராண முடையார். அது நடராசச் சருக்கம உச-ஆம் பாட்டில்,

“நாரணன் வேதா வாசவன் வானோர் நவைசேரா
வாரண மேலோர் தாபதர் மூவாயிரவோர்நற்
சாரணர் தாவா நாரதர் பூதா திகளாசைக்
காரண ரேனோ ராடலை நேரே கண்டார்கள்.”

என்ற அடிகளால் விளங்கும். இதனால் தாபதராகிய மூவாயிரவரும் ஆகமநெறி நின்ற தமிழந்தண ரென்பது தெளியப்படும். திருநடனங் கண்டதின் பயனாக இவர்கள் சிவ சாஸூபமுடையவராய்க் கணநாதரானார்கள் என்று புராணங் கூறும். திருஞான சம்பந்தப் பெருமானுக்கு அவர்கள் சிவ கணநாதராய்த் தோன்றினாரென்பது பெரியபுராணத்திற் கூறப்பட்டது. அத்தன்மையைச் சம்பந்தப் பெருமான் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணருக்குங் காட்டினார்.

“நீலத்தார் கரியபிடற்றூர் நல்ல நெற்றி மேலுற்ற கண்ணினார்
 குலத்தார் சுடலைப்பொடி நீறணிவார் சடையார் [பற்று
 சீலத்தார் தொழுதேத்து சிற்றம்பலஞ் சேர்தலாற் கழற்சேவடி
 கோலத்தா யருளாயுன காரணங் கூறுதுமே.” [கைதொழக்
 (கோயில்)

என்ற திருப்பாட்டினால் அவரது வடிவங் கூறப்பட்டது
 காண்க. சிவவடிவம் பெற்றமையால் அவருள் தாமு
 மொருவராகக் கூத்தப் பெருமான் இரணியவன்ம னென்
 னும் அரசனுக்குத் தம்மைக் காட்டினதாக அறி
 கின்றோம். தில்லைத் திருநடனங் கண்டு அவண்வதிந்த
 மூவாயிரவரும் வடநாட்டில் அயன் செய்த வேள்
 விக்கு அத்தேவன் அழைக்கச் சென்று மீண்டார்க
 ளென்று கோயிற் புராணம் கூறுகின்றது. அதற்குப் பின்பு
 அவர்கள் முத்தீ யோம்புதலைக் கைக்கொண்டு சிவநெறிச்
 சார்பாகிய வைதிக நெறியினையும் பொது நன்மைக்காகப்
 போற்றிவந்தார்களென்று அறிகிறோம். இவ்வாறு சைவ
 நெறியுங் குற்றமற்ற வேள்விநெறியுங் கைக்கொண்டமை
 யால் அவர்களைச் சேக்கிழார் சுவாமிகள் முதலியோர் மிகுதி
 யாகப் புகழ்ந்துள்ளார்கள். வீடுபேற்றிற் கேதுவாகிய
 திருநீற்றில் மிக்க அன்புடையவராய் உலகின் துன்பந்
 நீங்குவதற்கு மழைபெய்யும்பொருட்டுக் கேடிலா வேள்வி
 செய் அந்தணராய் அவர் விளங்கினமையால்,

“மறுவிலா மரபின் வந்து மாறிலா வொழுக்கம் பூண்டா
 ரறுதொழி லாட்சி யாலே யருங்கலி நீக்கி யுள்ளா
 ருறுவது நீற்றின் செல்வ மெனக்கொள்ளு முள்ள மிக்கார்
 பெறுவது சிவன்பா லன்பாம் பேறெனப் பெருகி வாழ்வார்.”
 (பெரிய புராணம்-தில்லைவாழ்ந்தணர் சருக்கம்.)

என்று துதிக்கப் பெற்றனர்.

இத்தகைய தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் பலருந் தற்கா
 லத்தே தம்பெருமை யுணராது தமது உண்மை நெறி

சிவாகமநெறி யென்று முணராது சிவபெருமானை நோக்கிச் செய்யும் ஊன்பயிலா வேள்வி இயற்றுகிப் உயர்மறை நெறியையும் தழுவி நில்லாது சுமார்த்தமத்தினரது கொள்கையைத் தழுவிக்கொள்ள முயன்று வருவது மிகவும் இரங்கத்தக்க செய்கையாம். இவர்கள் தங் குலமுதல்வராகிய உமாபதி சிவத்தின் உயர்திரு வாக்கினைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுவாராயின் சைவப் பெருமையை உலகில் நாட்டினவராவர். இது நிற்க.

ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரியர் சிவாகமங்களெல்லாம் இனிது கற்றுத் தவநெறிஒழுகி இறைவரது ஒப்பற்ற திருவருள் பதிதற்குரிய பருவம் வாய்ந்திருந்தார். அவர் ஒருநாள் கூத்தப் பெருமானுக்கு வழிபாடு முடித்துத் தம் வீட்டிற்கு வழக்கமாக அமைந்த விருதுகளோடு சிவிகைமேற் செல்வாராயினர். அங்ஙனஞ் செல்லுங்கால் வீதியிலே ஒரு திண்ணையில் மறைஞான சம்பந்த சிவாசாரியர் தமது மாணவரோடு வீற்றிருந்தனர். அவர் தம் சீடரை நோக்கி “பட்ட கட்டையிற் பகல் குருடு ஏகுதல் பாரீர்” என்று சொன்னார். இச்சொற்களைக் கேட்ட உமாபதி சிவாசாரியர் சிவிகையினின்று விரைவில் இழிந்து மறைஞான சம்பந்தர் திருவடியைப் பேரன்பொடு தொழுது அவர் சொன்ன வாக்கியத்திற்குப் பொருள் கேட்டார். அவர் அதன் பொருள் தெரித்த பின்பு அவர் திருவடித்தொண்டு பூண்டு உமாபதி சிவம் ஒழுகலாயினார். (பட்டகட்டை என்றது சிவிகை.) பகலினும் உபசார விருதாக விளக்கெடுத்துச் சென்றதன் காரணமாகப் பகற்குருடு என்ற வாக்கிய மெழுந்தது. அதனால் நிலையாமை உணர்த்தியவாரும், ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரியர் சிவஞானப் பேரென்றனையே விரும்பிச் சாதி குலம் பிறப்பென்னும் தடஞ்சுழியைக் கடந்து வின்றார். ஒருநாள் சீடருடைய பக்குவ மறிதற் பொருட்டு

மறைஞான சம்பந்தர் கைக்கோளர் தெருவிற் சென்று பாவிற் செலுத்திய கூழின் மிச்சத்தை விடாய் தணித்தற் பொருட்டு வாங்கி உண்டார். அப்போது அவர் புறங்கையில் ஒழுகிய மிச்சத்தை உமாபதிசிவம் ஏந்திப் பருகினர். உடனே மறைஞான சம்பந்தர் அவருக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்து சிவஞானபோதப் பொருள் உரைத்தனர். இவர் இங்ஙனம் மரபு கடந்து ஞானம் பெற்றதின் சிறப்பை யுணராது ஏனைத் தில்லைவாழந்தணர்கள் இவரைக் குலமுறை பிறழ்ந்தவராகக் கொண்டு நடேசப் பெருமானுக்குப் பூசை செய்யத் தகுதியற்றவரென்றிகழ்ந்தனர். ஆதலினால் அவர் சிதம்பரத்திற்குக் கீழ்த் திசையிலுள்ள கொற்றவன் குடியென்னும் ஊருக்குச் சென்று அங்கே மடமொன்று அமைத்து அதில் தமதடியார் சூழச் சிவபெருமானை விதிப்படி வழிபட்டிருந்தார்.

ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரியர் பொன்னம்பலவருக்குப் பூசை செய்தற்குரிய நாள் வரவும் சிற்சபைக்கு அவரைச் செல்லவொட்டாமல் ஏனையோர் தடுத்திவிட்டபடியால் அவர் தம்முடைய மடமெய்தித் தளர்வுற்றிருந்தார். ஏனைத் தில்லைவாழந்தணர்கள் திருமன்றிற் சென்று அழகிய சிற்றம்பலமுடையாரது பேடகத்தைத் திறந்து பார்க்கவும் அங்கே திருவடிவத்தைக் காணாமையால் அச்சமுற்றுப் பெருங்கவலை யுற்றனர். அப்போது யாவருங்கேட்கவானில் ஒலித்த மொழியாவது: “நம்மைப் பூசையாற்றுந் தகுதியுடையவன் உமாபதியாதலால் அவன்பா லமர்ந்தோம்” என்பது. இதைக்கேட்டவுடனே யாவரும் ஒருங்குகூடித் தாயிடஞ்செல்லும் கன்றுகள்போல உமாபதிசிவத்தின் திருமடத்திற்கு ஓடிச்சென்று அவரிடம் தங்கள் குற்றத்தை மன்னிக்க வேண்டுமென்றும் அவர் தில்லைப்பெருமானைப் பூசைசெய்தல் வேண்டுமென்றும் குறையிரந்து நின்றார்கள்.

அவர் அவ்வாறே அம்பலஞ் சென்று கடவுட் பூசைமுடித்துத் தம் திருமடத்திற்கு மீண்டனர்.

அவர் தம் சீடர் பலருள்ளும் புலையர் குலத்திலுதித்த பெற்றான் சாம்பான் என்பார்க்கு முத்திகொடுத்த வரலாறு மிகவும் அதிசயமானது. பெற்றான் சாம்பான் என்பவர் முற்பிறனியிலேயே பெருந்தவம் ஆற்றியும் சிறிதுவழுவினால் தாழ்குலத் துதித்தனர். அவர் நடராசப் பெருமானிடம் அன்புடையவராய்த் திருக்கோயிலுக்கு விறகு வெட்டிக்கொண்டு வந்து சேர்ப்பதையே தமது பணிவிடையாகக்கொண்டார். அவருக்குக் கனவில் நடேசப்பெருமான் தோன்றித் தன்பால் பேரன்புடைய உமாபதியாருக்குப் பணிவிடை செய்யும்படி கட்டளையிட்டார். அவர் அவ்வாறே சென்று உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளது திருமடத்திற்கு விறகு கொடுத்துவந்தார். ஒருநாள் பெருமழையினாலே அவர் விறகுகொண்டுவரத் தாழ்த்தமையால் மடத்தில் அமுது சமைக்கக் காலந்தாழ்த்தது. அப்போது அதற்குக் காரணமென்னவென்று சுவாமிகள் தமது மாணவரை வினவச்சாம்பானாரது விறகு வராமையால் தடையேற்பட்டது என்று அவர்கள் விடையளித்தார்கள். மறுநாள் அவர் வந்தவுடன் தமக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று உமாபதி சிவம் அவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார். மறுநாள் சாம்பானார் மடத்திற்கு விறகுகொண்டுவருவதற்குமுன் கடவுள் ஒரு பெரியவர் வடிவம்போல் அவருக்குத்தோன்றி ஒரு சீட்டுக்கொடுத்து அதை உமாபதியாரிடம் அளிக்கும்படி பணித்தனர். மறுநாள் திருமடத்திற்கு இரட்டைப்பங்கு விறகு கொண்டுவந்தவுடன் அங்குள்ள மாணவர்கள் உமாபதி சிவத்திற்கு அவர் வரவை அறிவித்தார்கள். அப்போது உமாபதிசிவம் அவர் யாரென்று வினாவ, அவர் பெரியவர் கொடுத்த சீட்டை அவரிடம் கொடுத்தார்.

அந்தத் திருமுகத்தைப் பார்த்துக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டு உடம்பெங்கும் புளகங்கொண்டு கூத்தப்பெருமானது திருவருளை வியந்தனர். அந்தச்சீட்டில் எழுதியிருந்த பாட்டாவது :

“ அடியார்க் கெளியன்சிற் றம்பலவன் கொற்றங்
குடியாற் கெழுதியகைச் சீட்டுப்—படியின்மிசைப்
பெற்றான்சாம் பானுக்குப் பேதமறத் தீக்கைசெய்து
முத்தி கொடுக்க முறை.”

இத்திருப்பாட்டின் கருத்தின்படி பெற்றான் சாம்பானாருக்கு ஞானதீக்கை செய்யத் தொடங்கவும் அப்போதே அவர் வீடெய்துதற்குரிய பக்குவமுடையவராக விருந்தமையால் அதற்குத் தக்க முறையாக சுவாமிகள் அருள்செய்தவுடன் அவர் முத்தியடைந்தார். இதன் உண்மையுணராத சாம்பானாருது சுற்றத்தாரும் மனைவியும் மனங்கலங்கி அரசனிடஞ்சென்று அவரைச் சுவாமிகள் தீயால் எரித்துவிட்டதாகக் குறைகூறித் துயருழந்தார். அப்போது அரசன் சுவாமிகள்பால் சென்று அதைப்பற்றி உசாவியபொழுது சுவாமிகள் தீக்கையின் மேன்மையை யெடுத்து விளக்கினார்கள். அரசன் அங்ஙனமாயின் மற்றொரு தீக்கை அவ்வாறு செய்ய வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டான். அப்போது தமது அடியார் குழாத்தைநோக்கி அவருள் சத்திரிபாதம் பெற்றவ ரிலராகவே சூழ்ந்து பார்த்துச் சிவபெருமானது திருமஞ்சன நீராலே வளர்ந்ததாய்க் கோழுகையின் பக்கத்தேயிருந்த முள்விச்செடியைத் தக்கது என்று கண்டார். தமது அருட்பார்வையால் அம்முள்ளிச்செடியைப் பார்த்தவுடன் அது ஒளிமயமாகி ஒரு பிழம்பாக வானில் எழுந்து மறைந்து சிவனோடு கலந்தது. அப்போது அதனைக் கண்ணுற்ற அரசன் எல்லையில்லாத வியப்பும் மகிழ்ச்சியுமடைந்து சுவாமிகளுடைய திருவடிகளை வணங்கி

அவருக்குப் பொன்னாடை, மாலை முதலியன கொடுத்துத் தன் பிழை பொறுக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டு தன் அரண்மனைக்கேகினன்.

பின்னர் ஒருநாள் சிதம்பரத்தில் திருவிழாவிிற்குக் கொடியேற்ற அங்குள்ள அந்தணர்கள் முயன்றபோது கொடியெழாமை கண்டு அவர்கள் கவலையுற்றனர். அப்பொழுது விசும்பில் 'உமாபதி வந்தக்கால் கொடியேறும்' என்ற திருவாக்கு எழுந்தது. உடனே சுவாமிகளிடம் எல்லோரும் போய் வேண்டினர். அவர்களும் அப்படியே விரைவில் தில்லைக்குச் சென்று கொடிக்கவியென்னும் அழகிய சிறுநூலிலுள்ள முதற்பாட்டைப் பாடியவுடன் கொடிதானாக ஏறிற்று.

சுவாமிகள் சிவப்பிரகாசமென்னும் சிவஞானபோதச் சார்புநூலொன்றும், உண்மைநெறி விளக்கம், நெஞ்சுவிடுதூது, வினுவெண்பா, திருவருட்பயன், சங்கற்ப நிராகரணம், போற்றிப்பஃருடை என்னும் பிற ஏழு சித்தாந்த நூல்களும் இயற்றியருளினார்கள். கோயிற்புராணம், சேக்கிழார்புராணம், திருத்தொண்டர் புராணசாரம், திருப்பதிகக்கோவை முதலியனவும் இவரால் இயற்றப்பட்டன என்ப. வடமொழியில் பெளட்கரம் என்னும் உபாகமத்திற்கு இவர் இயற்றிய விரிவுரை ஒன்றுண்டு. மாணவர்க்கு ஞானநூல் கற்பித்தலும் பதிநூல் இயற்றுதலும் தக்கவருக்கு முத்திப்பேறு உதவுதலும் ஆகிய பேருபகாரங்களைச் செய்தலையே தமது கடமையாகக் கொண்டிருந்து பின் சமாதரி நிலையில் நின்று சித்திரையத்த நாளில் சிவபெருமானோடு இரண்டறக் கலந்தனர்.

“சத்திய ஞானானந்த தத்துவ வநுப வத்தாற்
பத்திசெய் யடியார் போற்றப் பரனடிக் கமல மெய்தி

நித்திய சுபாவ முத்த நிராகார பூர்த்தி யான
சுத்தவத் துவிதா னந்த சொரூபமே யாகி நின்றார்.”

(உமாபதி சிவாசாரியர் புராணம்)

மெய்கண்ட சாத்திரம்

“ உந்தி களிற்று வுயர்போதஞ் சித்தியார்
பீந்திருபா வுண்மை பிரகாசம்—வந்தவருட்
பண்புவினா போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சுவிடு
வுண்மைநெறி சங்கற்ப முற்று.”

புநீமெய்கண்ட தேவநாயனார் சிவஞான போதம் இயற்று வதற்கு முன்னேயே திருவுந்தியார், திருக்கனிற்றுப்படியார் என்கிற இரண்டு சைவசிந்தாந்த நூல்கள் இயற்றப்பட்டன. திருவுந்தியாரென்பது திருவியலூர் - உய்யவந்த தேவநாயனூரால் அருளிச் செய்யப்பட்டது. இது வீடு அடைவதற் குரிய நெறியையும் அடைந்தோர் தன்மையையும் ஆசிரியரது சுவானுபவத்தையும் சடு கலித்தாழிசையால் விளக்குகின்ற அருமையாகிய சிறப்பு நூல். திருக்கனிற்றுப்படியாரென்பது திருவுந்தியாரியற்றிய ஆசிரியரின் மாணுக்கரின் மாணுக்கராகிய திருக்கடவூர் - உய்யவந்த தேவநாயனூரால் அருளிச் செய்யப்பட்டது. இது திருவுந்தியாரின் கருத்தை இனிது தெள்ளிதின் விளக்கும் சிறப்புநூல். இது நூறு வெண்பாக்களையுடையது. இது பொன்னம்பலத்திலுள்ள திருக்கனிற்றுப்படியிலே வைக்கப்பட்டபொழுது அப் படியிலேயுள்ள களிற்றின் கையானது நிமிர்ந்து அதனை வாங்கி நடேசப்பெருமான் திருவடியில் கொடுத்தமையால் திருக்கனிற்றுப்படியார் என்று அதற்குக் காரணப் பெயர் ஏற்பட்டது. இந்நூலின்கண்ணே அறுபத்துமூன்று நாயன்மார் அற்புத நிகழ்ச்சிக்குக் காரணமர்ன வல்வினை, மெல்வினையைப்பற்றிய விவரமும் திருவள்ளுவ நாயனாரது குறள்கள் சிலவற்றை மேற்கோளாகக்கொண்டு அவற்றின்

பொருளை விளக்கிய பகுதியும் பிற அரிய சித்தாந்த முடிபுகளும் சிறப்பாக உற்றுநோக்கத்தக்கன. அவையாவன :—

*சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகி னென்றமையாற்
சார்புணர்த ருனே தியானமுமாஞ்—சார்பு
கெடவொழுகி னல்ல சமாதியுமாங் கேதப்
படவருவ தில்லைவினைப் பற்று. (செ. ௩௪)

†வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை யென்றமையால்
வேண்டினஃ தொன்றுமே வேண்டுவது—வேண்டினது
வேண்டாமை வேண்டவரு மென்றமையால் வேண்டுக
வேண்டாமை வேண்டுமவன் பால். (செ. ௪௦)

அன்பின் சிறப்பைப்பற்றிக் கூறும் செய்யுள் வருமாறு :

‘அன்பேயென் னன்பேயென் றன்பா லமுதரற்றி
யன்பேயன் பாக வறிவழியு—மன்பன்றித்
தீர்த்தந் தியானஞ் சிவார்ச்சனைகள் செய்வதெல்லாஞ்
சாற்றும் பழமன்றே தான்.’ (செ. ௩௩)

இவ்விரு நூலும் வடநூன் முறையைப் பின்பற்றாது தமிழ் முறைக்கேற்ப எழுதப்பட்டுள்ளன. முப்பொருளின் உண்மையையும் இலக்கணத்தையும் கூறும் பொதுப்பகுதி இவைகளுள் குறிப்பாக அறியக் கிடப்பதே யன்றித் தெளிவாகக் கூறப்படவில்லை.

ஸ்ரீ மெய்கண்டாரது சிவஞான போதம் முப்பொருளின் உண்மையையும் இலக்கணத்தையும் கூறும் பொதுப்பகுதியும், வீட்டிற்குரிய ஞான நெறியினையும் அந்நெறி நின்றார் பெறும் பயனையும் கூறுஞ் சிறப்புப் பகுதியையுமுடைய முழுமுதல் நூலாகும். தமிழ் மொழிக்குப் பன்

* குறள்.மெய்யுணர்தல், கூ.

† ,, அவாவறுத்தல், உ.

னிரண்டு உயிரெழுத்துக்கள் போல இந்நூல் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களையுடையது. ஒவ்வொரு சூத்திரத்திற்கும் கருத்துரை கூறப்பட்டிருப்பதுடன் அச்சூத்திரத்தின் பகுதிகளைக் காரண வுதாரணங்களோடு கூடிய அதிகரணங்களாக அமைத்து நூல் செய்யப்பட்டுள்ளது. உதாரணங்களாகக் கூறப்பட்ட செய்யுட்கள் எண்பத்தொரு வெண்பாக்கள். அவையடக்கம் ஒரு வெண்பாவாலும் காப்பு ஒரு வஞ்சித்துறையாலும் கூறப்பட்டுள்ளன. முதன்மூன்று சூத்திரமும் பிரமாண வியல்; அடுத்த மூன்று சூத்திரமும் இலக்கண வியல்; அடுத்த மூன்று சூத்திரமும் சாதன வியல்; இறுதி மூன்றும் பயனியல் எனப்படும். முதற் சூத்திரத்துள் கடவுள் உண்மையும் அவர் எல்லாவற்றையும் ஒடுக்கி மீளத் தோற்றுவிக்கும் முதற்பெருமானாகிய சிவபெருமானென்பதும், இரண்டாவது சூத்திரத்துள் கடவுள் உயிர்களுடன் அத்துவிதமாக நின்று அவைகட்கு வினைப்பயனை ஊட்டுமுறைமையும் உயிர்கட்கு மலபந்தத்தால் பிறப்பிறப்பு நிகழு முறையும், மூன்றஞ் சூத்திரத்தினால் உயிர் உண்மைக்குக் காரணமும் விளக்கப்பட்டன. உலகந்தோன்றி ஒடுங்குவதற்குக் காரணமாகிய இருவகை மாயை உண்மையும் ஆணவமல உண்மையும் முதற் சூத்திரத்துள்ளும் இருவினையுண்மையை இரண்டாஞ் சூத்திரத்துள்ளும் கூறப்பட்டன.

இனி, நான்காஞ் சூத்திரத்தே உயிரினது இலக்கணம் இயம்பப் பெற்றது. அது மலமறைப்பால் அறிவு விளங்கப் பெறுதபொழுது கேவல அவத்தையில் நிற்பதாயும், தத்துவங்களோடு கூடியவழி சகலாவத்தையில் நிற்பதாயும், மலமற்றவிடத்து சுத்தாவத்தை யுடையதாயும் கூறப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொன்றும் கனவு, நனவு, துயில், துரியம், துரியாதீதம் என்று ஐந்து நிலைகளை யுடையது.

ஐந்தாள் சூத்திரத்துள் தத்துவங்களெல்லாம் இவ்வைந்தவத்ததைக்குள்ளாகும் உயிர்க்குத் தொழில் செய்வதற்கண் கருவியாகி நிற்குந்தன்மை கூறுமுகத்தான் பாசவியல்பு கூறப்பட்டது. இச்சூத்திரத்தே உயிர்க்குயிராய் நிற்பவன் கடவுளென்பதை யுணர்த்தி அடுத்த சூத்திரத்தே அக்கடவுளின் இலக்கணம் கூறப்பட்டது. ஆறாள் சூத்திரத்தே தோன்றிநின்றழியு முலகம் சுட்டி யறியப்படுவதாகலின் அது அசத்து என்றும் அங்ஙனம் சுட்டி யறியப்படாது சுட்டிறந்து உணரப்படும் பரம்பொருள் சத்து என்றும் ஆசிரியர் மிக நயம்பெற விளக்கியுள்ளார். முதல் ஆறு சூத்திரமும் முப்பொருள்களது பொதுவியல்பு உணர்த்துதலால் பொது வெனப்படும். பின் ஆறு சூத்திரமும் அவற்றின் சிறப்புக் கூறுதலால் உண்மை யெனப்படும்.

ஏழாள்சூத்திரத்துள் அசத்தாகிய உலகத்தையும் சத்தாகிய பரம்பொருளையும் அறியவல்லதாய் அசத்தை விட்டுச் சத்தைப் பற்றக்கூடியது உயிர் என்று உணர்த்து முகத்தான் சாதனத்திற்குரிய அதிகாரியின் தன்மையை ஆசிரியர் குறித்தனர்.

உயிர் ஐம்புலன்வழிச் செல்லுதலால் தன்னையும் தலைவனையும் அறியாது நிற்பதாகலின் அவ்வைம்பொறி வழியிற் பற்றுவிட்டுத் தவநிலையில் நின்றால் பரம்பொருள் குருவாய் வந்து நல்லறிவு அளிக்க அஃது அவன் கழல் எய்தும் என்று விளக்குமுகத்தான் இருவகைப் பற்றும் அறுதற்கேதுவாகிய தவம் ஞானத்திற்குச் சாதனமா மென்பதும் அதனால் பெறுஞ் சிவஞானம் வீட்டிற்குச் சிறந்த சாதனமாமென்பதும் அத்தகைய ஞானம் சிவபெருமானே ஆசிரியனாய் வந்து அருளற்பாலதென்பதும் எட்டாள்சூத்திரத்துள் வலியுறுத்தப்பட்டது.

சிவ வடிவத்தைக்கண்ட மாத்திரையே தன்னைக் காண்கின்ற ஆன்மா அம்முதல்வனை அவனளித்த ஞானக் கண்கொண்டு காணுமிடத்து ஆன்மசுத்தி எய்தும். அவ்வான்மசுத்தி நிலைபெறுதற்பொருட்டு விதிப்படி திருவைந்தெழுத்தைக் கணித்தல் வேண்டுமென்பது ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்துக் கூறப்பட்டது. இனி, பத்தாவது சூத்திரத்தே மல நீக்கமும், பதினொன்றாவதில் சிவப்பேறும் கூறப்பட்டன. மலநீக்கத்திற்கு முற்படுவது 'ஏகனாகி இறைபணி நின்றல்' ஆதலின் அது பத்தாஞ் சூத்திரத்துள் விதந்தோதப்பட்டது. அயரா அன்பினை யுடையோர்க்கு உணர்வில் நேர்வருஞ் சிவபோகமானது ஐம்பொறியளவினும் வருதலால் ஐம்பொறிக்கு அது புலனாகப் பெறும். அன்பர் கூட்டுறவும் அவரது திருவேடத்தையும் திருக்கோயிலையும் முதல்வன்எனக் காணும் வழிபாடும் சிவப்பேற்றினை நிலை நிறுத்துவான் நிகழுமென்பது பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரத்திற் கூறப்பட்டது. எட்டாஞ் சூத்திரத்தினாலே கேட்டலும், ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்தினாலே சிந்தித்தலும், பத்தாஞ் சூத்திரத்தினாலே தெளிதலும், பதினொன்றாஞ் சூத்திரத்தினாலே நிட்டை கூடுதலுந் தெரிக்கப்பட்டன.

இனி, சிவஞான சித்தியார் என்னும் நூலானது சிவ ஞான போதத்தின் வழி நூலாய் புறச்சமயங்களின் நிலை இளைத்தென அளவிடும் பரபக்கமும் சித்தாந்த சமயத்தின் மெய்ப்பொருள் தெரிக்கும் சுபக்கமும் ஆகிய இரண்டு பெரும்பகுதியை யுடையது. சிவஞான போதத்துள் அவையடக்கங்கூறிய ஒரு திருப்பாட்டினையே பரபக்கம் அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. சுபக்கம், சிவஞானபோதப் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களின் பொருளைப் பன்னிரண்டு அதி:

காரங்களில் விரித்துவிளக்கும் நூலாகும். பரபக்கத்துள் புறப்புறச் சமயங்களையும் புறச்சமயங்களையுமே ஆசிரியர் ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கொண்டார். அவைகள் யாவும் சிவாகமப் பிரமாணத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமையால் புறச் சமயங்களெனப்பட்டன. வைதிகச்சார்பில்லாத சமயங்களைப் புறப்புறமெனவும் வைதிகச்சார்புடைய சமயங்களைப் புறமெனவும் வகுத்துக்கூறினார். புறப்புறச் சமயிகளுள் நாற்பூதங்களை மாத்திரம் உள்பொருளெனக் கொள்ளும் உலோகாயதரும்; சௌத்திராந்திகர், யோகாசாரர், மாத்தியமிகர், வைபாடிகர் ஆகிய நால்வகைப் பௌத்தரும்; நிகண்டவாதி, ஆசீவகன் என்ற இருவகைச் சமணரும் அடங்குவர். புறச்சமயத்துள் பாட்டாசாரியன் மதம்; பிரபாகரன் மதம் என்ற இருவகை மீமாஞ்சக மதமும்; சத்தப் பிரமவாதம், கிரீடப் பிரமவாதம், பாற்கரியவாதம் மாயாவாதம் ஆகிய நால்வகை ஏகான்மவாதமும்; சாங்கிய மதமும், பாஞ்சராத்திர மதமும் அடங்கும். தருக்க மதம், நியாயமதம், யோகமதம் என்ற மூன்றும் புறச்சமயத்துள் ஆசிரியர் சிவஞான சுவாமிகளாலே வைத்து ஒதப்படினும் அவை ஒரு முதல்வனை யுடைமையால் சிறப்பாக எடுத்துக் கண்டிக்கப்படவில்லை. சிவஞான போதப்பொருளே சுபக்கத்தில் விரித்தோதப் படுதலின் அதுபற்றிய விபரம் இவண்கூறுது விடுக்கின்றும். ஸ்ரீ நாயுமான சுவாமிகள் “பாதி விருத்தத்தால் இப்பார்விருத்த மாகஉண்மை, சாதித்தார் பொன்னடியைச் சாரும்நாள் எந்நாளோ?” என்று இந்நூலாசிரியரை வணங்கினமையால் இந்நூற் பெருமை அளவிடப்படாதது.

“பாரிலுள்ள நூலெல்லாம் பார்த்தறியச் சித்தியிலே ஓர்விருத்தப் பாதி போதும்”

என்றதுங் காண்க.

சிவஞானசித்தியார் எட்டாஞ் சூத்திரத்தில் முப்பதாவது பாட்டில் முதலிரண்டடிகளில் கூறிய வுண்மையே இங்கு சுட்டப்பட்டது.

‘ அறியாமை யறிவகற்றி யறிவி னுள்ளே
யறிவுதனை யருளினு னறியாதே யறிந்து
குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்க ளோடுங்
கூடாதே வாடாதே குழைந்திருப்பை யாயிற்.....’

இப்பகுதியுள் உலகச்சார்பு தொலைதற் கேதுவாகிய பாச நீக்கமும் திருவருளினாலே மெய்ப்பொருளைக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளியு நிலையும் விளக்கப்பட்டன. சுபக்கத்துள்ளடங்கிய திருவிருத்தங்கள் ௩௨௮, பரபக்கத்துள்ளவை ௩௦௧.

இருபா விருபஃது என்னும் நூல் வெண்பா, ஆசிரியப்பா என்னு மிருவகைப் பாக்களால் யாக்கப்பட்டு ஒவ்வொன்றிலும் பத்துப் பாக்கள் கொண்ட ஓர் அழகிய நூல். இது மெய்கண்ட தேவரைத் துதிக்கு முகத்தால் சித்தாந்த வுண்மைகளையும் அருணந்தி சிவாசாரியரது சிவாநுபவத்தையும் தெளிவு படுத்துவதாகும்.

உண்மை விளக்கமென்பது மெய்கண்ட தேவரது மற்றொரு மாணவராகிய மனவாசகங் கடந்தார் என்பவராலியற்றப்பெற்றது. அது ஐம்பத்துமூன்று வெண்பாக்களையுடையது. அஃது முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் ஆணவம், இருவினை என்பவற்றினியல்பையும் ஆன்மாவினியல்பையும், கடவுளினியல்பையும், ஐந்தெழுத்தின் உண்மையையும் தம ஆசிரியரிடத்துத் தமக்கு விளக்கும்படி வினவ ஆசிரியர் விடையளித்ததுபோலியற்றப்பெற்ற நூலாகும்.

சைவசித்தாந்த நூல் பதினான்கனுள், எட்டு உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளால் இயற்றப்பெற்றன. அவ்வெட்டி

னுள்ளும் சிவப்பிரகாசமானது சிவஞான போதத்திற்குச் சார்பு நூலாகவுள்ளது. அதன் பாயிரத்துள் தனக்கு முன்னுள்ள திருக்கையலாய பரம்பரை ஆசிரியர்கள் இன்னொரென்பதும், சைவநூல்களி னியல்பும், தீக்கைவகைகளும் சுருக்கமாகவும் விளக்கமாகவும் ஓதப்பெற்றுள்ளன. அதன் அவையடக்கத்தே நூல்களை ஆராய்ந்து உண்மை தெரிய முறையை ஆசிரியர் நன்கு விளக்கியுள்ளார். பழமைபற்றி யொன்றை நன்றென்றும் அஃதின்மைபற்றியே மற்றொன்றைத் தீதென்றும் கொள்ளுதல் தவறென்று குறித்தமை உற்று நோக்கத்தக்கது.

“தொன்மையவா மெனும்வையும் நன்றாகா இன்று தோன்றியநூ லெனுமெவையுந் தீதாகா.”

இந்நூலானது பொதுவென்றுஞ் சிறப்பென்றும் இரு பகுதியுடையதாய் நூறு விருத்தங்களாலாயது. சிவஞான போதத்திற்குச் சார்பு நூலாதலின் இந்நூலினைப் பன்னிரண்டு சூத்திரப் பகுதிகளாகவும் பிரித்துக் கூறுவது மரபு. பாயிரம் பன்னிரண்டு பாக்களாலாயது. பாயிரத்திற்குப்பின் வந்த முதற் சூத்திரமாகிய ஆறு பாட்டினுள் பதியிலக்கணங் கூறப்பட்டது. அதற்கடுத்த முப்பத்திரண்டுபாக்கள் இரண்டாஞ் சூத்திரமாக அமைகின்றன. அதனுள் பசு விலக்கணமும், பாச விலக்கணமும் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. பசுவின் பொதுவிலக்கணம் ஒரு பாட்டாலும், எஞ்சிய பாட்டுக்களினாலே பாச விலக்கணமும் கூறப்பட்டது. ஆக முதல் ஐம்பது பாட்டும் பொதுவிய லாகும், பின் ஒரு பாட்டால் உண்மை அதிகாரத்திற் கூறப்படுவனவற்றைத் தொகுத்துச் சுட்டியுள்ளார். பின் எட்டுப்பாட்டுக்களும் மூன்றாஞ் சூத்திரமெனப்படும். அதனுள் உயிரின் ஐந்தவத்தை இலக்கணம் தெளிவாக நாட்டப்பட்டுள்ளன. அடுத்த மூன்று

பாட்டுக்களும் நான்காஞ் சூத்திரமாகும். அதனுள் கேவல, சகல, சுத்தமென்னு மூன்று அவததைகளின்றன்மை நன்கு விளக்கப்பட்டது. அடுத்த ஐந்து பாட்டுக்களும் ஐந்தாஞ் சூத்திரமாகும். அதில் இறைவன் உயிர்களை அறிவிக்குமாறும் உயிர் வினைப்பயனை நுகருமுறையுங் காட்டப்பட்டன. பின்னுள்ள ஆறஞ்சூத்திரமாகிய ஒரு பாட்டு ஒரு சூத்திரமாகும். அதன்கண் பரமசிவன் குருவாய் வந்து ஞானம் நல்கு முறை கூறப்பட்டது. ஏழாஞ் சூத்திரமாகிய அடுத்த இரண்டு பாட்டினுள் ஞானம் பெறுவதற்குரிய ஆன்ம நிலை கூறப்பட்டுள்ளது. பின் ஐந்து பாட்டுக்களுள் ஞானத்தின் பயனை ஆன்ம தரிசனம் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பகுதி எட்டாஞ் சூத்திரமெனப்படும். ஒன்பதாஞ் சூத்திரமாகிய அடுத்த நான்கு பாட்டினுள் ஆன்மசுத்தி கூறப்பட்டது. பத்தாம் சூத்திரமென்னும் பகுதியுள் ஆன்ம லாபமாகிய பாசநீக்கமும் வாசனாமலம் நீங்குதற்குரிய ஐந்தெழுத்து அருள் நிலையுங்கூறப்பட்டன. பதினொன்றாம் சூத்திரமாகிய அடுத்த ஐந்து பாட்டினுள்ளும், பன்னிரண்டாம் சூத்திரமாகிய அடுத்த ஒரு பாட்டினுள்ளும் அணைந்தோர் தன்மை கூறப்பட்டது. நூலின் இறுதிச்செய்யுளிரண்டினும் நூற்கருத்தும் அதனை அறிவுறுத்து முறைமையுங் கூறப்பட்டன. நூலின் மங்கல வாழ்த்து உட்படப் பாட்டின் ரொகை நூற்றொன்று.

திருவருட் பயனென்னும் அழகிய சிறு நூலானது திருவள்ளுவர் நூல்போலக் குறள் வெண்பாக்களாலாகியது. இது பத்து அதிகாரங்களுடையது. ஒவ்வொரு அதிகாரத்திற்கும் பப்பத்துக் குறள்களுள்ளன. இறைவனது இயல்பு கூறும் முதல்திகாரம் பதிமுதுநிலை யென்னும் பெயருடைத்து. ஏனை அதிகாரங்களின் பெயர்களும் இவ்வாறே

அவை கூறும் பொருளினியல்பை விளக்குந் தன்மையன. அவை உயிரவை நிலை, இருண்மல நிலை, அருளதுநிலை, அருளுரு நிலை, அறியுநெறி, உயிர் விளக்கம், இன்புறுநிலை, ஐந்தெழுத்தருணிலை, அணைந்தோர் தன்மை என்பன.

வினா வெண்பாவென்பது பதின்மூன்று பாக்களினாலாயது. அஃது ஆசிரியர் தம் குருவாகிய மறைஞான சம்பந்தரிடம் சாத்திர வுண்மைகளை வினவுமுறையால் கூறப்பட்டுள்ளது.

போற்றிப் பஃரூடை யென்பது உயிர் தொழிற்படு முறைமை யுணர்த்தும் வாயிலாகத் தமக்குச் சிவஞானம் நல்கிச் சிவாநுபவ மீந்த குருமூர்த்தியைப் பஃரூடை வெண்பாவினால் வாழ்த்திய நூலாகும்.

கொடிக்கவி சிவமந்திரங்களி னியல்பு உணர்த்துவ தாய்த் தில்லையிலே கொடியேறும் பொருட்டுப் பாடிய சிறு நூலாகும்.

நெஞ்சு விடுதூது என்பது ஆசிரியர் தமது திருவுள்ளத்தை மறைஞான சம்பந்தர்பால் மாலைவாங்கும்படி தூது விடுமுகத்தான் பன்னூற்பொருள் முடிபையும் இனிது விளக்கும் கலிவெண்பாவினால் இயற்றப் பெற்றுள்ளது.

உண்மைநெறி விளக்கமென்பது தத்துவரூபம், தத்துவக் காட்சி, தத்துவ சுத்தி, ஆன்ம வடிவம், ஆன்ம தரிசனம், ஆன்ம சுத்தி, சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவ யோகம், சிவபோகம் என்னும் பத்துக் காரியங்களை இனிது விளக்கும் நூலாகும்.

சங்கற்ப நிராகரணம் என்பது அகச்சமயங்கள் பலவற்றின் கொள்கைகளைக்கூறி அவற்றைச் சித்தாந்தப் பார்வையால் மறுக்கும் நூலாகும். சிவஞானசித்தியார்

பரபக்கமும் இந்நூலும் சித்தாந்த சைவத்தின் வேறாய சமயக்கொள்கை வேறுபாடுகளைத் தெரிதற்கு மிகவும் பயன்படுகின்ற நூல்களாகும். இந்நூற்குக் காரணம்:—

சாலிவாகன ஆண்டு ௧௨௩௩-ல் சிதம்பரத்தில் நடந்த ஆனித்திங்கள் ஆறாவது திருவிழாவில் வெவ்வேறு அகச்சமயங்களின் வழிநின்றொழுகும் ஆசிரியர்கள் எட்டுப்பேர் தேர் மண்டபத்திலொரு புறமிருப்பவும், மாயாவதியொருவன் ஒருபுறமிருப்பவும், ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேவர் அடியாரொருவர் மற்றொரு பக்கமிருப்பவும், உண்மை உசாவுவான் ஒருவன் தம்பிரானார் திருவருள் எத்தன்மைத் தென்று மாயாவதியைக் கேட்க அவன் சொன்னதை எட்டு ஆசிரியருள் ஒருவர் மறுக்கப் பின் அவருள்ளேயே ஒருவரையொருவர் மறுத்துப் பேசித் தத்தங் கொள்கையை உசாவியோனுக்கு உரைத்தனர். அன்றோர் கூறிய கொள்கைகளை அவரவர் சங்கற்பங்களாக வைத்து அவற்றை உசாவியோனைத் தமது சிவப்பிரகாசங் கற்று உண்மை யுணரலாமென்று உமாபதி சிவம் அவனுக்கு அறிவுறுத்தியதே இந்நூலில் அடங்கிய பொருளாகும். இந்நூலில் மறுக்கப்பட்ட சமயங்கள் மாயா வாதம், ஐக்கிய வாதம், பாடாண வாதம், பேதவாதம், சிவசம வாதம், சங்கிராந்த வாதம், ஈசர அவிகார வாதம், நிமித்த காரண பரிணாம வாதம், சைவ வாதம் என்பன. சைவ வாதமென்பது சுத்தசைவம் என்னும் ஓர் அகச்சமயமாகும், சைவசித்தாந்த சமயமல்ல. அது ஆன்மா சகலாவதத்தையிலே அறிவா யறியுமென்றும் அந்த அறிவையே சரியை கிரியை யோக முற்றியவிடத்துக் கடவுள் உதவுகிற ரென்றும் கூறுவது. கேவலத்தில் ஆன்மா அறிவில்லாமலிருக்குமென்ற கொள்கை யுடையது. இச்சங்கற்ப பிராகரணம் இருபது அகவற் பாக்களால் அமைந்துள்ளது.

சிவஞானபோதம் முதனூலுடையதா?

மெய்கண்ட சாத்திரமெனப்படும் சைவசித்தாந்த நூல்கள் பதினான்கும் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களல்லவென்பதும் அவைகளை இயற்றிய ஆசிரியன்மாரின் அனுபூதி ஞானத்தின் பயனாக அமைந்துள்ளன வென்பதும் அவைகளைக் கற்பார் யாவர்க்கும் தெள்ளிதற் புலனாம். அவற்றுள் ஸ்ரீமெய்கண்ட தேவநாயனார் அருளிச்செய்த சிவஞானபோதத்தை வடமொழியிலுள்ள இரெளர வாகமத்திலே பாவ விமோசனப் படலத்திலுள்ள பன்னிரண்டு சூத்திரங்களின் மொழிபெயர்ப்பு என்று இக்காலத்திலே பலர் கருதுகின்றார்கள். அஃது உண்மைதானா வென்ற ஆராய்ச்சி சைவநூல்களின் வரலாற்றினை அறியவிரும்பும் மாணவர்களது ஒருதலையாய கடமையாகும். இவ்வாராய்ச்சி ஸ்ரீலக்ஷ்மி சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள், திருவாளர் பொன்னம்பலம் பிள்ளை முதலிய பெரியோர்களால் முன்னே செய்யப்பட்டுள்ளது. இயைபுபற்றி ஈண்டும் அதுபற்றிய ஆராய்ச்சி நிகழற்பாலது.

ஒரு நூலின் பொருளை ஆராய்வது வேறு; அது வந்த வரலாற்றினை ஆராய்வது வேறு. வரலாற்றினை ஆராய முயற்சியானது இக்காலத்திலே சிறப்பாக நிகழ்வதுபோல முற்காலத்திலே நிகழ்ந்ததில்லை. முற்காலத்திலே பொருளாராய்ச்சியைச் சிறப்பாகவும் ஏனையவற்றை அத்துணை அவசியமில்வாகவும் கருதப்பட்டதென்பது நமது நாட்டிற்கும் இலக்கியத்திற்கும் சரித்திரநூல் முன்னில்லாமைபற்றி நன்கு ஊகிக்கப்படும். இதனைச் சிவஞானபோத நூலாராய்ச்சி செய்வார் மனதில் நன்கு பதித்துக் கொள்ளவேண்டும். நூலின் பொருளினை ஆழமாக ஆராயும் வழக்கம் இற்றைக் காலத்தில் அவ்வளவு செம்மையாக நிலவாவிடினும்

சரித்திரவாராய்ச்சி இற்றைக்காலத்திற்குள் சிறந்து விளங்குகின்றதென்பது திண்ணம். அதற்குக் காரணம் சரித்திரவாராய்ச்சியில் வல்ல மேலைநாட்டுக் கலைஞர் தொடர்பு இப்போது அமைந்திருப்பதுபோல முன்னாளில், அமையாமையே. சரித்திர வாராய்ச்சியினும் நூற்பொருளாராய்ச்சியே சிறப்புடையது என்பார். பின்னையதில் வல்லமை யுடையவர் முன்னையதினும் வன்மை யுடையாரே என்று அறுதியிட்டுக் கூறுதல் தக்க வழக்கன்று. ஒன்றில் வல்லார் மற்றொன்றிலும் வல்லார் என்று கோடற்குத் தக்ககாரணங்கள் வேண்டும். சித்திரமெழுதவல்லவன் அவ்வன்மை காரணமாக இசையிலும் வல்லவனாயிருத்தல் வேண்டுமென்று கூறமுடியாது.

அதுபோலப் பொருளாராய்ச்சியில் வல்லவன் சரித்திர வாராய்ச்சியிலும் வல்லவனாயிருத்தல் முடியாது. சித்திர வேலைக்காரன் இசை கற்றுத் தேறின் இசையிலும் ஓவியத்திற்போல வல்லவனாதல் கூடும். இசை கல்லர்தகாலத்தும் சித்திரம் எழுதத் தெரிந்த காரணமொன்று பற்றியே அவனை இசையிலும் வல்லனென்று கோடல் சிறிதும் பொருந்துவதன்றும். அவ்வாறே முற்காலத்தில் பொருளாராய்ச்சியில் மிக்க வன்மை யுடையவர்கள் சரித்திரவாராய்ச்சியில் பழகியிருந்தால் அதிலும் இக்காலத்தவர்களைப் பார்க்கிலும் மிக்க திறமை காட்டியிருத்தல் கூடுமென்பது கூறலாமே யொழிய சரித்திர வாராய்ச்சி செய்யாத காலத்திலும் அவர்கள் அதில் வல்லவர் என்று கூறுவது அறிவிற்குப் பொருந்துவதன்றும். சரித்திர வாராய்ச்சியினாலே பயனில்லையென்று கொள்ளினுங்கொள்ளுக. அவ்வாராய்ச்சி செய்யப் புகுந்தவிடத்து அதனோடு பொருத்த மில்லாதவற்றை எடுத்து இயம்பி அதனை ஒதுக்குதல் ஆராய்ச்சி முறையன்றும்.

சரித்திர வாராய்ச்சி முறைக்கேற்பச் சிவஞானபோத வரலாற்றினை முற்காலத்திலே ஒருவரும் ஆராய்ச்சி செய்த தாகத் தெரியவில்லை. அங்ஙனஞ் செய்யாமையால் முன்னிருந்தோர்களுக்கு இழுக்கு ஒன்றுமில்லை. இப்போது அதனைச் செய்யுங்கால் அதற்குப் பொருத்த மில்லாதபடி முன்றோர் கூறியதை நாம் கண்ணே மூடிக்கொண்டு ஒப்புக் கொள்ளவேண்டியதில்லை.

“தொன்மையவா மெனுமெவையும் நன்றாகா இன்று தோன்றியநூ லெனுமெவையுந் தீதாகா,”

“எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.”

என்ற திருவாக்குகளை யுற்று நோக்குக. பெரு முனிவர்களுங்கூட ஆராயாதபோது தவறுதலியல்பே. அவர்களும் ஆராய்ச்சிக்கு ஏது அமைந்த விடத்தேதான் அதனைச் செய்வார்கள். ஐயம் நிகழ்ந்த இடத்தேதான் முனிவரும் யோகக் காட்சியால் உண்மை யுணரத் தொடங்குவதாகப் புராணங்களிற் கேட்கப்படுகின்றது. ஐயம் நிகழாதவரை அவர்கள் பார்வையும் ஏனையோரது போலவே யிருந்த தென்று கருதுதற் கிடமுண்டு. இதுகாறுங் கூறியவை இந்நூலின் சரித்திர வாராய்ச்சிக்குத் தோற்றுவாயாகும்.

தமிழிலே மொழி பெயர்ப்பு நூல் செய்யப் புகுந்தார் யாவருந் தமது மேற்கோளை விளக்குவது மரபு. அது திருவிளையாடற் புராண முதலிய பல நூல்களிலுங் காணப்படும். ஒரு நூலின் ஆசிரியராதல், பாயிர முரைத்தோ ராதல், நூலாசிரியர் காலத்தே நூலினைப் பற்றி எழுதினோராதல் அது மொழிபெயர்ப்பென்று கூறுதவிடத்து அந்நூல் மொழி பெயர்ப்பல்ல வென்பது நன்கு ஊகிக்கப்படும். பிற மொழி நின்று தமது மொழியிற் பெயர்த்ததை மறைத்துக்

கூறும் வழக்கம் தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள்பால் யாண்டுங் காணப்படுவதில்லை. வடமொழி நூலோர்க்கு அங்கனஞ் செய்தல் இயல்பென்பது பெரிய புராணச் சரித்திரத்தால் இனிது விளங்கும். ஆசிரியர் சேக்கிழார் தமது நூலிற்கு முதலால் திருத்தொண்டந்தொகையும் நம்பியாண்டார் நம்பி திருவந்தாதியுமென்று கூறியிருப்பவும் அதனை வட மொழியில் மொழிபெயர்த்தோர் தமது மூலத்தைக் கூறாமையாலும் தங்களுடைய மொழி பெயர்ப்பு நூலே தமிழ்நூற்கு மூலமென்று அபிமானம் பற்றி வாய்ப்பறையறைந்தமையாலும் அதனைக் கேட்டு மயங்கிய தமிழர் சிலர் பெரிய புராணத்தையே மொழிபெயர்ப்பு நூலென்று கூசாது சொல்லத் தொடங்குகிறார்கள். இது நிற்க.

சிவஞான போத மியற்றிய ஆசிரியர் மெய்கண்டார் தமது நூலிற்கு மூலம் இரெளர வாகமம் பாவ விமோசனப் படலமென்று கூறவில்லை. முதற் சூத்திரத்தே “என்மனார் புலவர்” என்று கூறினாரே யன்றி, “என்றார் சிவபெருமான், “என்றார் இரெளரவம்” என்று விதந்தோதினரில்லை. மங்கல வாழ்த்தும் அவையடக்கமுங் கூறிய ஆசிரியர் தமது நூற்கு மூலமிருந்திருப்பின் அதனைக் கூறுது விடக் காரணமில்லை. கூறவேண்டியது அவசியமில்லையென்று சொல்லுவதும் பொருத்தமாகாது. என்னை? சிவபெருமானது திருவாக்கின் மொழிபெயர்ப் பென்றாதல் இரெளரவ சிவாகமத்தின் ஒரு பகுதியின் மொழிபெயர்ப் பென்றாதல் ஆசிரியர் காட்டியிருந்தால் அது கற்போருக்கு மிக்க ஊக்கத்தைக் கொடுக்க வல்லதாகும். ஆன்றோர் வழக்கின்படி நூன் மரபும் உரைத்தவா ராகும். ஆசிரியர் நூற்கு மூலம் கூறாமையாலே மூலமில்லை யென்றலே பொருத்த முடைத்து.

இன்னும் தமிழ்ச் சிவஞான போத முதற் சூத்திரத் தையும் வடமொழிச் சிவஞான போத முதற் சூத்திரத்தையும் ஒத்துப் பார்ப்பின் தமிழ்ச் சூத்திரத்தின் பொருளைச் செவ்விதிற்பெரிக்கும் ஆற்றல் வடமொழிச் சூத்திரத்திற்கில்லை யென்பது புலனாகும். தமிழ்ச் சூத்திரத்தில் 'அவனவளது' என்று கூறியிருப்ப வடமொழிச் சூத்திரம் "பெண்ணலியின் ஆதித் தன்மையால்" என்று தொடங்குகின்றது. 'அவனவளது வெணும் அவை'யென்று பிரபஞ்சத்தை முக் கூற்றினுளடக்கிக் கூறியிருக்குஞ் சிறப்பு வடமொழிச் சூத்திரப் பகுதிக்கில்லை. பின்னையது முன்னையதற்கு மூலமாமெனின் ஆசிரியர் மெய்கண்டார் சிவபெருமானது வாக்கென்று சொல்லப்படும் வடநூற் சூத்திரத்திற் கியையத் தமிழ்ச் சூத்திரஞ் செய்திருப்பார். அவ்வாறு செய்யாமையால் வடமொழிச் சூத்திரத்தின் வழிவந்தது தமிழ்ச் சூத்திரமல்லவென்று ஊகிக்கப்படும். தமிழ்ச் சூத்திரத்திலுள்ள 'மலத்துளதாம்' என்கின்ற சொற்றொடருக்கு நேரான சொற்றொடர் வடநூற் சூத்திரத்தில் காணப்படவில்லை. உலகம் ஒடுங்கு மென்பதற்கும் உயிர்களுக்கு ஆணவ மலபரிபாகத்தின்பொருட்டு மீளவும் அதுதோன்று மென்பதற்கும் 'மலத்துளதாம்' என்ற ஒரு சொற்றொடர் அமைத்த திறமை ஆசிரியர் மெய்கண்டார்க்கே யுரியது. இவ்வகையான நயம் அமையாத வடமொழிச் சூத்திரத்தை மூலமென்றும் சிவ வாக்கென்றுங் கூறுதலும் தமிழ்ச் சூத்திரத்திற்கேற்ப வடமொழிச் சூத்திரத்தை வலிந்து பொருள் கோடலும் சரித்திர வாராய்ச்சியின்மையான் வந்த அபிமானத்தின் பயனேயன்றி வேறில்லை. இவ்வாறே ஏனைத் தமிழ்ச் சூத்திரங்களையும் வடமொழிச் சூத்திரங்களோடு ஒப்பிட்டு நடுவு நிலைமையோடு ஆயுமிடத்துத் தமிழ்ச் சூத்திரமே வடமொழிச்

சூத்திரத்திற்கு மூலமென்பது தெளிவாகும். சுருக்கமாக அதனை ஈண்டுக் காட்டுதும்:—

வடமொழிச் சிவஞான போத முதற் சுலோகத்தே 'மூவினைமையின்' என்ற பொருளுள்ள சொற்றொடரில்லை. அதற்குப் பதிலாகக் 'காரியம்' என்னும் சொல்லே அமைந்து கிடக்கின்றது. அஃது அத்துணைச் சிறப்புடைய தல்ல வென்பது நன்கு விளங்கும். இனி 'அந்தம் ஆதி' என்ற சொற்றொடர்போல நயமான வாக்கியம் வடமொழிச் சுலோகத்திலில்லை. 'கர்த்தா ஒருவன் உளன். அவன் பிரபஞ்சத்தை ஒடுக்கி உளதாக்குவன்' என்பது மாத்திரமே கூறப்பட்டது. 'என்மனார் புலவர்' என்பதற்கும் நேரான பதமில்லை.

இரண்டாஞ் சுலோகமானது ஆசிரியர் மூீ மெய்கண்டாரது சூத்திரத்திற்கு வியாக்கியானம் போலத் தோன்றுகிறது. 'அவையே தானே' என்பதற்குக் 'கர்த்தா வேறாயினும் வியாபகத்தினால் வேற்றுமையின்றி' என்னும் பொருளுள்ள சொற்றொடர் காணப்படுகின்றது. அஃது 'அவையே தானே யாய்' என்பது போல் அழகாக வமைந்த தல்ல. 'நீக்கமன்றி நிற்கு மன்றே' என்பதற்கு நேரான சொற்றொடர், 'அமைந்த வளவில் நில்லாது கிருத்தியங்களைச் செய்கின்றான்' என்று பொருளுள்ள வாக்கியஞ் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. 'போக்கு வரவு புரிய' என்பதற்கு வடமொழிச் சுலோகத்தில் நேரான சொற்றொடரில்லை.

மூன்றாஞ் சூத்திரத்திலே 'உண்டி வினையின்மை' என்ற சொற்றொடரின் பொருளை நன்கு விளக்காத ஒரு சொல்லே வடமொழிச் சுலோகத்தி லமைந்துள்ளது. 'உணர்த்த' என்ற முக்கியமான சொல்லின் பொருளை விளக்குமொழி சுலோகத்திலில்லாமை அதற்கு ஓர் குறைவாகும். 'மாயா வியந்திர' என்னும் வாக்கியமும் அதனுளில்லை.

நான்காஞ் சூத்திரத்திலே 'சகசமலத்துணராது' என்பதன் சொல்லாற்றலை இனிது விளக்காது மலத்தினால் மறைக்கப்பட்ட ஞானங் கிரியையுடைய ஆன்மா என்று பொருள்படும் வாக்கியமே வடமொழிச் சுலோகத்து ளமைந்து கிடக்கின்றது. ஞானம் கிரியை என்பதற்கு ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேவர் சூத்திரத்தில் சொல்லில்லை. ஞான மறைப்பே சிறப்பாகக் கூறப்பட்டது.

இனி ஐந்தாஞ் சூத்திரத்தே 'அளந்தறிந் தறியா' என்பதற்கு நேராகிய பகுதி வடமொழிச் சுலோகத்திலில்லை. உயிர் அறிவிக்க இந்திரியங்கள் அறிவதுபோல சம்பு அறிவிக்க உயிர் அறியும் என்று அது கூறியதே யொழிய இந்திரியங்கள் எப்படி உயிரை அறியமாட்டாவோ அவ்வாறே உயிர்கள் தம்மையுந் தம்மைச் செலுத்துந் திரு வருளையும் அறியமாட்டார் என்னுங் கருத்தை விளக்கும் வாக்கியங்கள் வடமொழிச் சுலோகத்திலில்லை. முதல்வனது சிற்சத்தியரால் என்னும் பொருள்படத் 'தமியருள்' என்று தமிழ்ச் சூத்திரத்திலிருப்ப, வடமொழிச் சுலோகத்துள் 'சம்புவினால் அறிகின்றன்' என்று கூறப்பட்டது. 'காந்தங் கண்ட பசாசத் தவையே' என்பதில் 'அவையே' என்ற சொல்லாற்றலால் முதல்வன் விகாரியில்லை என்று ஆசிரியர் மெய்கண்டார் பெறவைத்திருப்ப அதனை விரித்து அவன் விகாரியல்லன் என்று சுலோகத்தில் கூறப்பட்டது.

ஆறாஞ் சூத்திரத்துள் சுருக்கமாகவும் நயமாகவும் சத்தும் அசத்தும் வரைசெய்து உணர்த்தியதின் நயம் வடமொழிச் சுலோகத்திலமைவவில்லை. ஆசிரியர் அசத்து என்றதை வடமொழிச் சுலோகத்தில் சடமென்ற வார்த்தையால் தெரிவிக்கின்றார். 'சிவசத்து' என்ற சொற்றொடரின் பொருள்வளத்தைச் சம்புவின் ஞாபமென்ற சுலோகப்

பகுதி பெற்றிலது. 'இன்மையின்' என்பதன் பொருளை 'அசத்பாவக' என்ற சொல்லினால் சுலோகஞ் செய்தார் விளக்கினாரே யொழிய, சத்தும் அசத்தும் என்ற சொற்களை இனிதமைத்துச் சுலோகத்தை யாக்க அறிந்திலர். சூத்திரத்தில் 'இசைக்கு மன்னுலகே' என்பதற்கு நேராக 'ஞானிகள் கூறுவார்கள்' என்ற சொற்றொடரமைக்காது 'ஞானிகள் அறிவார்கள்' என்று பொருள்படும் வாக்கியமே சுலோகத்திற் காணப்படுகின்றது.

அடுத்த ஏழாஞ் சூத்திரத்தே சத்து, அசத்து என்ற சொற்களின் பொருள்நய முணரப் பெறுது சித்து, அசித்து என்ற சொற்களை அமைத்தே வடமொழிச் சுலோகம் செய்யப்பட்டுளது. 'இருதிற னறிவுள்' என்று சூத்திரம் சுருக்கிக் கூறியிருப்பதை, 'எவன் பிரபஞ்சத்தையுஞ் சிவனையுமறி கின்றனோ' வென்று விரித்துக் கூறுகின்றது சுலோகம்.

எட்டாஞ் சூத்திரத்தில் 'தம்முதல்' என்பதன் பொருளை இனிதுணர்த்துஞ் சொல் வடமொழிச் சுலோகத்திலில்லை. அதனால் சிவபெருமான் குருவாய் வருகின்றார் என்ற வுண்மையை அச்சுலோகம் விளக்கவில்லை. அரன் என்பதற்கும் நேராகிய பதமில்லை. 'வளர்ந்து' என்பது போலச் 'சகஸ்தித்வா' என்ற சொல் நயமுடையதல்ல.

ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்தே 'ஊனக்கண் பாசமுணரா' என்பதன் பொருளை விளக்கும் பகுதி வடமொழிச் சுலோகத்திலில்லை. 'பாசம்' என்ற சொல்லிற்கு 'விருத்தி' யென்ற சொல்லே சுலோகத்திற் காணப்படுகின்றது. 'விதி' என்னும் பதப் பொருளை விளக்குஞ் சொல் அதில் காணப்படவில்லை.

பத்தாவது சூத்திரம் பாசஷயம் கூறவந்தது. அதனை இனிது விளக்கும் 'மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே'

என்பதன் கருத்தை விளக்குதலோடமையாது 'ஸ்வானு பூதி மான்பவதி' என்ற வாக்கியத்தைச் சேர்த்து வருஞ் சூத்திரத்தின் கருத்தையும் வடமொழிச் சுலோகம் விளக்குவதாயிற்று. 'வல்வினை' என்ற சொற்றொடருக்கு நேராகிய பகுதியில்லை. கூறவேண்டியதைக் கூறுது அவசியமில்லாத வாக்கியத்தைச் சேர்த்து நிற்கின்றது அச்சுலோகம். 'இறைபணி நிற்க' என்ற அழகிய சொற்றொடர் போல 'ததீனஸ்வவிருத்திகம்' என்ற வாக்கியம் ஆற்றலுடைய தல்ல.

பதினொன்றஞ் சூத்திரத்தே 'கண்டு காட்டலின்' என்ற சொற்றொடரின் உண்மைப் பொருளை இனிது விளக்குமொழி சுலோகத்தில் இல்லை. காட்டுபவன் என்னும் பொருளையே சுலோகம் விளக்கிற்று. காண்பவன் என்பது தெளிவுபடுத்தப் படவில்லை. 'காட்டலின்' என்ற சொல்லாற்றலினாலே ஆசிரியர் மெய்கண்டார் பெறவைத்த நுட்பத்தை 'ஆத்மோபகாரகே தாஸ்மின்' என்று வடமொழிச் சுலோகம் விரித்தது. 'அயரா' என்பதன் பொருள் நயமுணராது மேலான என்ற பொருளுள்ள சொல்லையே வடமொழிச் சுலோகத்தார் அதனைக் குறிக்க வழங்கியுள்ளார். 'அரன் கழல் செலுமே' என்பதின் பொருளை விளக்கும் பகுதி வடமொழிச் சுலோகத்திலில்லை. மேலான பக்தியைச் செய்யவென்ற வளவில் சுலோகம் நின்றுவிட்டது.

பன்னிரண்டாவது சூத்திரத்திலே "செம்மலர் நோன்றான் சேரவொட்டா அம்மலங்கழீஇ" என்கின்ற கருத்தை வடமொழிச் சுலோகம் விளக்கவில்லை. அதற்குரிய வாக்கியமும் அதிலில்லை. 'அரனென' என்பதற்கும் நேரான சொல்லில்லை. "மாலற நேய மலிந்தவர்" என்பதற்குந் தெளிவான வாக்கியமில்லை. அஃதன்றியும் வடமொழிச்

சிவஞானபோத இறுதிச் சுலோகத்தின் இறுதியடிக்கும் சரியான வாக்கியந் தமிழிலில்லை.

இவ்வேறுபாடுகளால் தமிழ்ச் சூத்திரங்களிலுள்ள நயங்களை வடமொழிச் சுலோகங்களிற் காண இடமில்லை யென்பதும் ஆசிரியர் மெய்கண்டாரது நூல் நயத்தைச் செவ்விதின் உணர்ந்து அதனை வடமொழியில் இனிதமைக்கும் ஆற்றலில்லாத ஒரு வடமொழி வாணரால் வடமொழிச் சிவஞானபோதம் எழுதப்பட்டதென்பதும் இனிது விளங்கும். ஆசிரியர் மெய்கண்டாரின் சூத்திரங்கள் மிக்க நயமுடையன வென்று கூறினால் அவையெல்லாம் வடமொழிச் சுலோகங்களில் தொக்கு நின்றனவென்று தமக்குத் தோன்றியவாறு அபிமானிகள் போலிச் சமாதானங்கூறுவர். ஆசிரியர் மெய்கண்டாரது நூலை மொழி பெயர்ப்பு என்று சொல்லுவது திருவாசகத்துக்குப் போப்பையர் என்னும் பெரியோரால் அமைந்துள்ள மொழி பெயர்ப்பைத் தனியே எடுத்து அது மொழி பெயர்ப்பு நூலென்று காட்டாது அச்சிடப்பட்ட பின் நூறு அல்லது இருநூறு ஆண்டுகள் சென்றால் ஆங்கிலப்பற்று மிக்கோர் போப்பையரது ஆங்கிலத் திருவாசகத்தையே மாணிக்க வாசகர் தமிழில் மொழி பெயர்த்து விட்டாரென்று கூறினாற் போலும். ஓனியச் சீர்மை வாய்ந்த ஒரு வடிவத்தையும் அது வாய்ப்பெருத மற்றொரு வடிவத்தையும் ஆசிரியர் மெய்கண்டார் நூலை வழிநூலென்றுரைப்பார்க்குக் காட்டினால், பின்னையதிற் புதைந்து கிடந்ததையே முன்னையது விளக்க எழுந்தது என்று அவர் கூறுவர்போலும். இங்ஙனஞ் சாற்றுவார் மயக்கத்திற்கு மருந்தில்லை. உண்மையை நுண்ணிதின் ஆயப்புகுவோருக்கு இதுகாறுங் கூறிய காரணங்களால் ஆசிரியர் மெய்கண்டார் நூலை முதலூலென்பது அங்கை நெல்லியாம்.

மெய்கண்டார் சிவஞான போதத்தை வடமொழியிற் பெயர்த்தவர் அதனை வடநூற் பன்னிரண்டாவது சுலோகத்தில் குறிப்பித்துள்ளார். வடமொழிச் சிவஞான போதத்தின் பன்னிரண்டாவது சுலோகத்தின் இறுதியில் “ஏவம் வித்யாத் சிவஞானபோதே சைவார்த்த நிர்ணயம்” என்ற வாக்கியங் காணப்படுகின்றது. அதற்குப் பொருள் ‘இவ்விதமாகச் சிவஞான போதத்திலே சைவப் பொருள் துணியப்பட்ட தென்றறிக’ என்பதே. இந்த வாக்கியத்தில் ‘சிவஞான போதே’ என்ற சொல் உற்று நோக்கத்தக்கது. அந்தச் சொல் வடமொழிச் சிவஞான போதத்தைச் சுட்டுவதன்று. சுட்டுவதாயின் ‘இச் சிவஞான போதத்தே’ என்று கூறப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அதற்குரிய சுட்டு அச்சுத்திரத்திலில்லை. இல்லாததை இருப்பதென்று கோடல் பொருத்தமில்லை. ஆதலால் அங்கு சிவஞானபோதமென்றது மெய்கண்டாரது நூலையே குறிக்கும். வடமொழிச் சிவஞானபோதம் எழுதப்பட்ட காலத்தே சிவஞானபோதம் என்று பெயருள்ள நூல் ஒன்றுதானிருந்ததாகலின் அதனைத் தமிழ்ச் சிவஞானபோதமென்று கூறுவதற்குக் காரணமில்லை. தமிழிலுள்ள திருவாசகத்தை ஆங்கிலத்திலே மொழிபெயர்த்த போப்பையர் அதனைத் தமிழ்த் திருவாசகமென்றும் தமது மொழிபெயர்ப்பை ஆங்கிலத் திருவாசகமென்றும் கூறினரில்லை. யாண்டும் அவ்வாறே ஆகும். ஒரு மொழியிலுள்ள ஒரு நூலை மொழி பெயர்ப்பவர் நூலின் பெயரொடு மொழிப் பெயரையும் இணைத்துக் கூறுவது வழக்கமில்லை. அவ்வாறே நூலாசிரியர் பேரையும் நூலினோடு இணைத்துக் கூறுதல் மரபன்மை யறிக. மகாபாரதத்தின் மொழிபெயர்ப்பு என்ற விடத்து வியாசர் செய்த மகாபாரதத்தின் மொழி பெயர்ப்பு என்று கூறுவது அவசியமில்லை.

வியாசரைத் தவிர வேறு யாராவது மகாபாரதஞ் செய் திருந்தால் வியாச மகாபாரதமென்று கூறுவதற்குக் காரணமுண்டு. சிவஞானபோதமென்பது ஒரே நூலாகவும் அது மெய்கண்டார் ஒருவராலே செய்யப்பட்டதாகவும் இருந்தமையாற்றான் வடமொழிச் சிவஞானபோதம் எழுதி னோர் 'சிவஞான போதே' என்ற அளவில் மெய்கண்டார் நூலையே குறித்தாரென்று கொள்க.

அன்றியும் வடமொழிச் சூத்திரத்தின் மொழி பெயர்ப்பு மெய்கண்டார் நூலின் பன்னிரண்டாவது சூத்திர மென்று கொண்டால் "ஏவம் வித்யாத் சிவஞான போதே சைவார்த்த நிர்ணயம்" என்ற வாக்கியத்திற்கு மொழி பெயர்ப்பு அதன்கண் ஏன் காணப்படவில்லை என்ற வினா வெழும். அதற்கு அவ்வாக்கியத்தை மொழி பெயர்த்தல் அவசியமில்லையென்ற விடை தக்கதன்றும். சிவாகம முடி பினை அறுதியிட்டுச் சிவபெருமானாலே கூறப்பட்ட சொற் றொடரை அவசியமில்லையென்று ஒதுக்குவது ஆசிரியர் மெய்கண்டார் மாட்டு ஏற்படுத்தப்படும் குற்றமாமன்றோ? அங்ஙனம் மெய்கண்டார்மேற் குற்றமேற்றுதல் தவறாகும். ஆதலால் மெய்கண்டார் நூல்செய்யமுன் வடமொழியில் சிவஞானபோதம் ஏற்படவில்லையென்றே கொள்ளுதல் பொருத்த முடைத்து.

இன்னும் இரௌரவாகமத்துள் பல சுலோகங்களை யுடைய பாவ விமோசனப் படலத்துள் பன்னிரண்டு சுலோகங்கள் மாத்திரமே சிவஞானபோதம் என்ற ஒரு சாத்திரமாயிற்று என்று கோடல் அறிவிற்குப் பொருந்துவ தன்றும். அதன்கணுள்ள பன்னிரண்டு சூத்திரங்களை வேறாக எடுத்து அவற்றை மாத்திரம் சிவஞான போத மென்று கூறினாரென்று கொள்ளுவதற்கிடமில்லை. ஏனெ

னில் அப்பன்னிரண்டு சூத்திரங்களுள் இறுதிச் சூத்திரமே சிவஞான போதமென்ற வார்த்தையை யுள்ளடக்கி நிற்கின்றது. அவ்வார்த்தையுள்ள ஒரு சுலோகம் பாவவிமோசனப் படலத்துள் அமைந்து கிடக்குமாயின் பன்னிரண்டு சூத்திரத்திற்கும் சிவஞானபோதமென்ற பெயர் வேறுக ஏற்பட்டிருக்க இடமில்லை. ஒரு படலத்தினுள்ளே ஒரு சூத்திரம் அதற்கு முன்னுள்ள பதினொரு சூத்திரங்களையும் ஒரு சாத்திரமாகத் தோற்றுவாயின்றிக் கூறல் நான் முறைக்கு முற்றும் மாறாகும். ஆதலால் வடமொழியில் சிவஞானபோதப் பன்னிரண்டு சூத்திரமும் பாவ விமோசனப் படலத்தின் பகுதியென்று கொள்ள இடமில்லை. இரௌரவத்தின் பகுதியென்று சொல்வதற்குத் தெளிவான சான்றுகள் ஒன்றுமில்லை. இரௌரவத்தின் பகுதியென்பபடும் சில சுலோகங்கள் காலஞ்சென்ற செந்திநாதய்யரவர்களால் வெளிப்படுத்தப்பெற்றன. அச்சுலோகங்கள் தீக்கை செய்யு முறையைப்பற்றிக் கூறுகின்றன. அங்ஙனங் கூறுமிடத்துச் சீடன் கையில் சிவஞானபோதமென்னுஞ் சாத்திரத்தைக் கொடு என்ற பொருளுள்ள வாக்கியங்காணப்படுகின்றது.

“பாவநா தீக்ஷயாசைநம் சுத்தம் கிருத்வாயதாவிதி
சிவஞானபோத சாஸ்திரஞ்ச தத்யாத்பத்ய சிந்தநம்.”

சிவஞானபோதமானது இரௌரவத்தின் ஒரு பகுதியாயிருக்குமாயின் தன்னின் வேறுகிய ஒரு சாத்திரமாக இரௌரவம் அதனைக் கூறவேண்டியதில்லை. ஆகவே சிவஞானபோதம் இரௌரவத்தின் பகுதி யென்பதற்கும் வெளிப்பட்ட சுலோகங்கள் இடங்கொடுக்கவில்லை. ஆதலால் சிவஞான போதத்தை இரௌரவத்திலிருந்து வந்ததென்று சொல்லுவதற்கு மெய்கண்டார் காலத்திற்குப்

பின் புதிதாக ஏற்படுத்திய சில சுலோகங்களே இப்போது இரௌரவமெனப் படுதல் காண்க.

இனி மூமெய்கண்டாரின் முதல் மாணவராகிய அருணாந்தி சுவாமிகள் தமது நூல்வழி கூறுஞ் செய்யுள் கவனிக்கத் தக்கது. “போத மிகுத்தோர் தொகுத்த” என்னும் முதற் குறிப்பினை யுடைய பாட்டில் மிக்க ஞானமில்லாமலும் மிக்க பேதமையில்லாமலும் நடுத்தரமான நிலையில் நிற்போர்க்கு உய்திகூட நெறி ஏது என்று ஆராய்ச்சி செய்வோரின் பொருட்டு ஒரு வழியை இறைவன் நந்தி பெருமானுக்கருளிச்செய்ய அவர் அவ்வழியைச் சனற்குமாரருக்கு உபதேசிக்க அந்த நெறியை மெய்கண்டதேவர் கடைப்பிடித்து அருளிச்செய்த ஞான நூலின் வழித்தாயது சிவஞானசிந்தியாரென்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் விளங்குவது யாதெனில் சிவஞானபோதத்திற் கூறப்படும் ஞான நெறியானது இறைவனிடத்திலிருந்து நந்திதேவர் பரம்பரை வாயிலாக மெய்கண்டார்க்கு வந்ததென்று தெரிகின்றோம். உபதேச முறையால் பெற்ற அரும்பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டு மூமெய்கண்டார் செய்தருளிய ஞான நூலே சிவஞானபோதமென்று கொள்ளவேண்டுமெய்நிதூல் தானே கைலாயத்திலிருந்து குவலயத்தில் இழிந்ததென்று கூற இடமில்லை. நெறி ஏது என்பவர்களுக்கு அதனை யுணர்த்த அவ்வழியைக் குருநாதன் கொண்டு நூல் செய்தா ரென்பதே பொருந்துவதாகும். அது உமரபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் சிவப்பிரகாசத்துப் பாயிரத்துள் நூன்மரபும் சந்தானமரபும் வேறுவேறுகக் கூறினமையாலே தெள்ளிதிற் புலனாம். சிவப்பிரகாசம் ஐந்தாவது பாட்டினுள் சந்தான பரம்பரை திருக்கைலாயத்தில் வீற்றிருக்கும் பெருமான் முதலாக மறைஞான சம்பந்தர் ஈராகக் கூறப்பட்டது.

“தேவர்பிரான் வளர்கயிலைக் காவல் பூண்ட
 திருநந்தி யவர்கணத்தோர் செல்வர் பாரிற்
 பாவிசசத் தியஞான தரிசனிக ளடிசேர்
 பரஞ்சோதி மாமுனிகள் பதியாம் வெண்ணெய்
 மேவியசீர் மெய்கண்ட திறலான் மாறூ
 விரவுபுக முருணந்தி விறலார் செல்வத்
 தாவிலருண் மறைஞான சம்பந்த ரிவரிச்
 சந்தானத் தெமையாளுந் தன்மை யோரே.”

ஆயின் சிவப்பிரகாசம் பதினொன்றாவது பாட்டினுள்
 நூன்மரபு கூறப்படுமிடத்து ஸ்ரீமெய்கண்டார் சிவஞான
 போதம் செப்பினர் எனவும் அவரின் ஞானப்புதல்வராகிய
 அருணந்தி சிவாசாரியர் சிவஞானசித்தியார் இயற்றின ரென
 வும் அவ்விரண்டு நூலையும் ஆகம நூலையும் ஆசிரியர்
 திருவுள்ளத்தில் உறைகின்ற திருவருளையுங் கலந்து சிவப்
 பிரகாச மியற்றப் படுவதாகக் கூறுவது காண்க.

“தெரித்தகுரு முதல்வருயர் சிவஞான போதஞ்
 செப்பினர்பின் பவர்புதல்வர் சிவஞான சித்தி
 விரித்தனர்மற் றவர்கடிரு வடிகள் போற்றி
 விளம்பியநூ லவையிரண்டும் விரும்பி நோக்கிக்
 கருத்திலுரை திருவருளு மிறைவ னூலுங்
 கலந்துபொது வுண்மையெனக் கருதி யானு
 மருத்திமிக வுரைப்பன்வளர் விருத்த நூறு
 மாசில்சிவப் பிரகாச மாகு மென்றே.”

ஸ்ரீ அருணந்தி சிவாசாரியர் இயற்றிய ‘போத மிகுத்தோர்’
 என்று தொடங்கும் சிவஞானசித்தி நூன்மரபுச் செய்யுளி
 லாதல், சிவப்பிரகாச நூன்மரபுச் செய்யுளிலாதல், இரெள
 ரவ ஆகமத்திலிருந்தாதல் பிற ஏதாவது ஓராகமத்திலிருந்
 தாதல் சிவஞானபோதம் இயற்றப்பட்டதாகக் கூறப்
 படவேயில்லை. ‘தெரித்தகுரு’ என்ற செய்யுளில் சிவ
 ஞான போதத்தையும் சிவஞான சித்தியாரையும் வேறுகவும்

இறைவன் நூலாகிய ஆகமத்தை வேறுகவும் கூறியிருத்தல் காண்க. இறைவன் நூலின் ஒரு பகுதியின் மொழி பெயர்ப்பென்று அங்கே ஆசிரியர் கூற்றிலர். நூன்மரபு கூறுமுன் சிவாகமத்தி னியல்பினை விரிந்த ஒரு செய்யுளில் விளக்கியிருந்தும் அச்சிவாகமத்துள் ஒன்றினுடைய பகுதியின் மொழிபெயர்ப்பென்று சிவஞானபோதத்தைக் குறித்துக் கூறவில்லை. சிவாகமமாவது சரியை கிரியை யோகம் ஞானமாகியவற்றைத் தெளிவுற உணர்த்துவதென்று நன்கு வகுத்துக்கூறிய வாசிரியர் அதற்கடுத்த பாட்டில் சிவஞான போதத்தை அச்சிவாகமத்தின் வழித்தென்று எளிதாகக் கூறியிருக்கலாம். இரௌரவப்பகுதியின் மொழி பெயர்ப்பாகச் சிவஞானபோத மிருக்குமாயின் ஆசிரியர் அங்ஙனங் கூறுதுவிடார்.

“ கிரியையென மருவுமவை யாவு ஞானங்
கிடைத்தற்கு நிமித்தமெனக் கிளக்கு முண்மை
சரியைகிரி யாயோகத் தன்மையோர்க்குச்
சாலோக சாமீப சாரூ பங்கண்
மருவியிடு முயர்ஞான மிரண்டா மாறு
மலமகல வகலாத மன்னு போதத்
திருவருளொன் றென்றதனைத் தெளிய வோதுஞ்
சிவாகமமென் றுலகறியச் செப்பு நூலே.”

சந்தான குரவர் நால்வருள் நூல் செய்த மூவருஞ் சிவ ஞானபோதத்தை இரௌரவாகமப் பகுதியின் மொழி பெயர்ப்பு என்று கூற்றிலராகலான் ஸ்ரீ மெய்கண்டார் காலந்தொட்டு உமாபதி சிவாசாரியர் காலம் இறுதியாகச் சிவஞானபோதம் வடநூலின் மொழிபெயர்ப்பு என்ற கொள்கை உலகத்தில் நிலவவில்லை யென்பது திண்ணம். சந்தான குரவர் காலத்திற்குப் பின்னே சிவஞானபோதப் பெருமை தமிழிலகிற் பரவியகாலத்தே வடமொழியிற் சிவ

ஞானபோதம் ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் ஏற்பட்ட காலத்திற்குப் பின்னேயே அது இரௌரவாகமத்திலிருந்து வந்ததென்ற கட்டுக்கதை தமிழ்நூலுக்கு வடநூல் மூலம் வேண்டுமென்ற தப்புக் கொள்கையில் உற்பத்தியாயிருத்தல் வேண்டும். அதற்குச் சற்று முன்னேதான் சிவஞானபோதத்திற்கு முன்னும் பின்னும் எழுதப்பட்ட பாயிரச் செய்யுட்கள் யாக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

சிவஞானபோதமானது ஸ்ரீ மெய்கண்டாரால் இயற்றப்பட்டதென்று கூறியிருப்பவும் "மலர்தலை" என்ற பாயிரச் செய்யுளில் 'மயர்வு ஆற நந்தி முனிகணத்தனித்த உயர் சிவஞான போத முரைத்தோன்' என்று கூறப்பட்டது. அவ்வாறே சிவஞானபோதத்தின் இறுதியின் கண்ணும் "எந்தை சனற்குமரனேத்தித் தொழ வியல்பாய், நந்தியுரைத் தருளு ஞானநூல்" என்று கூறப்பட்டது. "ஒட்டக்கூத்தன் பாட்டிற்கு இரட்டைத்தாழ்" போலச் சந்தானகுரவர் காலத்திற்குப்பின் ஏற்பட்ட புதுக்கொள்கையை நாட்டுவதற்குச் சிவஞானபோதத்திற்கு முன்னும், பின்னும் அதனை வலியுறுத்தும் பாயிரச்செய்யுட்கள் எழுந்தனபோலும். அங்ஙனமாயினும் அப்பாயிரச் செய்யுட்களில் சிவஞானபோதம் இரௌரவ ஆகமத்தின் பகுதியென்று கூறப்படவேயில்லை. நந்திபெருமான் நூல் செய்தால் அது வடமொழியிற்றாணிக்குக்கேண்டுமென்று துணிவதற்குக் காரணம் யாதோ விளங்கவில்லை. அல்லதூஉம் நந்திபெருமான் உரைத்த நூலை ஆகமத்தின் பகுதியென்று கூறவும் போதிய பிரமாணம் யாதுமில்லை. ஆதலால் இச்சிறப்புப்பாயிரச்செய்யுட்கள் எழுந்த காலத்தும் சிவஞான போதம் இரௌரவத்தின் வழி நூலென்ற கொள்கை உலகத்தில் நிலைபெறவில்லை. இதனால் யுகிக்கப்

படுவது யாதெனில் சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுட்கள் எழுந்த காலத்திற்குப் பின்னேயே வடமொழிச்சிவஞான போதத்தை வைப்பதற் கிடமாக இரௌரவாகமப்பகுதி யொன்று ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அதற்குப் பின்னேயே வடமொழிச் சிவஞானபோதத்திற்கு விரிவுரை வகுத்த சிவாக்கிர யோகிகள் இரௌரவத்திலே சிவஞான போதம் உபதேசிக்கப்படுகின்றதென்ற கருத்தைத் தமது பாடியத்துள் கூறுவாராயினர். சிவாக்கிர யோகிகள் காலந் தொட்டுச் சிவஞானபோதம் மொழி பெயர்ப்பு என்ற கொள்கையானது வலி பெறுவதாயிற்று. திருவாவடுதுறையில் விளங்கிய உலகுடைநாயனா ரென்பாரும் அக்கர்ணபரம் பரைக் கட்டுக்கதையை நம்பினதாக அறிகிறோம். அவர்க்குப் பின்வந்த ஆசிரியர் சிவஞான சுவாமிகள் இதனைப் பற்றிய சரித்திரவாராய்ச்சியிற்கவனஞ் செலுத்தாது ஐதிகவரலாற்றைத் தாங்கேட்ட முறையாகவே தமது நூலிற் குறித்துவிட்டனர், அங்ஙனங் கூறினும் 'சிவஞான போதநெறி காட்டும் வெண்ணெய் பயில்வாய்மை மெய்கண்டான்' என்ற விடத்துக் கைலாய பரம்பரையில் வந்தது சிவஞான போதநெறி யென்று குறிப்பித்தமை காண்க. 'காமிக முதலிய சைவாகமங்களுள் ஞானபாதப் பொருளின் இகலறுத்து அவற்றின் பொருளுண்மை போதித்தற்கு இரௌரவாகமத்தில் எழுந்தது சிவஞான போதம்' என்ற வரலாறு யூ அருணந்தி சிவாசாரியாரால் கூறப்படவில்லை யென்பது காண்க. அது அருணந்தி சிவாசாரியரது "போதமிகுத் தோர்தொகுத்த" என்ற செய்யுளை உற்றுநோக்கில் நன்கு விளங்கும். அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் சுருக்கிக் கூறினதையே ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் விரித்துக் கூறினா ரென்று ஒரு சாரார் இரண்டிற்கும் பொருத்தங்கூற முற்படுவாராயின் அரு

ணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் கூறியது சுருக்கமென்பதற்கும் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் கூறியது விரிவு என்பதற்கும் தக்க பிரமாணங் காட்டவேண்டும். இரௌரவாக மத்திலாவது நந்தி பெருமானுக்கு மலைவழித் தற்பொருட்டுச் சிவஞானபோதம் கூறப்பட்டதென்று வரையப்பட்டுள்ள தாவென்று ஆராய்ச்சியெய்தால் அங்ஙனங்கூறும் இரௌரவாகமத்தின் பகுதி இதுவரை காணப்படவில்லை.

இன்னுஞ் சிலர் ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்குக் குருந்த மரத்தடியில் சிவபெருமான் குருவாயெழுந்தருளிய காலை அவர் கையிலிருந்த புத்தகம் சிவஞானபோத மென்று கடவுண்மாமுனிவர் கூறியதைப் பெரிய பிரமாணமாக எடுத்துரைப்பார். அக் கடவுண்மாமுனிவர்தாமும் சிவபெருமான் வைத்திருந்த சிவஞானபோதம் இரௌரவத்தின் பகுதியென்று தெரிவிக்கவில்லை. கடவுண்மாமுனிவர் காலம் சந்தானகுரவர் காலத்திற்கு மிகவும் பிந்தியது. அவர் நூலுட்குறித்த சிவஞானபோதம் ஆசிரியர் மெய்கண்டார் மொழி பெயர்த்த சிவஞானபோத மென்பதற்குப் பிரமாணமில்லை. கடவுள் குருவடிவமாக எழுகின்றகாலை தமது திருக்கையொன்றில் ஏடுவைத்திருத்தல் அவர்கொண்ட திருமேனியின் இலக்கணத்தின்பாற்படும். அதனை ஒரு சாரார் வேதமென்பர். ஒரு சாரார் ஆகமமென்பர். ஒரு சாரார் சிவஞானபோதமென்பர். அவர்கூறுவனவெல்லாவற்றிற்கும்பொருள் அபரஞானக்குறி என்பதே கருத்தாகக் கொள்க. “சீதளப்பனிக்குமேனியும்” என்ற திருவிளையாடற் செய்யுளில் வேத புத்தகம் என்ற வாக்கியங் காணப்படுகின்றது. அச்சொற்றொடரைக்கேட்டதுணையானே வைதிகர்கள் சிவபெருமான் திருக்கையில் வைத்திருந்தது ‘எங்கள் வேதமே, எங்கள் வேதமே’ என்று முழங்குதல் கூடும். வேதத்திற்குப் பொருளருளிச் செய்ய முன்வந்த பெருமான் எப்படித் தன்

கையிலுள்ள வேதத்தை விரித்து ஒவ்வொரு சொல்லிற்கும் பொருள் கூறவில்லையோ அவ்வாறே அவர் குருந்தமரத் தடியில் எழுந்தபோதும் மணிவாசகப் பெருமானுக்குச் சிவஞான போதத்திலுள்ள பன்னிரண்டு சூத்திரங்களையும் விரித்துப் பொருள் கூறவில்லை. ஆதலால் அவர் திருக்கையிலிருந்த திருவேடு ஸ்ரீ மெய்கண்டார் இயற்றிய நூலிற்கு முதலூரென்று கொள்ளப் போதிய சான்றில்லை. எவ்வாறாயினும் அது இரொளரவப் பகுதியென்று கொள்ளுதற்குப் பிரமாணம் யாது மின்மை யறிக. இதுகாறும் கூறியவற்றால் திருக்கையைய பரம்பரையில் வந்த ஞான நெறியினை ஆசிரியர் மெய்கண்டார் உணரப்பெற்றுச் சிவஞானபோத நூலினை முதன்முதலில் இயற்றியருளினாரென்பதும், அவர் காலத்திலும் ஏனைச் சந்தான ஆசாரியர் காலத்திலும் அது மொழிபெயர்ப்பு நூல் என்ற கொள்கை ஏற்படவில்லையென்பதும், அவர்கள் காலத்திற்குப் பின்னே வடமொழியிற் சிவஞானபோதம் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட தென்பதும், அதற்கு அவ்வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தின் இறுதிச் சுலோகத்தின் இறுதி யடியே தக்க சான்றாகுமென்பதும், சிவஞானபோத நூலே திருக்கையிலிருந்து வந்ததென்று கோடல் உமாபதிசிவாசாரியர் கூறிய நூன்மாபொடு முரண்படு மென்பதும், அக்கொள்கையை ஒருவாறு வலியுறுத்தும். சிவஞானபோதத்துச் சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுட்கள் எழுந்தபின்னையே இரொளரவாகமப் பகுதியொன்று வடமொழிச் சிவஞான போதத்தைத் தன்னகத்துக் கொள்ளும் வண்ணம் ஏற்பட்டிருத்தல் கூடுமென்பதும், அந்த இரொளரவத்தைத் தழுவி ய சிவாக்கிரயோகிகள் காலந்தொட்டே ஸ்ரீ மெய்கண்டாரது சிவஞானபோதம் மொழிபெயர்ப்பென்ற பொய்க் கொள்கை உறுதிப்பட்டதென்பதும், அதற்குப்பின்னே வந்த கடவுண்மாழுனி முதலியோர்

அக் கொள்கையை ஒருவாறு தழுவினரென்பதும், பின்னர்ச் சிவஞான பாடியத்திலே அது இடம் பெற்றுத் தமிழ் மக்களால் அதற்குப் பின்னே சிலகாலத்திற்கு முன்வரை நம்பப்பட்டதென்பதும் உய்த்துணரப்படும்.

தமிழ்ச் சிவஞானபோதம் முதலான லன்று என்ற தப்புக்கொள்கையை நிலைநாட்ட முன்வந்தாருள் மிக்க ஊக்கங்காட்டினவர் காலஞ்சென்ற யாழ்ப்பாணம் திருவாளர் சபாரத்ன முதலியார் என்பார். அவர் கூறும் முதற்காரணம் அந்நூல் மொழிபெயர்ப்பென்ற கொள்கை பரம்பரைக் கொள்கை என்பதே. முன்னுள்ள உண்மையை மறைத்துப் பின் ஏற்பட்ட கொள்கையைப் பரம்பரைக் கொள்கையென்று கூறுவது சைவப் பெருநெறிக்கு இடையூறு விளைவிக்கச் சில நூற்றாண்டுகட்கு முன் எழுந்த ஏகான்மவாதத்தைக் கைக்கொண்ட நம்மவரிற் சிலர் அவ்வேகான்மவாதமே பரம்பரைச் சமயமென்றும் சைவசித்தாந்தம் நேற்றுவந்ததென்றும் குழறுவதை யொக்கும். இது சரித்திர வாராய்ச்சியின்மையான் வந்த இழுக்கு. சந்தான குரவருள் இறுதியில் நின்ற ஸ்ரீ உமாபதிசிவத்தின் காலத்தே சிவஞானபோதம் மொழிபெயர்ப்பு என்ற கொள்கை கிடையாது என்று மேலே காட்டினோம். அதற்குப்பின் ஏற்பட்ட கொள்கையைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தார் கைப்பற்றிக் கொண்டால் அது எவ்வாறு பரம்பரைக் கொள்கையாகும்?

இனி, முதலியார் அகச்சாட்சியத்தைப் பற்றிப் பேசுவதாக முன் வந்து, 'மலர்தலையுலகின்' என்று தொடங்குஞ்செய்யுளில் "நந்திமுனி கணத்தளித்த உயர் சிவஞானபோத முரைத்தோன்" என்ற வாக்கியத்தையும் மற்றோரிடத்தில் 'நந்தி யளித்த ஞானநூல்' என்ற வாக்கியத்தையும்

எடுத்துக் காட்டுகின்றார். அவ்வாக்கியங்கள் உமாபதிசிவா சாரியர் காலத்திற்குப் பிற்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்று முன்னே காட்டப்பட்டது. அவைகளுள் ஸ்ரீ மெய்கண்டார் நூல் வடநூலின் மொழிபெயர்ப்பு என்று காட்டுவதற்குச் சொல்லில்லை. நந்தி சொன்ன நூலென்று கேட்டவுடனே அது வடமொழியிற்றா னிருக்கவேண்டு மென்றும், 'உரைத்தார்' என்றதற்கு மொழிபெயர்த்தார் என்பது பொருளென்றுங் கூறுவது மிகத்தவறாகும். நந்திபெருமான் கூறியதை மெய்கண்டார் 'உரைத்தார்' என்ற விடத்து இருவரும் அச்செய்யுளின்படி வெவ்வேறு மொழியில் பேசினார்கள் என்று கருதுகிறவர்கள் சதாசிவமூர்த்தியிடத்திலிருந்து ஆகமங்களை அனந்ததேவர் கேட்டு ஸ்ரீ கண்டருத்திரர்க்குரைப்ப, ஸ்ரீகண்டர் கணங்கட்கும் முனிவருக்கும் அவற்றை அளித்தபோது அனந்தர் பேசிய மொழி வேறு, ஸ்ரீ கண்டருத்திரர் பேசிய மொழி வேறு, முனிவருந்தேவரும் வழங்கிய மொழி வேறு, என்று கூறுது எல்லாரும் வடமொழியிலேதான் பேசினார்கள் என்று கொள்ளுவதெப்படி? வடமொழியிலே ஆகம மிருத்தலினாலே அங்ஙனங் கூறலாமென்றால், தமிழிலே சிவஞானபோத மிருத்தலினாலே, நந்திபெருமானும் தமிழிலேயே பேசினாரென்று ஏன் கூறக்கூடாது? வடமொழியிலுஞ் சிவஞானபோதம் இருக்கிறதென்றால் அது தமிழினின்று மொழி பெயர்த்ததென்று சரித்திரவாராய்ச்சியால் மேலே விளக்கப்பட்டது. தமிழிலுள்ள ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன் முதலிய நூல்களை வடமொழியில் மொழிபெயர்த்தவர் தமது மூலத்தைக் கூறுதுவிட்டால் ஆத்திசூடியுங் கொன்றைவேந்தனுமே மொழிபெயர்ப்பு நூலாமென்று குருட்டு நம்பிக்கையுள்ள தமிழர் கூத்தாடுவதியல்பே. ஆனால் அது உண்மைக்கு விரோதமாமன்றோ? இவ்வாறுதான், கபடமும் அறிவு

முள்ள மக்கள் கபடமும் அறிவுமில்லாத மக்களைத் தமது வஞ்சனையால் எளிதில் வென்றுவிடுவார்கள். இச்சூழ்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தித் தொலைக்கவே சரித்திர வாராய்ச்சி முறை மிகவும் பயன்படுகின்றது.

முதலியாரது மூன்றாவது போலிக் காரணமென்ன வென்றால் சிவஞானபோதத்தில் வடசொற்கள் காணப்படுகின்றன என்பது. இது ஒரு காரணமாகுமா? அப்படியானால் வடசொற்கள் சிறுபான்மையுடைய தேவார திருவாசக முதலிய எல்லா நூல்களையுமே மொழிபெயர்ப்பு என்று கூறநேரும். முதலியாரைப் போன்ற தப்பு வழக்காளிகள் அத்தகைய கூற்றையும் நிலைநாட்ட முன்வருவார்கள். அவரைப்பற்றிப் பேசிப் பயனென்?

நான்காவது காரணம் மந்திரங்கள் வடமொழியிலுள்ளன. அவற்றையும் அவற்றின் கருத்தையும் சிவஞானபோதம் விளக்குதலால் சிவஞானபோதம் மொழிபெயர்ப்பு என்பதே. மேற்காட்டிய காரணம்போல் இதுவும் தள்ளத்தக்கதே. மந்திரமென்பதின் இயல்பே இன்னதென்று அறியாது, ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் முதலியோர் தமிழில் மந்திரமுண்டு என்று கூறிய உண்மையை மறியாது, தமிழானது மந்திரத்திற்குரிய மொழி யல்லவென்று தம் அறியாமையைப் புலப்படுத்தியதே நாம் அவர்பால் இரங்கத்தக்க செய்கையாம். மந்திரம் யாவும் தமிழ்க்கேயுரியன என்பதைப்பற்றிப் பிறிதோ ரிடத்திற் கூறப்பட்டது. ஈண்டு விரிவஞ்சி விடுக்கின்றும், அவர் கூறிய வண்ணமே அவை வடமொழியிலிருந்தாலும் அவற்றை விளக்குவான் புகுந்த ஆசிரியர் தமிழில் முதலனால் செய்ய வியலாது என்று யூகிப்பதெப்படி? ஏதாவது ஒரு மந்திர நூலின், மொழிபெயர்ப்பாகச் சிவஞானபோதத்தைக் கூற

முடியுமா? சிவாகமங்கள் பல மெய்கண்டார் நூலுக்கு முன்னிருந்தமையாலே அவற்றோடு ஒத்த கருத்தை யுடைய சிவஞானபோதத்தை அவற்றின் மொழிபெயர்ப்பு என்று எவ்வாறு கூறமுடியும்? ஆங்கிலத்தில் ஒருவர் இந்துதேச சரித்திரத்தை முதன்முதல் எழுதினால் அவர்கூறுஞ் செய்திகள் இந்திய நாட்டில் நிகழ்ந்தன எனலாமே யொழிய முதன்முதற் செய்யும் ஆங்கில சரித்திரத்திற்கு இந்திய நாட்டிலுள்ள வடமொழியில் மூலமிருக்க வேண்டுமென்று சொல்லுவதெவ்வாறு பொருந்தும்? ஆனால் முதலியாரது மனப்போக்குள்ளவர்கள் பின்னுள்ள யாவும் முன்னுள்ளவற்றின் மொழிப்பெயர்ப்பென்று கூறத்தொடங்குவார்கள். அங்கனமாயின் மொழிபெயர்ப்பு இலக்கணம் யாதுதானென்பது துணிய விடமில்லை. கண்ணனது கீதை மொழிபெயர்ப்பு கிறிஸ்துவின் மலைப்பிரசங்கமென்றும், வடமொழி நீதிசாரத்தின் மொழிபெயர்ப்பு தமிழ் ஆத்திதூடி, கொன்றை வேந்தன் முதலியவென்றும், கொராஸின் (Quoran) மொழிபெயர்ப்பு விவிலியநூல் (Bible) என்றும், திருவள்ளுவரின் மொழிபெயர்ப்பு உரோமாபுரியிலிருந்த மார்க்கஸ் அரீலியஸ் (Marcus Aurelius) என்பவர் கட்டுரையென்றுங் கூறவேண்டும்.

முதலியாரது திரிபுணர்ச்சி இதனோடும் நிற்கவில்லை. ஏனெனில், 'சிவஞானபோதத்தை இறைவன் ஆகமங்களுட்புகட்டி வைத்திலனேல் அது அவர் காரணணியத்திற்குப் பெருங்குறைவு நாட்டிவிடும்' என்று குமுறுகிறார். இவர் தேவார திருவாசகங்களுக்கு மூலநூல் ஒன்றினை வடமொழி வேதத்துள்ளே சிவபெருமான் புகுத்திவையாததற்கு அக்கடவுளைக் குறைகூறத் துணியாத காரணமென்றே விளங்கவில்லை. சிவஞானபோதக் கருத்துக்கள் தேவார திருவாசகத்துள்ளுங் காணப்படுகின்றன. கருத்

துக்கள் உலகில் நிலவுமாயின் அவற்றை நூலுள் வகுத்தமைத்த பெருமை கூட ஆசிரியர் மெய்கண்டார்க்கு உள்ளதென்று ஒப்புக்கொள்ள மனக்கோட்டமுடைய முதலிய யார்க்கு முடியாத தொன்றே. ஆகமத்தில் சிவஞான போதத்தைச் சிவபெருமான் அமைக்காவிட்டால் மொழி பெயர்ப்பு மாத்திரஞ் செய்ய ஆற்றலுடைய ஸ்ரீ மெய்கண்டார்தமது நூலியற்றத் திண்டாடித் திகைத்திருப்பர் போலும். இஃது எவ்வளவோர் அறியாமை! இப்படிப்பட்ட அபிப்பிராயங்கள் நகைத்தற்கிடந்தருமே யன்றிப் பிறிதென்னும்?

இனி, ஆசிரியர் ஸ்ரீ மெய்கண்டார் இருவகைப் பாச் செய்யுட்களாலும் உரைச்செய்யுளாலும் நூலியற்றினமையால் அது மொழி பெயர்ப்பா. மென்பது முதலியாருடைய அடுத்த போலிக் காரணமாகும். பல்வகை யாப்பானும் ஒரு நூல்செய்யப் படலாமென்பதற்குப் போதிய எடுத்துக்காட்டுக்கள் உள்ளன. உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள் என்பது ஒருவகைத் தமிழிலக்கிய விசேட மென்பதனை இவர் உணர்ந்திலர் போலும். இதனை ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமீ வேதாசலம் அவர்களும் நன்கு விளக்கி முதலியாரை மறுத்திருக்கின்றார்கள். சிலப்பதிகார முதலிய பெருங்காப்பியங்களையும் நால்வர் நான்மணி மாலை முதலிய பிரபந்தங்கையும் உற்று நோக்குவார் முதலியாரது போலிக்காரணத்தைத் தள்ளி ஒதுக்குவாரென்பது திண்ணம்.

சிவஞான சித்தியாருள் நூல் வழி கூறும் திருப்பாட்டைத் தமக்கு ஆதாரமாகப் பொருள் படுத்துகின்றார் முதலியார். அது தவறென்பதை முன்னே காட்டினோம். இவண் விரிக்கவேண்டிய தில்லை. அஃதன்றி எல்லா நூல்களும் 'அருமறை ஆகமத்தே அடங்கு' மென்று சொன்ன வாக்கியத்தை எடுத்துக்கொண்டு அதனாற் சிவஞான

போதமும் மொழி பெயர்ப்பே என்கின்றார். அருமறை யாக மங்களனைத்திற்கும் மூலநூல்கள் தமிழிலே இருந்தன வென்றும் அவையெல்லாம் உளவாதற்குக் காரணமாகிய ஓங்காரம் தமிழென்பதுங் கூறி அதனாலே சிவஞானபோதம் தமிழிலேயே யுள்ளது என்று பதில் விடுத்தலே முதலியார் கடாவிற்றகுத் தக்க விடையாகும்.

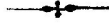
இறுதியாக, முதலியார் கூறுவதாவது தமிழிலே சிவஞானபோத மிருந்திருந்தால் மெய்கண்டார் காலத்திற்கு முன்னேயே அது தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒன்றாக விருக்க வேண்டுமென்கிறார். நந்தி பெருமான் கைலையிலுள்ளவர். அவரிடமிருந்து சிவஞானபோதம் மெய்கண்டதேவருக்கு வந்ததென்று விளக்குவான் தாம் எடுத்துக்காட்டிய மேற்போந்த செய்யுட்களை நம்புவாராயின், அந் நூல் நிலவுகத்திலே தமிழ் நாட்டிலே தமிழிலக்கியத்தோடு ஒன்றாயிருத்தல் வேண்டுமென்று குழறுவதற்கு என்ன நியாயம் புகல்வார்? இதனால் இவருக்குத் தாமெடுத்துக் காட்டிய செய்யுட்கள் கூறும் வரலாற்றில் நம்பிக்கையில்லை யென்பதே தெளிவாகும்.

தன் கண்ணிலே இருக்கின்ற உத்திரத்தை எடுக்க முயலாமல் அயலார் கண்ணிலேயுள்ள துரும்பைப் பார்த்து இரங்குவதுபோல அறியாமைபற்றி வந்த தமது அபிமானக் கொள்கையைக் கைவிடாது தமிழாராய்ச்சி வல்லோரைத் தூரபிமானிகளென்று முதலியார் இகழ்வது மிக அழகாயிருக்கிறது. ஆசிரியர் சிவாக்கிரயோகிகளது வாக்கியத்தையும் அவர்க்குப் பின்வந்த உரையாசிரியர்கள் கூறிய வாக்கியங்களையும் கடவுண்மா முனிவர் கூறியவற்றையும் காலஞ்சென்ற செந்திநாதய்யர் வசனத்தையும் பிரமாணமாக எடுத்துக்கொண்டு தம் கொள்கையை நாட்ட முயல்

கின்றார். அவற்றிற்கெல்லாம் முன்னமே விடை கூறினும். வடமொழியில் சிவஞானபோத மிருத்தலை ஒரு காரணமாகக் கூறுவது எட்டுணையும் பொருந்துவதன்றென்பதையும் முதற்கண் காட்டினும். இதுகாறும் கூறியவாற்றால் சபாரத்தின முதலியார் எடுத்துக்கூறிய காரணங்கள் யாவும் அவரது கொள்கையை நிலை நாட்டும் வலியுடையன வல்லவென்பது போதரும். ஈண்டுக் கூறியன யாவும் முதலியாரோடு ஒத்த கொள்கையையுடைய திருவாளர் பொ. முத்தைய பிள்ளை யவர்கள் விடுத்த போலிக் காரணங்களை யுங் கண்டித் தொதுக்கப் பயன்படும்.

சைவசித்தாந்த விளக்கம்

சைவசித்தாந்த நூல்களைக் கற்பதற்குமுன் அச்சமய சரித்திரத்தையும் அதன் அடிப்பட்ட கொள்கையாகிய முப்பொருள் உண்மையையும் சுருக்கமாய் அறிந்து கொள்ளுதல் நலம் பயக்குமாதலின் ஈண்டு அவற்றைச் சுருக்கிக் கூறலுற்றும்.

சைவசித்தாந்தக் கொள்கையானது தமிழரது பேரறிவின் சிறந்த பயனென்று திருவாசகத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த காலஞ்சென்ற போப்பையர் கூறியுள்ளார். இக்கருத்தைக் கனம் கௌடி என்னும் பாதிரியாரும் விரிவாக எடுத்து விளக்கியுள்ளார். அவர் சொல்லுவதாவது: 'இக்கொள்கையானது தென்மை நயம் பல அமையப்பெற்றுள்ளது. சமயக்கருத்தில் மிகப்பழமையான யாவும் தென்னிந்தியாவில் இச்சமயத்திற்குத்தான் உரித்தானவை. இதுவே தமிழ் மக்களின் பண்டைச் சமயமாகும். ஏனைய வெல்லாம் பின்வந்தனவாகவும் பிறசமயத்திற்குரியனவாகவும் காணப்படுகின்றன. அணிபெற அமைந்த சமயமாயும் நம்பிக்கைக்கும் நல்வாழ்க்கைக்கும் எடுத்துக் காட்டாகவும் இருப்பதில் சைவசித்தாந்தமே தென்னிந்தியாவில் உள்ள சமயங்களின் யாவற்றிலும் சிறந்ததாகும். இந்தியா முழுவதிலுங்கூட சைவசித்தாந்தமே இந்தியர் நினைவின் சீர்மைக்கும் உயர்தர வாழ்க்கைக்கும் எல்லையாகும் பெருமைபடைத்ததென்று கூறுதல் தவறாகாது' என்பதே.

தற்கால ஆராய்ச்சியினாலே விளங்குவது யாதெனில் இந்திய நாட்டில் வடக்கிலும் தெற்கிலும் பற்பல காலங்களில் தக்க பக்குவமுடையார்க்கு உண்மை நெறியைப் பெரியோர்கள் போதித்துள்ளார்களென்பதும், வடமொழிவேதம் தோன்றுவதற்கு முன்னேயே தென்னாட்டிலே முக்காலமு மறியவல்ல பெரியோர்கள் உலக அமைப்பைப் பற்றியும் உலகத்திற்கு அப்பாற்பட்ட அறிவுப் பொருள்களைப்பற்றியும் உயர்ந்த தத்துவக் கொள்கையைத் தக்க மாணவர்க்கு அறிவுறுத்தி வந்தார்கள் என்பதும் அறியக்கிடப்பன. முதன் முதலிலே நான்கு முனிவர்களுக்கு நான்கு மறைகளையும் அதற்குப் பின்பு ஐந்து முனிவர்களுக்கு இருபத்தெட்டு ஆகமங்களாகிய அறிவனூல்களையும் கடவுள் அறிவுறுத்தினதாக ஊகிப்பதற்கு இடமிருக்கின்றது. அறிவனூலே ஆகமமென்ப படுமென்பது மணிமேகலையிலுங்கூறப்பட்டது. 'ஆகமமென்பது அறிவனூலால் போகபுவனமுண்டெனப் புலங்கொளல்' என்பது காண்க. இவ்வறிவரது கடவுட் கொள்கையானது இமயமலையிலிருந்து குமரிமுனை வரையிலும், அதன் பகுதி எகிப்து, ஆசிரியா முதலிய புறநாடுகளிலும், பண்டைக் காலத்திற் பரவியிருந்தது. வடநாட்டில் ஆங்காங்கு அரசு செலுத்தின தமிழரசர்களும் குறுநில மன்னரும் இதனை நன்குணர்ந்திருந்தார்கள். வடமேற்குத் திசையிலிருந்து ஆரியர் இந்தியாவிற்குடியேறிப் பன்னாட் சென்றபின்பு, அவர்களுக்குக் குருக்களாயிருந்த பிராமணருட் சிலர் இக்கொள்கையினை ஆண்டிருந்த தமிழ் மன்னர்பால் கேட்டுணர்ந்தனர். சாந்தோக்கிய உபநிடதத்திலே பரம்பரையாக அக்கினி காரியம் செய்து வந்த நான்கு பிராமணர் ஓர் அரசனிடஞ்சென்று உண்மைஞானம் உணர்த்த வேண்டுமென்று குறையிரந்த காலே அவ்வரசன் வியப்பெய்தி பிராமணர் ஒருவருக்கும் இந்தஞானம்

இதுவரை சென்றதில்லையே யென்று கூறிப்பின் அவர்கள் தகுதிக்கேற்ற முறையில் அவர்களுக்கு உண்மையை அறிவுறுத்தினான் என்ற சரித்திரமானது இதற்குச் சான்று பகரும். நாளடைவில் வடமொழி வேதப்பாட்டுக்கள் சிலவற்றிலும் உபநிடதங்கள் சிலவற்றிலும் சைவக்கருத்துக்கள் புகுந்ததனோடு அறிவனூலின் கருத்துக்களைத் தழுவிய பெரு நூல்களாக வடமொழித் தந்திரங்களும் ஏற்பட்டன. இச்செய்தி சரித்திரசம்பந்தமாக மிகமுக்கியமானது. ஏனெனில் தென்னாட்டிலே கடல் வெள்ளப்பெருக்கு இருமுறை ஏற்பட்டுத் தென்மருதையும் வால்மீகி முனிவரால் போற்றப் பெற்றதாய்ப் பொன் வாயில்களை யுடைத்தாயிருந்த கபாடபுரம் என்னும் ஊரும் நீருள் மூழ்கிப்போன காலத்து அங்கே சேர்த்து வைத்திருந்த பல்கலைத் துறை நூல்கள் யாவும் அழிந்துபோகவும் வடமொழியிலுள்ள தந்திரங்களிலேதான் தமிழ் அறிவர்களது கடவுட் கொள்கையானது வடமொழியாளர் செய்த மாறுதலோடு காணப்படுவதாயிற்று. தமிழிலே தொல்காப்பியமும் திருவள்ளுவர் நூலுமே பண்டைத் தமிழரது கடவுட்கொள்கையைப் பொதுவாக வற்புறுத்தி நிற்கின்றன. சங்ககாலத்திற்குப் பின் திருமுலமா முனிவராலும் பிற சித்தர்களாலும் சிந்தர் நூல்கள் ஏற்பட்டன. அவைகளிலே சமயக் கருத்துக்களைக் குறிப்பதற்கு வடமொழித் தந்திரச் சொற்கள் வழங்குவனவாயின. அக்காலந்தொட்டு வடமொழி உபநிடதங்களும் ஆகமங்களுமே சித்தாந்தத்திற்கு மூலநூலென்று தமிழ் மக்கள் கருதுவாராயினர். வடநூல்களிலே பலபல மதத்தாரின் கொள்கைகள் எழுந்து நிலவியதனால் அவற்றை யெல்லாம் மறுத்து முடிந்த முடிபைக்கூறும் சைவக் கொள்கை சைவசித்தாந்தமென்ப பெயர் பெறுவதாயிற்று. சித்தாந்தமென்பது சித்தர்கள் நூல் முடிபென்று

கூறுவாருமுள். பண்டை அறிவர் காலத்தே தமிழரது கடவுட் கொள்கைக்குத் திருநெறி யென்றும், சிவநெறி யென்றும், ஒருநெறி யென்றும், பெருநெறி யென்றும் பெயர்கள் வழங்கின. திருஞான சம்பந்தர் தம்முடைய முதலறிருப்பதிகத்தின் திருக்கடைக் காப்பில் 'திருநெறிய தமிழ் என்றது காண்க. கடவுளுக்குச் சிறந்த தமிழ்ப்பெயரானன்மை, நேர்மை, தூய்மை, மங்கலம் என்ற பல பொருளுடைய 'சிவம்' என்ற சொல் வடமொழியிற் புகுந்தபின் அச்சொல்லினின்று 'சைவம்' என்ற சொல் எழுவதயிற்று. எல்லா மதத்திற்கும் மேற்பட்ட முடிபை யுடையது என்று குறித்தற்குச் 'சித்தாந்தம்' என்ற சொல் அனேடு சேர்க்கப்பட்டது.

சைவ சமயாசாரியர்களாகிய நால்வரும் சித்தாந்த உண்மைகளைத் தங்களது உயர்ந்த அருட்பாடல்களினதமது அனுபவப் பயனாக அமைத்துவைத்த காலம் ஒன்றாவது நூற்றாண்டோடு முடிவாகின்றது. அக்காலத்துக்கு முன்னேயும் பின்னேயும் திருமுல்ர் மந்திரம், திருவுந்தியார், ஞானமீர்தம், திருக்களிற்றுப்படியார் என்னும் நூல்கள் சாத்திரமுறையில் உண்மை யுணர்த்தின. மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் வந்த வரலாறு முன்னே கூறப்பட்டது. வடமொழிச் சிவஞான போதத்திற்குச் சூரியனார் கோயில் ஆதீனத் தலைவராயிருந்த ஆசிரியர் சிவாக்கிரயோகிகளால் வடமொழியிலே பாடியம் ஏற்பட்டுள்ளது. பின் வரலாற்றை விரிக்க வேண்டியதில்லை. இனி, சித்தாந்தக் கொள்கையைப்பற்றி ஆராய்ச்சி நிகழ்த்தற்குரியது.

சிவஞானசித்தியார் முதலிய சைவசித்தாந்த நூல்களிலே புறப்புறம், புறம், அகப்புறம், அகம் என்னும் நான்கு பெரும்பகுதிகளாகச் சித்தாந்த மொழிந்த ஏனைச் சமயங்

கள் வகுக்கப்பட்டன. அவற்றைப்பற்றிய விபரம் முன்னே கூறப்பட்டுள்ளது. தந்திர சம்பந்தமுடைய அறுசமயங்களாகிய கணபதி மதம், குமார மதம், தூரிய மதம், சத்தி மதம், வைணவ மதம் முதலியன வழிபடு நெறிகளைச் குறிப்பனவே யொழியத் தத்துவக் கொள்கையிற் சித்தாந்தத்திற்கு வேறுபட்டவையல்ல. தத்துவங்களுள் ஒவ்வொன்றினை முடிபாகக் கூறும் வேற்றுமை காரணமாகச் சித்தாந்தம், வேதாந்தம், போதாந்தம், நாதாந்தம், யோகாந்தம், கலாந்தம் என்று ஆறு அந்தங்கள் திருமூலமா முனிவரால் கூறப்பட்டுள்ளன. அவையெல்லாங் சைவத்தின் உட்பகுதிகளே. இனி, சைவசித்தாந்தக் கொள்கை ஆயற்பாலது.

“வேதத்தி னந்தமு மிக்கசித் தாந்தமு
நாதத்தி னந்தமு நற்போத வந்தமும்
ஓதத் தகுமெட்டி யோகாந்த வந்தமும்
ஆதிக்க லாந்தமு மாறந்த மாமே” (திருமூலர்.)

காணப்படுகின்ற உலகத்திலுள்ள பொருளையெல்லாம் அறிவுடையனவென்றும் அறிவில்லாதனவென்றும் இரு பெரும் பிரிவாக வகுக்கலாம். அறிவுடையனவற்றைச் சிந்து என்றும் அறிவில்லாதனவற்றைச் சடம் அல்லது அசிந்து என்றுங் கூறுவர். உயிர்களும் கடவுளும் முதற்பகுதியினர், ஆகவே கடவுள், உயிர், உயிரில் பொருள் என்ற மூன்றினது இயல்பையும் தொடர்பையும் பற்றியே தத்துவ நூல்கள் யாவும் எடுத்துப் பேசுவனவாகும்.

‘உயிர்களது அனுபவத்திற்குட்பட்ட சட உலகமானது மண், புனல், அனல், காற்று என்கின்ற நான்கு தத்துவங்களுள் அடங்கும். ஆதலால் இவையே உண்மையில் உள்ள பொருளாகும். இவற்றிற்கு வேறு பொருளில்லை. இவற்றின் கூட்டுறவினாலே ஆறிவொன்று

தோன்றி உடம்பில் இலங்குகின்றது. அஃதே உயிர். அது வெற்றிலை, பாக்கு, சுண்ணாம்பு என்கின்ற மூன்றுங் கலந்த வுடன் முன்னில்லாத சிவப்பு நிறம் உண்டாவதுபோல, நாற்பூதக் கூட்டுறவால் எழுவது உயிர் என்று உலோகாயதர் கூறினர். இந்தக் கொள்கைக்குத் தக்கவாறு மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை உலகத்தில் செம்மைப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்பதே அவர் கொள்கை. உழவு, வாணிகம், கைத்தொழில் முதலிய நன்றாக நடைபெறவும் அரசாங்கச் செய்திகள் செவ்வையாக நிழவும் ஐம்பொறி வாயிலாகப் பெறுமின்பத்தை நாடவும் மக்கள் முயல வேண்டுமென்பதே உலோகாயதரது சமய நெறியாகும். உலோகாயதருள் ஆராய்ச்சியுடைய ஒரு சாரார் ஐம்புலன்களே ஆன்மா என்றனர். மற்றொரு சாரார் கூறியதாவது: 'பொறிகள் வாயிலாக அறிவைப் பெறுவதற்குப் பிராணனது இயக்கம் செம்மையாக இருக்கவேண்டும். ஆதலால் பிராணனே ஆன்மா' என்பதே. இன்னொரு வகையார் மனம் என்பது ஐம்புல அறிவு ஒருமைப்படுவதற்கு ஏதுவாமாதலால் அஃதே ஆன்மா என்றனர்.

இத்தகையாரினும் சிறிது ஆராய்ச்சி மிக்கவர் புத்தமதத்தினராவர். அவர்கள் கணம்தோறும் தோன்றி மறைகின்ற உணர்ச்சிகளின் தொகுதியே ஆன்மா என்றனர். ஒரு கணத்தில் தோன்றும் உணர்ச்சிக்கும் அதற்குமுன் தோன்றிய உணர்ச்சிக்கும் உள்ள தொடர்பே நினைவு எனப்படும். இவ்வுணர்ச்சிகளின் தொடர்பு அற்றால், அற்ற இடமே வீடாகும் என்பது புத்தக் கொள்கையாகும். புத்தர்களில் ஒருசாரார் அறிவு அழிந்து போதலே முத்தி என்பர். அறிவிலேயே உலகம் உள்ளதென்றும் அறிவுதோன்றியழியுங்கால், காட்சிப்புலனுக்கு அகப்பட்டுள்ள உலகமும்

தோன்றி அழியும் என்றும் கூறும் கொள்கை புத்தர்களால் முதன்முதலில் ஏற்பட்டது. கணம் தோறும் அறிவு புதிதாகத் தோன்றுகின்றது என்பது அவர்கள் கொள்கை.

புத்தர்கள் நான்கு வகையார் ஆவார். தம் ஆசிரியரது போதனையை வெவ்வேறு விதமாகப் பொருள்படுத்திய படியால் வெவ்வேறு பிரிவுகள் அம்மதத்தில் ஏற்படுவனவாயின. மாந்தியிகர் என்பவர் உலகத்திலுள்ள பொருள்கள் யாவும் உள்ளனவாகத் தோற்றுதல் பொய்யென்றும் உண்மையில் ஒன்றும் இல்லையென்றும் கூறுகின்றனர். அவர்கள் கூறுவதாவது: 'உள்ளது அழியாது, இல்லது தோன்றாது. ஆதலால் தோன்றுகிற பொருள்கள் யாவும் மறைகின்ற பொருள்கள் யாவும் உண்மையில் உள்ளனவல்ல' என்பதே.

யோகாசாரர் என்னும் புத்த வகுப்பினர் எல்லாம் உணர்வதற்குக் காரணமாகிய அறிவு உண்மையில் இல்லையென்பது தவறென்றும், தோன்றுகின்ற வெளி உலகம் உள்ளத்தின் கற்பனையாமென்றும் கூறுகின்றார்கள். இன்னொரு சாரார் அறிவுபோல வெளி உலகமும் உண்மையில் உள்ளதே எனினும், வெளியுலகம் நேரே பார்க்கப்படுவதன்று என்பர். வெளியுலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு பொருளும், நமது அறிவில் தட்டி, தன்னுடைய நினைவை அறிவின் கண் அமைத்துவிட்டு மறைந்து விடுகிறதென்றும், அறிவில் அமைந்து கிடக்கும் அதன் படமே நேரே அறியப்படுகிறதென்றும் கூறுகின்றார்கள். இவர்கள் வெளியுலகம் மண், புனல், அனல், காற்று என்னும் நால்வகை அணுக்களாலாயது என்ற கொள்கையுடையவர்கள். இன்னொரு சாரார் வெளியுலகமே நேரே பார்க்கப்படுகின்றதென்ற கொள்கையுடையவர்கள்.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால் நான்கு பூதங்கள் மாத்திரம் உண்டென்று கூறுகின்ற உலோகாயதர்களைப் பார்க்கிலும் அறிவு உண்டென்று கொண்ட புத்தர் ஒருபடி மேற்சென்றவர்கள். ஆனால் அவ்வறிவினை யுடைய ஓர் உயிர் உண்டென்று அவர்கள் தெளிவாகக் காணவில்லை. அறிவென்பது பலபொருளையும் உணரும் உயிரினது ஆற்றல் என்பதனை அவர்கள் அறிந்திலர். ஆனால் சமணர்கள் ஐம்பூதங்கள் உளவென்றும் அவற்றிற்கு வேறு உயிரென்பது உண்டென்றும் நம்பினார்கள். எனினும் உலகத்தைப் படைக்கின்ற கடவுள் ஒருவர் உண்டென்று அவர்கள் கொள்ளவில்லை. உயிர்களுள் முதன்முதல் நற்கதி எய்திய ஓர் ஆன்மாவையே கடவுள் என்றனர். வெளியுலகம் அணுக்களாலாயது என்ற கொள்கை அவர்களுக்கு ஒப்பானதே. நன்முயற்சியினாலே பிறவியற்றபின் உயிரானது வானில் அமர்ந்திருக்கும் என்றும் அல்லது வானில் மேல்நோக்கிச் செல்லும் என்றும் அவர்கள் கருதினார்கள். சமணர்கள் பொருள்களை உளவென்றும் இலவென்றும் சொல்லொணாத தென்றும் உடன்பாட்டையும் எதிர்மறையையும் இயைத்து முரண்படக் கூறும் அநேகாந்தவாதமென்னும் கொள்கையைச் சிறப்பாக உடையவர்கள்.

இதுவரை கூறிய மதங்கள் புறப்புறத்தின் பாலதாகும். புறச்சமயங்கள் வைதிகப் பக்கத்தைச் சார்ந்தன. அவற்றுள் மீமாம்ச மதமானது வேதம் அநாதி யென்றும் அதில் விதித்தனவே உண்மையென்றும் கூறும் கொள்கையுடையது. வேதத்தின் விதிவாக்கியங்களின் வைத்து உயிரும் உலகமும் உள் பொருளே என்று மீமாம்சகர் கருதுவாராயினர். வைசேடிகம், நியாயம் என்பன கடவுள் உண்டென்று கொண்ட மதங்கள். ஆனால் அணுத்தன்மையுடைய மனத்தின் சம்பந்த மில்லாமல் ஆன்மாவிற்கு அறி

வில்லை என்பது அவைகளின் கருத்து. மனமானது ஒடுங்கிய விடத்து ஆன்மா இன்பத் துன்ப வுணர்ச்சியின்றிக் கல்லைப்போலக் கிடப்பதே முத்தி என்ற கொள்கையும் இவற்றிற் காணப்படும், உலகம் அணுக்களாலாயது என்ற கொள்கை இம்மதங்களுக்குப் பொதுவானதே. பரமானுக்கள் இவ்விரண்டாகச் செல்லுகின்றன வென்பதும் அணுக்களின் இயக்கம் கடவுளால் நிகழ்கின்றதென்பதும் அவைகளின் சிறப்புக் கொள்கையாகும்.

இனி, கபிலரார் செய்யப்பட்ட சாங்கிய நூலானது உலக அமைப்பை மேற்கூறிய மதங்களைப்பார்க்கிலும் நுட்பமாக ஆராய்ச்சி செய்து முடிவு கட்டியுள்ளது. சடப்பொருள் யாவும் ஆகாயத்தின் றன்மை அடைந்தபொழுது தோற்றமும் பழுவும் இல்லாதனவாகின்றன. ஆகாயத்தின் நுட்பமும் ஏனைப் பூதங்களின் நுட்பமும் தன்மாத்திரைகள்; அவைகள் தாமச, அகங்கார மென்னும் நுண்ணிய சடப்பகுதியினின்றும் வந்தவைகள். தொழில் செய்தற்கேதுவாகிய சடப்பகுதிகள் கன்மேந்திரியங்கள்; இராசந அகங்காரத்தினின்றும் வந்தவைகள். ஐம்பொறிகட்கு மூலமாகிய சடப்பகுதியும் மனமும் சாத்துவிக அகங்காரத்தினின்றும் வந்தவை. மூவகை அகங்காரமும் மூவகைக் குணத்ததுவத்தினின்றும் வந்தவை. இக் குணத்ததுவம் மூலப்பிரகிருதி என்னும் சடப்பகுதியினின்றும் வந்தது. ஆதலால் சடமாகிய உலகத்திற்குக் காரணம் மூலப்பிரகிருதி என்பது சாங்கியக் கொள்கையாகும், அவர்கள் கருத்தின்படி, ஆன்மா அறிவு மாத்திரையாய் விளங்குவதென்றும் மூலப்பிரகிருதியின் தொடர்பினாலேயே இன்பத் துன்பங்களை நுகர்கின்ற தென்றும் மூலப்பிரகிருதியின் வேறுக நிற்கும் தன்னியல்பை அது உணர்வதே முத்தியென்றும் கொள்ளப்படும். சாங்கிய நூலிற் கூறிய கருத்துக்களைத்

தழுவி, உயிர்களுக்கு அறிவை விளக்குகின்ற கடவுள் ஒருவர் உண்டென்ற கொள்கையை நிலை நாட்டுவது யோகமதமாகும். இதற்குரிய நூலியற்றியவர் பதஞ்சலி முனிவர். யோகமதத்தைப் பற்றிய யோக சூத்திரமானது எட்டுவகை யோகத்தையும் விரித்துக் கூறி அவற்றை நன்கு பழகுவதால் முத்தி யடையலாமென்று மொழிகின்றது.

புறப்புறச் சமயங்களும், புறச்சமயங்களும் சட உலகத்தை ஆராய்ந்து பார்த்ததில் அதற்கு மூலம் பிரகிருதி தத்துவமென்பதே முடிவாயிற்று. ஆன்மா உண்டென்பது சமண சமயத்திற்கும், வைதிக சமயங்களுக்கும் பொதுவான கொள்கையாகும். புறச்சமயங்களுள் தருக்க நியாய மதங்களும் யோகமதமுமே கடவுள் உண்டென்று கூறுவன. ஆனால் அவைகளில் கடவுள் உலகத்தோடு இரண்டறக் கலந்து நிற்கும் நிலை தெளிவாகக் கூறப்படவில்லை. தருக்கயோக மதங்களே மாத்துவாச்சாரியார் கொள்கைக்கு அடிப்படையானவை.

இனி, வைதிக மதங்களுள் பெரும்பான்மையாக இக்காலத்து வழங்கும் ஏகான்மவாதம் ஆராயற்பாலது. ஏகான்மவாதத்திற்கு நூல் செய்தவர் வியாசர் என்று ஆசிரியர் சிவஞானசுவாமிகளால் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அக்கொள்கையை இப்பொழுது நன்கு விளக்கும் நூல் சங்கரபாடிய மாம். சங்கராசாரியரது கொள்கை புத்தருள் யோகாசாரரது மதத்தையும், சாங்கிய யோக நூல்களின் கருத்துக்களையும் தழுவி ஏற்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. யோகாசாரமதமே வெளி உலகம் உண்மையில் இல்லை யென்றும் அது எண்ணத்தின் தோற்றமே யென்றும் முதலிற் கூறியது. சாங்கியமதம் ஆன்மா கட்டில்லாததென்றும் போக்குவரவு

அற்றதென்றும், பிரகிருதியின் சம்பந்தத்தினாலேயே இன்பத் துன்பங்களை நுகர்கின்ற தென்றும் பகர்ந்தது. யோக சமயம் அறிவிற்கு மூலமாகிய இறைவன் உண்டென்று கூறும். ஏகான்மவாதிகள் உலகம்பித்தையென்று கொண்டு சாங்கியர் கூறும் ஆன்மாவும், யோக சூத்திரத்திற் கூறிய கடவுளும் ஒன்றையெனக் கொண்டனர். ஆன்மா பலவா தலானும் கடவுள் ஒருவராதலானும், ஆன்மாவும் கடவுளும் ஒன்றென்ற கொள்கையை நிலைநாட்டும் பொருட்டுப் பொருள் ஒன்றையெனவும், அதன் பலவகைத் தோற்றங் களை ஆன்மா எனவும் கூறிச் சாங்கியயோகக் கொள்கை களை ஒன்றாக்கினர். ஆனால் இறைவனது பல்வகைத் தோற்றத்திற்குக் காரணம் கூறவேண்டியிருத்தலால் பிர கிருதியாகிய மாயையின் சம்பந்தத்தால் கடவுள் பல்வகைப் பட்ட ஆன்மா ஆயினர் என்ற கொள்கையை ஏற்படுத்தினர். மாயையென்பது சித்துப்பொருளா, சடப்பொருளா என்று கேட்டால் அதற்குத் தக்க விடை கிடையாது. மாயையைச் சித்து என்றால் அது கடவுளின் பகுதியாக முடியும். அதைச் சடமென்றால் சித்தாகிய கடவுளோடு அதற்குச் சம்பந்தம் எப்படி ஏற்பட்டதென்ற கேள்வி எழும். ஆதலால் அது இன்னதென்று சொல்ல முடியா தென்று (அநிர்வசனியம்) ஏகான்மவாதிகள் கூறுவா ராயினர்.

மேலும் மாயை என்ற ஒரு பொருள் உண்டென்று கொண்டால் கடவுள் ஒரு பொருள், மாயை ஒரு பொருள் என்று இரண்டு பொருள் கொள்ள வேண்டியவரும். அது ஒரே பொருள்தான் உண்மையில் உண்டு என்று கூறும் தங்கள் கொள்கைக்கு விரோதமாகும். ஒரே பொருள்தான் உண்டென்று கொள்வானென்றால், அது வேதத்துட் போந்த ஏகம், அத்துவிதம் என்ற இரண்டு சொற்களையும்

ஒரே பொருள் உணர் த்துவதாகக் கொண்டமையால் வந்த குற்றமாகும். ஏகம் என்றால் ஒன்று என்று பொருள், அத்துவிதம் என்றால் இரண்டல்லாத என்று பொருள். ஆகவே இரண்டு சொற்களும் வெவ்வேறு பொருளுடையன. அங்ஙனமாயின் இருசொற்களும் ஒரு பொருளுடையனவென்று கொள்வதற்குக் காரணம் யாதெனில் இரண்டில்லாமல் ஒன்றே என்ற இன்னொரு வாக்கியத்தின் பொருள் உணராமையேயாகும். இந்த வேதவாக்கியத்தின் பொருள் என்னவென்றால் கடவுள் இருவர் அல்ல, ஒருவர் என்பது, கடவுள் உலகத்தோடு அத்துவிதமா யிருக்கின்றாரென்றால் அவர் உலகத்தோடு இரண்டறக் கலந்து அதனை நடத்துகிறாரென்பதே கருத்து. அதற்கு அவ்வாறு பொருள் கொள்ளாமல் கடவுளே உலகமாயிருக்கிறாரென்று ஏகான்மவாதிகள் கொண்டனர்.

மாயை யென்பது வேறென்று கொண்டால் இரண்டு பொருளாமாதலினாலே கடவுள் மாயை வழியாகப் பிரதிபலிப்பதே உலகம் என்று கூறாமல், பால் தயிராவது போலக் கடவுள் உலகமானார் என்று ஏகான்மவாதிகளுள் ஒருசாரார் கூறுவாராயினர். அங்ஙனம் கடவுள் தான் உலகமானதை அறியாமையினாலே அவர்க்குப் பந்தம் ஏற்பட்டது. அவ்வறியாமை நீங்குவதே முத்தியடைதலாம் என்பதும் அவரது கொள்கை. கடவுள் உலகம் ஆனார் என்ற கொள்கை வைணவக் கொள்கையிலும், அகப்புறச் சமயங்களாகிய வாமம், வைரவ முதலிய சில சமயக் கொள்கைகளிலும் கலந்துள்ளது. கடவுள் விளையாட்டாக (லீலையால்) உலகமானாரென்று ஏகான்மவாதிகளுள் இன்னொருசாரார் கூறுவர். கடவுள், உலகம் தோன்றுவதற்கு மூலகாரணமாகிய நாதத்துவமே என்பாரும் ஒருவகையினராவர். ஆக ஏகான்மவாதிகள் நான்குவகையர். கடவுள்

மாயையில் பிரதிபலிக்கிறாரென்று சொல்லுகிறவர்கள் மாயவாதிகள். அவர் உலகமானார் என்று சொல்லுகிறவர்கள் பாற்கரியவாதிகள். அவர் லீலையால் அங்ஙனமாயினர் என்பவர் கிரீடப்பிரமவாதிகள். இறுதியில் நின்றவர் சத்தப் பிரமவாதிகள்.

இனி, பாஞ்சராத்திரி என்று சொல்லப்படும் வைணவர்கள் சாங்கியரைப்போலவே இருபத்துநான்கு தத்துவங்கள் சடவுலகத்திற்குக் காரண மென்று கொள்ளுகின்றார்கள். ஆனால் பாற்கரியவாதிகள் கூறுகின்றபடி, சித்தும் சடமும் ஆகிய உலகம் யாவும் கடவுளின் பரிணாமமே என்ற கொள்கை அவர்களது முக்கிய கருத்தாகும். கிறித்தவ, மகமதிய மதங்களும் ஆன்மாவும் கடவுளும் ஒன்றென்ற கொள்கையை யுடையனவாகலின் அவைகளும் தத்துவக் கொள்கை யளவில் வைணவம் அல்லது ஏகான்மவாதத்தின் சார்பாக உள்ளனவேயாம். மாத்துவாச்சாரியரது கொள்கையும் ஆரிய சமாஜத் தலைவரான ந்யானந்த சரசுவதி கொள்கையு மாத்திரமே பிறமதங்களுள், கடவுள் வேறு, ஆன்மாவேறு. என்ற கருத்துடையன. ஆனால், இரண்டும் அத்துவிதக் கொள்கையுடையனவல்ல. முத்தியிலக்கணம் கூறுமிடத்துச் சிவாத்துவித மென்னும் அகச் சமயமும் ஏகான்மவாதச் சார்புடையதே. வியாசர் செய்த பிரம சூத்திரத்திற்குச் சைவபாடியஞ் செய்த ஸூகண்டர் சிவாத்துவித மதத்தைச் சார்ந்தவர். ஆகவே துவிதம் கூறும் மதங்கள் தவிர, அத்துவிதம் கூறும் மதங்களுள் சைவசித்தாந்தம் ஒழிந்த பிற சமயங்கள் பலவும் ஏகான்மவாதத்துள் அடங்குகின்றன. வைதிகச் சார்பாகிய நூல்களையும் வேதாந்த சூத்திரபாடியங்களையும் பிரமாணமாகக் கொள்ளுஞ் சமயங்கள் ஏகான்மவாத முடிபையும் ஆகமச்

சார்பாகிய சமயங்கள் பெரும்பாலும் சைவசித்தாந்தத்தையும் தழுவி நிற்கின்றன.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால் ஏகான்மவாதத்தையும் சைவசித்தாந்தக் கொள்கையையும் ஒத்துப்பார்த்தால் சமயங்கள் பலவற்றையும் ஒத்துப்பார்த்ததின் பயனுண்டாம் என்பது தெளியப்படும். முதலில் ஏகான்மவாதக் கொள்கையை உற்றுநோக்குவோமாக.

பிரமம் ஒன்றே உண்மையில் உள்ளது என்று ஏகான்மவாதிகள் கூறுகின்றார்கள். அங்ஙனமாயின் மாயை என்பது உண்டா, இல்லையா என்ற கேள்வி எழுகின்றது. அது உண்டென்று கொண்டால் முடிவான பொருள்கள் இரண்டென்று கூறவேண்டியிருக்கும். அப்போது ஒன்றுதான் உண்டென்ற கொள்கை நிலையற்றுப்போம். மாயை இல்லையென்றால் உலகம் எப்படித் தோன்றிய தென்பதற்குக் காரணம் கூறமுடியாது.

மாயையானது சித்துப்பொருளா, சடப்பொருளா, என்ற கேள்வி எழும். சித்துப்பொருளாயின் பிரமத்தின் பகுதியாக அது அமைதல் வேண்டும். அங்ஙனமாயின் எல்லாக் கேட்டிற்குங் காரணமாய்க் கட்டுப்படுத்தும் மாயையானது கடவுளின் பகுதியாக அமைகின்றது. ஆகவே கடவுளிலேதான் நன்மையுந் தீமையும் இருப்பதாக முடியும். அப்போது கடவுள் தூய முதற்பொருள் என்று கூற முடியாது. மாயை சடமென்றால் அதன்வழியாகச் சித்துப்பொருள் எங்ஙனம் பிரதிபலித்து உயிர்களும் சடஉலகமுமாகப் பரிணமிக்கும்?

இனி மாயை யென்பதொன்றில்லையென்று கொண்டு கடவுளே அசித்தும் சித்துமாகிய உலகமாகப் பரிணமித்தார் என்று கொள்ளின் அவ் அசித்தும்சித்தும் தோன்று

வதற்கு அத்தகைய இரண்டுபகுதிகள் கடவுளிற் காணப் படுமா? கடவுளிடத்துள்ள அசித்துக்கும் சித்துக்கும் இடையில் எல்லையுண்டோ? இரண்டுங் கலந்துள்ள கடவுளைத் தூய அறிவுடைய பொருளே என்று எங்ஙனங் கொள்ளமுடியும்? இனி, அறிவுடைய உயிர்கள் உண்மையில் உள்ளனவல்ல என்று எப்படிக்கொள்ளலாம்? ஆன்மா கடவுளின் பிரதிபிம்பம் என்றால் கடவுளின் பிரதிபிம்பங்கள் அளவில்லாமலிருப்பதற்குக் காரண மென்ன? கடவுள் பிரதிபலித்தற்குத் தக்கபடி நீள அகல முடையவரா? ஆன்மாவே கடவுளென்றால் ஆன்மாவிற்குத் தீமை எப்படி வந்தது? கடவுள் கட்டுப்பட்டதால் ஆன்மா தீமையுடைத்தாயிற் றென்றால் கடவுள் எவ்வாறு கட்டுப்பட்டார்? கடவுள் இப்படிக்கட்டுப்படுவா ரென்றால் முத்தியினால் பயனென்ன? முத்தியென்பது வெறுந் தோற்றமாகவேதான் முடியுமன்றோ? மேலும் ஆன்மாக்கள் என்பது பொய்த் தோற்றமென்றால் யாருக்கு அவை பொய்த் தோற்றம்? ஆன்மாக்களாகிய நமக்கு நாமிருக்கிறதும் நம்முடைய அனுபவமுந்தானே பிற எல்லாவற்றிலும் உண்மையாக விளங்குகின்றன. உலகமென்பது நம்முடைய கருத்திலிருப்பது தவிர உண்மையில் இல்லை யென்றால் கடவுள் என்பது நம்முடைய கருத்தில்தானே இருக்கிறது, ஆகவே கடவுளென்பதும் பொய்யே. அப்படி யானால் நாமிருப்பது தான் நமக்கு உண்மையாக முடியும். ஆதலால் ஆன்மா பொய்யென்பது அறிவிற்கும் அனுபவத்திற்கும் பொருத்த மில்லாததா மன்றோ?

சித்துஞ் சடமுமாகிய உலகமென்பது கடவுள் முன்பாக இல்லையென்றால் கடவுளுக்கு உலகத் தோற்றமும் உண்மையு மின்னவாறிருக்கும் என்று பேசுவானேன்? இவை ஒருபுறமிருப்ப நமக்கு உண்மையில் நீங்க

வேண்டியது நம்முடைய துன்பம், நம்முடைய உலக வாழ்க்கையிலுண்டாகிய துன்பங்களைப் பொய்யென்று எப்படிச் சொல்ல முடியும், அவைகளைப் பொய்யென்றால் அது அவற்றை நீக்க வழி அறியாதார் கூறும் போலியுரையேயாமன்றோ? ஆகவே ஏகான்மவாதக் கொள்கையானது உலகத்தின் இலக்கணத்தையும் உயிரின் இலக்கணத்தையும் அவற்றிற்கும் கடவுளுக்கும் உள்ள தொடர்பையும் பற்றித் தெளிவுபட யாதொன்றையும் விளக்கும் திறமுடைய தல்லவென்பதும் அதன் கருத்துக்கள் அறிவிற்குக் குழப்பம் விளைப்பனவேயாமென்பதும் முடிந்தவாரும்.

ஏகான்மவாதக் கொள்கைகளில் சைவசித்தாந்தத்திற்கு நேர்ப்கையானது என்னவென்றால் சித்துக்கும் சடத்துக்குமுள்ள வேறுபாட்டைத் தெளிவுபடுத்தாமையும் சிறையின்கள் பலவற்றையும் கடவுளே என்று கூறுதலுமாம். இனி, சைவசித்தாந்தக் கொள்கையை ஆராய்ச்சி செய்யுமிடத்து முதற்கண் சடவுலகத்திற்கு மூலகாரணம் ஆராயற்பாலது. சைவசித்தாந்தத்திலே இயற்கையுலகத்தைத் துருவித்துருவி ஆய்ந்து அதன் மூலத்தைக் கண்ட முறையை வேறு எச்சமயத்திலும் காணாத லரிதென்றே கூறலாம். சாங்கியர்கள் மூலப்பிரகிருதியளவே உலகத்தை ஆய்ந்து பார்த்தனர். சைவர்கள் மூலப்பிரகிருதிக்கும் நுட்பமாக ஐந்து தத்துவங்கள் உள்ளனவென்றும் அவற்றுள் ஒன்றிலிருந்தே மூலப்பிரகிருதி வந்ததென்றும் தெரிந்தனர். அவ்வைந்து தத்துவத்துள் வித்தை, அராகம், கலை என்னும் மூன்றும் பொதுவாக ஆன்மாவிற்கு அறிவு, இச்சை, செயல்களை விளைக்குந் தன்மையன வாகும். ஏனைய இரண்டு தத்துவங்களும் உயிர்கள் விளைப்பயனை நுகரும் எல்லையினை யும் ஒழுங்கையும் குறிக்குந் தன்மையன.

அவை முறையே காலமென்றும், நியதியென்றும் பெயர் பெறும். இவ்வைந்து தத்துவங்களும் அசுத்தமாயையென்னும் தத்துவத்திலிருந்து வந்தன. அஃது அவ்வாறு பெயர் பெறுவதற்குக் காரணம் அதற்கும் நுட்பமாகச் சுத்தமாயை ஒன்றிருத்தலாலே. அசுத்தமாயை ஆன்மாக்களுக்கு மயக்கஞ் செய்யும் இயல்பிற்று. சுத்தமாயை மயக்கஞ்செய்யாதது. சுத்தமாயையும் ஐந்து பிரிவையுடைய தாய் ஆன்மாக்களுக்கு அறிவு விளங்கத்தக்க ஒலிமூலங்கட்கு இடமாயுள்ளது. அவ்வைந்து பகுதிகளாவன: சிவநத்துவம், சத்திநத்துவம், சதாசிவம், ஈசுரம், சுத்தவித்தை என்பன. மாயா என்ற சொல்லிற்கு ஏகான்மவாதிகள் கூறும் பொருள் வேறு, சித்தாந்திகள் கூறும் பொருள் வேறு. முன்னையோர் பொய்த்தோற்றம் என்ற பொருள் கொள்வர். பின்னையோர் தமிழ் முறைக்கேற்ப அச்சொல்லின் ஒவ்வொரு எழுத்திற்கும் பொருள் தனித்தனியே கொள்ளுவர். மா என்பது யாவும் ஒடுங்குதல் என்ற பொருளையுடையது; யா என்பது வருதல் என்ற பொருளைத் தரும். இவ்வாறு கொள்ளும் பொருளைத் தமிழிற்கு ஏற்ற வண்ணம் வேறுமுறையிலும் கொள்ளலாம். மாய், ஆ என்ற இரண்டு சொற்களின் பொருளே மாயை என்பதின் கருத்தை விளக்கும். மாய்தல், மறைதல் என்னும் பொருளையுடையது. ஆ என்பது ஆதல் என்னும் பொருளையுடையது. எல்லாம் ஒடுங்கி மீளவும் உளதாதற்கு முதற்காரணமானது மாயா என்பது. அதுவே மாயையெனத் திரிந்தது. அசுத்த மாயையும் சுத்தமாயையுமே சடவுலகம் யாவற்றிற்கும் அடிப்படையாக உள்ளன. மாயைகளினின்று தோன்றும் தத்துவங்கள் தமிழில் முதல் எனப்படும். 'முதல் முப்பத்தாறே' என்ற நிருமூலர் வாக்கியமுங் காண்க. நில முதல் மூலப்பகுதிவரை இருபத்துநான்கு தத்துவங்கள்

உள்ளன. வைதிகச் சார்பாய மதங்கள் யாவும் இவ்விரு பத்துநான்கு தத்துவங்களையே அறிவன. சிவாகமங்கள் இவற்றோடு பன்னிரண்டு தத்துவங்களை எடுத்துக்கூறும். இத் தத்துவங்களும் இவற்று லாகிய பொருள்களும் தொண்ணூற்றாறு ஆகும். அவை விரிப்பிற் பெருகும். ஒவ்வொரு தத்துவமும் ஆன்மாவின் சத்திகளை விளக்கவும் வெளிப்படுத்தவும் பயன்படுவதாகும். ஆன்மாவின் து மலத்தினின்று நீங்கித் தூய்மை அடைவதற்குத் தத்து வங்களின் உதவி வேண்டற்பாலது. கடவுள் தத்துவங்கள் எல்லாவற்றையுங் கடந்தவர். தம்பொருட்டு அவற்றை வேண்டுவரல்லர். உயிர்களின் பொருட்டுத் தத்துவங் களாகிய உலகைக் கடவுள் படைக்கின்றார். சடவுலகத்திற்கு மூலகாரணமாகிய மாயையும் சடமே. கடவுளிலிருந்து உலக முண்டாகிறதென்ற கொள்கை சைவசித்தாந்தத்திலில்லை. மாயை தன்னந்தனியாக உள்ள சடமூலமேயன்றிக் கட வுளின் பகுதியல்ல என்பதே சித்தாந்தக் கருத்து. ஆதலால் அசித்தின் இலக்கணத்தையும் சித்தின் இலக் கணத்தையும் மயக்கஞ்செய்யும் விபரீதக் கொள்கை இதன் கண் இல்லை.

இனி உயிர்களின் இயல்பைப்பற்றி ஆராய்வாம். உயிரின் இயல்பைச் சித்தாந்தம் தெளிவுபடக் கூறுவது போல வேறு எச்சமயமும் கூறுவதில்லை. புத்தர்கள் உணர்ச்சிகளின் சங்கிலித்தொடரே ஆன்மா என்கின் றார்கள். உணர்ச்சியாதல் உணர்ச்சிகளை ஒருமைப்படுத்திஞ் சத்தியாதல் அற்றுப்போதலே கடைசி முடிவு என்கின்றார்கள். இக்கொள்கை அறிவிற்குப் பொருத்த முள்ளதன்று. ஏனெனில் இருக்கிறதொன்று இல்லையாதல் எப்படி? கண்ணுக்குத் தெரிகின்றது தெரியாமல் மறைந்து போவதே தவிர சூனியமாவது யாங்ஙனம்? சமணர்கள்

அறிவுந் தொழிலுமுடைய உயிர்கள் பல என்று ஒப்புக் கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால், உயிர் முதலில் கட்டுப்பட்ட தென்றதை ஒப்புக்கொண்டு அது தனது முயற்சியினாலே கட்டினின்றும் விடுதியடையுமென்றும், முதலில் அங்ஙன மடைந்தோனே கடவுளாகவும் குருவாகவும் பின்னவர் களுக்கு வழிகாட்டுகின்ற நென்றும் கூறுகின்றார்கள். தானே கட்டினின்றும் நீங்கக்கூடிய ஆற்றல் உயிருக்கு இயல்பிலே இருக்குமாயின் அது கட்டிற்குள்ளாதல் யாங்ஙனம்? இனி வீடுபெற்ற உயிர் வானிலே மேன்மேற் செல்லுவது முத்தியென்று அவர்கள் கூறுமிடத்து, வீடு பெற்ற பின்னுங்கூட ஆகாசமாகிய பூதம் அதன் செலவிற்குத் துணையாக இருக்கவேண்டுமென்று முடிகின்றது. அங்ஙனமாயின் அசேதனப் பொருளாகிய அவ்வாகாசத் தின் தொடர்பை உயிர் எக்காலத்தும் நீக்கமுடியாததால் அது தன்னின்றானே சுயாதீனமுடையதென்று எவ்வாறு கூறமுடியும்? ஆதலால் அவர் கொள்கைப்படி சித் தாகிய உயிர் அசித்தின் ஒரு பகுதியினின்றாவது நீங்கா திருத்தலே முத்தியென்பதாகும். அது உயிர் தம்வய முடைய அறிவுப்பொருள் என்பதற்கு நேர் எதிரிடையான கொள்கை.

இச்சமயம் ஒருபுறமிருப்ப, வைதிக சமயங்கள் உயி ரைப்பற்றி என்ன சொல்லுகின்றதென்று பார்ப்போம்.

மீமாம்ச மதம் உயிர் இருக்கிறதென்று கூறுகின்றதே யொழிய அதன் இலக்கணத்தைத் தெளிவுபடுத்தவில்லை. தருக்க நியாய மதங்கள் அணுத்தன்மையாய மனமென் னும் அசேதனப்பொருள் உயிரைவிட்டு நீங்கினால் உயிர் கல்லைப்போலக் கிடக்கும் என்று கூறுகின்றன. சாங்கிய மதம் உயிர் அசைவற்ற அறிவுடைப்பொருள் என்கின்

றது. அங்ஙனமாயின் உயிருக்குக் கட்டு வீடு என்பதைப் பற்றிப் பேச இடமில்லை. யோகமதம், கடவுள் உண்டென்று கொள்ளினும் உயிரைப்பற்றிச் சாங்கியர் கூறுவதையே தழுவிக்கொள்வதுந் தவிர உடம்பிற்குரிய யோகப்பயிற்சியினாலே உயிர் முத்தியடையலாமென்று கூறுகின்றது. ஏகான்மவாதிகள் உயிருக்குங் கடவுட்கும் வேறுபாடு அறிவதில்லை. வைணவ சமயம் உயிரைக் கடவுளின் சார்பாகக் கூறி ஏகான்மவாதக் கொள்கையை யே சார்ந்திருக்கின்றது. மாத்துவர்கள் உயிர் வேறு, கடவுள் வேறு என்று கொள்ளினும் உயிரின் இயல்பை முற்றுமறியாமல் முக்குணங்களே அவற்றின் இயல்பென்றுகொண்டு இராசதம், தாமதமுடைய உயிர்கள் சாத்துவீக நிலையை ஒருநாளும் அடையமுடியாதென்ற கொள்கையை வற்புறுத்துகின்றது. தயானந்த சரசுவதி முதலியோர் உயிர் முத்தியடைந்த பிறகும் மீளவும் பிறக்கும் என்ற கொள்கையுடையவராகலின் உயிர்கள் இயல்பை நன்கறியாதவரே யாவர்.

இவையெல்லாம் இவ்வாறு கூறச் சைவசித்தாந்திகள் சொல்லுவ தென்னவென்றால் உயிர்கள் அறிவு, இச்சை, செயல் உடையனவாய் எண்ணிலாதவாய்க் கடவுளின் வேறாய்க் கடவுளின் ஆட்சிக்குட்பட்டனவாய்க் கடவுளால் திருத்தமுறத்தக்கனவாயுள்ளன என்பதே. உயிர் கடவுளின் வேறல்ல என்றால் அது அசித்தோடு இணங்கிக் கட்டுப்படவேண்டியதில்லை. அசித்தோடு இணங்கிக்கிடத்தலே அதன் இயல்பென்றால் அஃது ஒருநாளும் அசித்தினின்றும் விலக்கப்படும் பான்மையுடையதாகாது. ஆதலால் அசித்தோடு இணங்கி நிற்கும் அதன் நிலை அதன் உண்மைத்தன்மையாகாது. கடவுள் திருவருளால் அக்கட்டுற்ற நிலை நின்று நீங்கிக் கடவுள்பாற் சாரூந்தன்மை

யுடையது. ஆதலால் பளிங்குபோல எதனைச் சார்ந்ததோ அதன் வண்ணமாந்தன்மையது. அற்றுகலினன்றே,

“நிலத்தியல்பா னீர்திரிந் தற்றுகு மாந்தர்க்கு
இனத்தியல்ப தாகு மறிவு.”

என்றும்,

“சார்புணர்ந்து சார்புகெட ஒழுகின்.”

என்றும் ஆசிரியர் நிருவள்ளுவனார் அறிவுறுத்தியதூஉமென்க. உயிர் தானாகவே நல்லதைப் பற்றுந் தன்மையுடையதல்ல வாகலின் அஃது ஒரு முதல்வனையுடைத்தாயிருத்தல் வேண்டுமென்பதும். ஒருயிர்க்குரிய இன்பத்துன்பங்கள் மற்றோருயிரால் நேரில் உணரப்படாமையால் உயிர்கள் பல வென்பதும் முடிகின்றது. உயிர்கள் தாமே உலகத்தைத் தோற்றுவித்து ஒடுக்கும் ஆற்றலுடையனவல்ல. எல்லா உயிர்க்குந் தலைவனாகிய ஒரு கடவுளே உயிரின்பொருட்டு உலகத்தைப் படைத்துக் காத்தழிக்கின்றார். உயிர்கள் உலகத்தில் உலாவி வினைகளைச் செய்து வினைப்பயன்களை நுகர்ந்து முடிவில் உலகச் சார்பினின்று நீங்குந் தன்மையன. கடவுள் உயிர்களுக்கு எப்போதும் தலைவனாக இருந்து அவற்றை அறிவித்துஞ் செய்வித்தும் உயர்நிலைக்கு நடத்துகின்றார். எப்போதும் உயிர்கள் கடவுளுடைய உதவியை வேண்டி நிற்பனவே. கதிரவன் ஒளி கண்ணிற்கு உதவுகின்றதுபோலக் கடவுளின் உதவி உயிருக்கு வேண்டியதாயிருக்கின்றது. உயிருக்கும் சடத்திற்கும் வேறுபாடு என்னவென்றால் உயிர் அறிவிக்க அறியும், சடம் அறிவித்தாலும் அறியாது. கதிரவனுதவியைக் கண் அறியாததுபோலக் கடவுள்தான் உண்மையான தன் தலைவன் என்பதை உயிரானது சடவுலகத்தோடு பிணிப்புண்டு கிடக்கும்வரை அறியமுடியாது.

கடவுளை அறியாத காரணத்தால் தன்னையுமறியாது சடவுலகத்திற் கட்டுப்பட்டு அதில் தோன்று நயங்களான் மகிழ்ந்து அதையே உறுதியாகப் பற்றி நிற்கும். உலக பாசத்தை விடுவது அதற்கு விருப்பமில்லாததொன்று. உலகச் சார்பே உயிரினைச் சுட்டறிவுடையதாக்கி எல்லா வகைக் கெடுதிக்கும் அடிப்பட்ட வித்தாக நின்றது. இச் சார்பிற்குக் காரணமாய அறியாமையே ஆணவமென்றும் சிறுமையென்றும் கூறப்படும். இச்சிறுமையில்லாத முழு முதல்வன் உயிர்கட்கு இதனைக் கொடுக்க முடியாமையால் கடவுளே தீய இயற்கையை உயிர்க்கீழ்க் கிகாடுத்தாரென்றால் பெருந்தவறு. கடவுள் இப்பெருங் கேட்டை நீக்கும் நன்மருத்துவன் போல்வர். படைப்பின் நோக்கமெல்லாம் உயிரை அறியாமையினின்றும் விடுவித்துக் கடவுள்பாற் செல்லும்படி செய்விப்பதேயாம்.

இந்த அறியாமையானது செம்பிற் களிம்புபோல ஆன்மாவை அநாதியே பற்றிக்கொண்டு கிடப்பது. இத் தீமையினின்றும் நீங்கிக் கடவுள்பாற் செல்லும் ஆன்மாமீட்டும் கீழான இச்சார்பிற்குத் திரும்பமாட்டாது. ஏனெனில் ஆன்மாவும் அறிவுடைப்பொருள், கடவுளும் அதற்கேய்ந்த பேரறிவுடைய பொருள். அறிவுடைப்பொருள் தனக்குப் பேரின்பம் அளிக்கவல்ல பரம்பொருளைக் கண்ட விடத்து அதனின்றும் மீளாது. இந்த உண்மையைச் சைவசித்தாந்தங் கூறுகிறபடி தயானந்த சரகவதி சொல்லுவதில்லை. அவர் சொல்லுவது முத்தியில் ஆன்மா பேரின்பம் நுகர்ந்து பலகோடியாண்டுகள் சென்ற பின்பு மீட்டும் அது பந்தப்படுமென்பதே. அங்ஙனமாயின் முத்தியால் முடிவான பயனுறுதல் இல்லையென்பது போதரும். அஃது அறிவிற்குப் பொருந்துவதன்று.

ஆன்மாவிற்கு அறிவு, இச்சை, செயல்களிருப்பினும் அவை பந்தமுள்ள காலத்தில் ஓர் அளவுப்பட்டதாய்ப் பந்தம் நீங்கியகாலத்துச் சுட்டி, றந்தனவாய் விளங்குவன. ஆனால் அவை எப்பொழுதும் கடவுள் கண்டுகாட்டவே தாங் காணுந் தன்மைய. கடவுளுடைய அருட்சத்திதான் மாயையினின்று சேதன உலகத்தை உதிப்பித்து ஒடுங்கச் செய்யும். உயிர்கள் எடுக்கும் உடம்புகள் அசேதன உலகத்தின் சிறு துண்டுப்படங்களே ஆதலின், அண்டத்திலுள்ளது பிண்டத்தில் உண்டென்ற மொழித்தொடர்வழங்குவதாயிற்று. உலகமனைத்தையும் உயிர்களையும் தொழிற்படுத்துவதற்குக் கடவுள் அவற்றோடு இரண்டறக் கலந்த நிலையில் நிற்கவேண்டும். உடம்பை நடத்துகின்ற உயிரானது எப்படி உடம்பொடு அத்துவிதமாகக் கலந்திருக்கின்றதோ அவ்வாறே கடவுளும் உலகத்தோடு அத்துவிதமாகக் கலந்து நிற்கின்றார். கதிரவன் ஒளியானது கண்ணொளியோடும் உலகப்பொருளோடும் கலந்து எப்படி அவற்றை விளக்குகின்றதோ அவ்வாறே கடவுளினுடைய திருவருளும் ஆன்ம அறிவோடும் உலகத்தோடும் கலந்து ஆன்மாவை நடத்தி ஆட்கொள்ளுகின்றது. இதுதான் கடவுள் அத்துவிதமா யிருக்கின்றாரென்பதற்குப் பொருளாகும். அங்ஙனம் கொள்ளாமல் கடவுளே உலகமாயிருக்கிறாரென்று கொள்ளுதல் அறிவிற்குப் பொருத்தமானதன்று. ஆதலால் அத்துவிதமென்னும் சொல்லின் உண்மைப் பொருளுணர்ந்து உண்மையான அத்துவிதக் கொள்கையுடையது சைவசித்தாந்த சமயம் ஒன்றேயாம். இதனாற்றான் சைவசித்தாந்தத்திற் கூறும் அத்துவிதத்தைச் சுந்த அத்துவிதமென்று கூறுதல் மரபு. கடவுளும் உலகமும் உயிரும் அத்துவிதமாகக் கலந்து நிற்கின்ற நிலையில் கடவுள் பிறவற்றால் துவக்குண்மைத் தம் வய

முடையவராய்ப் பேரருளுடையவராய் விளங்குகின்றார். உயிரானது உலகத்தை நோக்கிய பார்வையை மாற்றிக் கடவுளை நோக்கினால் கடவுளது திருவருள் அதனிற் பதிய அது கடவுள்மாட்டே, பின் எக்காலத்துஞ் சென்றியை வது.

கடவுள் உலகத்தோடு அத்துவிதமாயிருப்பினும் தம்பொருட்டு ஒன்றையும் வேண்டாதவ ராதலால் உலகத்தின் வேறுகிய தனி நிலையைமுடையவர். அதுவே கடவுளின் சிறப்பியல்பு. அச்சிறப்பினைத் தலைப்படுத்தலே சைவசித்தாந்தத்தில் முத்தியென்று கூறப்படும். கடவுளுடைய திருவருளொன்றே உயிரையும் உலகத்தையும் ஒன்றோடொன்று பிணைந்து நிற்கவும் கடவுளோடு அவை இயைந்து நிற்கவுஞ் செய்வதாகும். கடவுள், உலகம், உயிர் என்ற முப்பொருள்களையும் அத்துவிதமாக ஒற்றுமைப்படுத்தி நிற்பது கடவுளது திருவருளே. ஆதலாலே திருவருளே எல்லாமென்று கூறினார் பெரியோர்.

“உருவருள் குணங்க ளோடு முணர்வரு ளருவிற் றேன்றுங் கருமமு மருள ரன்றன் கரசர னுதி சாங்கந் தருமரு ளுபாங்க மெல்லாந் தானரு டனக்கொன் றின்றி யருளுரு வுயிருக் கென்றே யாக்கின னசிந்த னன்றே.”

(சித்தியார் சுபக்கம்)

“அருளிற் பிறந்திட் டருளில் வளர்ந்திட் டருளி லழிந்தினைப் பாறி மறைந்திட் டருளான வானந்தத் தாரமு தாட்டி அருளா லென்னந்தி யகம்புகுந் தானே.”

(திருமந்திரம்)

T19
R00